

Chúng Ta Chơi Giả Làm Thật Đi

Contents

Chúng Ta Chơi Giả Làm Thật Đi	1
1. Chương 1: Phần Nộ Là Cọng Cổ Đại Tự Do Sinh Trưởng	2
2. Chương 2: Thực Sự Là Cái Đồ Vô Sĩ	5
3. Chương 3: Rốt Cục Là Ai Chơi Ai	7
4. Chương 4: Đã Nói Gặp Lại Thì Sẽ Gặp Lại	10
5. Chương 5: Trước Khi Tiêu Tan Hiềm Ngại Cách Tần Tần Chi Hảo* Rất Xa	14
6. Chương 6: Yy Vô Tội, Mang Ngọc Mặc Tội*	18
7. Chương 7: Đằng Sau Tướng Mạo Không Phải Là Đông Đảo	21
8. Chương 8: Sở Hữu Cá Nhân Không Thể Tự Tiện Dùng	24
9. Chương 9: Túc Giận Hay Kinh Hỉ Là Một Vấn Đề	28
10. Chương 10: Gấu Lớn Chưa Chắc Là Công Quân	32
11. Chương 11: Làm Bạn Sẽ Trở Thành Thối Quen Và Ý Lại	35
12. Chương 12: Lừa Gạt Bao Gồm Bên Ngoài Và Bên Trong	39
13. Chương 13: Quen Thuộc Mới Chẳng Thể Nào Cố Kỵ	43
14. Chương 14: Thâm Nhập Chú Ý Mềm Nhẹ Khẽ	47
15. Chương 15: Chúng Ta Có Thể Chơi Giả Làm Thật Không?	51
16. Chương 16: Buông Tha So Với Động Tâm Thật Khốn Khổ	54
17. Chương 17: Cậu Có Đợi Tôi Hồi Tâm Chuyển Ý Không	57
18. Chương 18: Bản Tính Đã Trở Lại Là Thần Thanh Khí Sảng	61
19. Chương 19: Có Một Vài Lúc Không Quản Được Thanh Âm	64
20. Chương 20: Thực Sự Chơi Giả Làm Thật Sao	66
21. Chương 21: Jq Phải Giấu Hảo Hay Là Cần Phải Quảng Cáo	69
22. Chương 22: Giả Làm Thật Thì Thật Cũng Giả	72
23. Chương 23: Cam Tâm Tình Nguyên Mới Dễ Tương “thân” Tương “ái”	76
24. Chương 24: Làm Bộ Làm Tịch Cũng Có Thể Hiện Lương Thực Đức	79
25. Chương 25: Lựa Ngày Không Bằng Dựng Ngày	83
26. Chương 26: Không Thể Thỏa Hiệp Cũng Chỉ Hảo Dừng Cảm Tiến Tới	87
27. Chương 27: Tai Họa Bất Ngờ Ai Biết Là Phúc Hay Là Họa	92
28. Chương 28: Pn1 Cải Xào Nấm Hương	94
29. Chương 29: Pn2 Bắp Cải Xào Dấm	99
30. Chương 30: Pn3 Dầu Vừng Cải Trắng (thượng)	102
31. Chương 31: Pn4 Cải Trắng Bóp Tương	112
32. Chương 32: Pn5 Một Trăm Câu Hỏi	118

Chúng Ta Chơi Giả Làm Thật Đi

Giới thiệu

Là 1 bạn thụ nóng tính , Hay nổi điên nhưng rất dễ yếu lòng,đôi lúc ngây thơ vô tội vạ. Là 1 bạn công ít lời Là niềm yêu

1. Chương 1: Phần Nộ Là Cọng Cỏ Đại Tự Do Sinh Trưởng

Đạm Ngữ ném tai nghe đấm ba lần vào bàn hô ba tiếng tôi thao, cảm thấy đỉnh đầu hơi nước bùng bùng như biển lửa lan ra đồng cỏ.

Làm cái gì chứ, đạo diễn chuẩn bị ở đó vậy mà ai cũng không lưu dự bị âm thô*, đồ nào tàn hậu kỳ kia vậy mà đem âm thô bản chính làm hỏng!

*âm thô: là phần âm thanh vừa được thu trong phòng thu ra chưa qua xử lý

Tôi thềm vào này là chuyện quái gì a! Đạm Ngữ dốc một bát nước lạnh vào, giữa mùa hè, phát hỏa thực sự là tự ngược mà.

Nhưng nếu như lúc này có ai mưu toan ngăn cản Đạm Ngữ tự ngược, vậy tuyệt đối sẽ bị phản lại ngược đến mức thống khổ hận vì đã sinh ra làm người. Chính vì thế, mới thấy được mấy vị bạn học cùng ký túc xá ngồi đến sao mà đoan trang nghiêm chỉnh thế.

Không thể đập máy vi tính, đập hư rồi thì phải sửa, không thể quăng di động, quăng hỏng rồi thì phải mua mới, không thể giẫm đạp microphone vì đó chính là nhân dân tệ (tiền Trung Quốc)! Trong lòng nhắc đi nhắc lại năm mươi lần nguyên tắc ba không, Đạm Ngữ cuối cùng ở trước máy vi tính lấy tư thế vô cùng văn vẻ chiếm diện tích lớn nhất của cái ghế mà ngồi xuống, đem tai nghe đeo lên lần nữa.

“Cậu thực sự xác nhận chỗ đạo diễn cũng không có phần dự bị? Thật xác định cái văn kiện bị đồ nào hỏng hậu kỳ kia phá không thể khôi phục?”

“Không nên gọi nó là đồ hỏng hậu kỳ, nó là em trai tôi đây.” Cô nàng Chuẩn bị rất bình tĩnh, có thể thấy được rằng cô đã trải qua sóng to gió lớn, “Mặt khác tôi xác định và chắc chắn.”

Đạm Ngữ lại nện bàn, cổ tay vừa lúc đập phải mép bàn, mép bàn không cho Đạm Ngữ chút mặt mũi nào: “Oa, thao, đau chết tôi rồi!”

“Ai, học đệ không nên luẩn quẩn trong lòng a.” Chị Chuẩn bị trấn an, đáng tiếc âm thanh nghe thế nào cũng chẳng ra ôn nhu.

“Ông đây bị cảm, ông đây khàn giọng rồi, ông đây không thu nữa!” Để chứng minh “ông đây” khàn giọng, tiếng nói của Đạm Ngữ phi thường hợp tác mà dùng thanh âm như vệt chết nói xong ba chữ “không thu nữa”.

“Học đệ ngoan, tìm cái chết không lợi kéo dài tuổi thọ, càng sẽ trực tiếp dẫn đến dung nhan tiều tụy, làm sao hợp được với khuôn mặt vai chính của cậu a.”

“Cậu nói vai chính lần nữa thử coi? Ông đây đập chết bây giờ, đàn chị cũng y đó mà đập.”

“Được rồi, được rồi, bây giờ là thật không có biện pháp rồi, học đệ cậu chỉ thu lại lần nữa cho tôi thôi mà.”

“Chị từ đâu tìm tới nhân tài hậu kỳ nào hỏng thế? Đàn chị chị càng bưng bít càng không được a! Vậy nhân tài rác kia là người mới hử? Hủy âm thô còn chưa tính, biết sẽ hủy còn không sớm sao phần dự bị, tuyệt đối không chỉ là vấn đề của đồ nhân tài nào hỏng a. Tôi thao, ông đây còn muốn mắng chửi người!”

“Cô nàng CP nhà tôi về nhà sinh con rồi, mấy vi tính cũng đụng không xong, không có biện pháp a, kia không phải tìm em trai tôi đây cứu trận sao.”

Nếu có người lúc này hỏi Đạm Ngữ: vì sao tài liệu âm thanh của cậu thiếu một phần?

Đạm Ngữ sẽ đương nhiên mà hỏi ngược lại: không biết máy tính của ông đây là lỗi đen thụ chỉ nuốt không nôn à!

Phiên dịch lại chính là: tài liệu trong máy tính của Đạm Ngữ sắp xếp vô cùng mất trật tự, thế nhưng cậu ta lại tuyệt đối không có thói quen đặt tên cho tài liệu, vậy cho nên công năng “search” cũng chỉ có thể trưng đó mà thôi. Cứ thế mãi, Đạm Ngữ liền dưỡng thành thói quen tốt đẹp tài liệu tùy dùng tùy xóa.

Nghĩ đến âm thanh thu lại phải đem từng câu từng lời chỉ niệm một lần cũng khẳng định nhiều hơn 30 phút, Đạm Ngữ đã rất giận rồi, phi thường tức giận, xa xa vượt quá cả mốc chuẩn tức giận bình thường rồi.

Ông đây đi ăn, các người cứ thích gào đất gào trời gì thì gào.

Đạm Ngữ đang chọc quả trứng gà trong bát canh cà chua nấu trứng gà, chọc đến lòng đỏ nổi trôi đều biến thành bọt hết rồi, vì vậy cậu ta cảm thấy mỹ mãn mà vỗ bụng đứng dậy: tốt rồi, lại tìm được một thứ tốt đẹp phát tiết tức giận rồi.

Các bạn học bàn sát bên miễn phí thưởng thức một hồi động tác tuồng “Trong một phút đồng hồ mưu sát canh trứng” còn đang giương mắt chờ đợi, nữ sinh ở bàn bên cạnh thì cúi đầu mà nỉ non: cảm tạ cậu giúp tôi giảm béo, đúng, tôi nên cảm ơn cậu mà không phải hận cậu, tạm biệt đùi gà tạm biệt thịt kho tàu, A-men.

Đạm Ngữ từ căn tin đi bộ ra lại thành thiếu niên lạc quan nhìn bầu trời trời sáng mây quang một mảnh thanh trong.

Lúc bước đi thông thả tới ký túc xá, Đạm Ngữ đã thành ánh nắng tương sáng rồi, bạn cùng ký túc xá từ trên thò đầu ra: “A Tứ ơi, giúp tao lấy cái sạc trên bàn kia một chút với, ai, không phải là của điện thoại di động, là cái của MP4 kia kia, ai được rồi, được rồi lấy qua cho tao, cảm ơn nhé.”

Cho nên nói, Đạm Ngữ bình thường rất chi là bình dị gần gũi, giống như người bình thường vậy.

Thế nhưng đừng nghĩ rằng một ngày bình thường thì không có nổi điên lần hai.

Đương lúc Đạm Ngữ vừa ngồi ở trên chiếc ghế chịu quá tải trọng của thân thể thiếu niên mà phẫn nộ, khi cậu ta đối mặt với màn hình vi tính thì khí chất lửa giận còn thừa lại, cậu ta phi thường đương nhiên hô lên một câu: thực TMD thao!

Thao là thao xong, âm vẫn là phải thu.

Mở kịch bản, Đạm Ngữ mất hai phút chửi rửa xong cái nhân tài não hồng hay là não hồng hậu kỳ kia.

Sau đó xoay người hướng lên lão đại của ký túc xá còn ở lại đó một câu: lão đại em ghi âm rồi. Rõng xong bắt đầu sản xuất.

Lão đại của ký túc xá bình tĩnh mà đeo tai nghe lên.

Không thể không nói Đạm Ngữ là một người chuyên nghiệp, tuy rằng làm CV* không có được cảm tiền lương, mỗi tháng cũng không có trợ cấp. Thế nhưng khi cậu ta đối mặt với lời kịch đầu tiên, tinh thần trạng thái của cậu ta cũng đã dồi dào mà khỏe mạnh rồi, giọng điệu của cậu ta cũng đã mềm mại như nước luôn.

*CV: Character Voice giọng tốt, nhân viên phối âm cho nhân vật trong hoạt hình, chia làm 4 loại, khá dài, ko edit ra đầu

Không sai, hành động nổi khùng của Đạm Ngữ là một màn đặc sắc, ở trong giới CV thì có mỹ danh đệ nhất đó là “Kỹ năng diễn tốt, có lực đột phá.”

Cho nên không cần nghi ngờ, đây một đám nam chủ ôn nhu, vương tử thâm tình, thiếu niên trắng kiện, đây đích xác chính là người nào đó dùng thanh âm lừa dối quần chúng.

Đúng, phần lớn kịch Đạm Ngữ nhận là nam chủ của BG* kịch.

*BG: boygirl

Nói thừa, BL* kịch cậu ta lúc này còn có thể chẳng kiêng nể ai mà ở ký túc xá trống không này ghi âm sao.

*BL: boylove

Bởi đã thu qua hơn một lần, lần này kỳ thực cũng không mất bao nhiêu thời gian Đạm Ngữ phỏng đoán lời kịch, cho nên nửa tiếng đồng hồ trôi qua Đạm Ngữ đã thu xong ném cho Chuẩn bị.

Chuẩn bị là chuyên gia bên thì khen ngợi hiệu suất và chất lượng của Đạm Ngữ, bên thì phỉ báng thâm: cậu lấy phân nửa thời gian buổi chiều để ghi âm, việc này vậy là xong rồi a nhóc.

Lúc này đã là thời kỳ hoàng kim mỗi đêm quần chúng lên mạng.

Người trong tổ kịch mặc dù không nhiều lắm, nhưng được cái là lên sân khấu hiệu suất cao, tỷ như bây giờ, liền tiếp cận động viên của toàn dân

Chuẩn bị: Đạm Ngữ thực sự là có hiệu suất quá cao, biểu dương ~.

Đạo diễn: đã thu được lần nữa rồi?

Chuẩn bị: đúng vậy, nghe xong lần này so với lần trước tốt hơn chút () .

Biên kịch: có phải ám chỉ hậu kỳ đem mỗi bản âm thô quảng một lần không?

Quần chúng vậy xem: còn cần đạo diễn và Chuẩn bị chung sức hợp tác XD.

Đạm Ngữ: tôi thao, các người bị hủy âm thô thì đặc ý lắm hử?

Chuẩn bị: vớ về học đệ, chúng ta đều rõ, đây là một lần ngoài ý muốn không thể phục chế.

Đạo diễn: chỉ là vừa vặn cái ngoài ý muốn kia lựa phải cậu thôi.

Giám sát: có thể thấy được hậu kỳ đại nhân đối mặt với một đồng âm thô nhận thức hết sức là có mắt nhìn.

Biên kịch: đây là một hồi ngoài ý muốn bởi vì yêu cho nên thương tổn.

Đạm Ngữ: ông đây sớm biết các người là cùng loại mà! Sớm đã biết rồi!

Đạm Ngữ: kỹ thuật không giỏi còn không biết sớm dành phần dự bị, tôi thao nào tàn cũng là bệnh!

Đạo diễn: Đạm Ngữ cậu sẽ hối hận ~.

Biên kịch: cậu sẽ vì kiên quyết phán đoán mà giết mình mà hối hận () .

Giám sát: tuy rằng cậu là một nam chủ, có thanh âm và vẻ mặt của nam chủ, nhưng thủy chung không thoát khỏi bản chất Nhất Nhất là nội tâm của thụ.

Đạm Ngữ: các người đám phụ nữ này thấy có hậu kỳ thì ngược đãi CV

Đạm Ngữ: nào tàn hậu kỳ đâu, hậu kỳ ở đâu?

Hậu kỳ**: tôi ở đây.

**hậu kỳ: người lo công việc của những giai đoạn sau khi thu xong.

(^o^)

2. Chương 2: Thực Sự Là Cái Đồ Vô Sĩ

Tôi thao cái đồ nhân tài hậu kỳ lỏm cư nhiên dám ra đây! Đạm Ngữ đập bàn đứng dậy.

Lão đại ký túc xá lại một lần nữa thò đầu ra: “A Tứ này, cậu lược bớt chút sức đi, bàn của ký túc xá không chịu được đâu.”

Ký túc xá của Đạm Ngữ là gian bốn người, lúc khai giảng trình diện thì có một học sinh không tới, vì vậy vẫn là ba người ở gian bốn người. Hôm trước khai giảng ba người nhiệt huyết trào dâng ha ha mà đi tới một xưng hô thống nhất, vì vậy lão đại lão nhị lão tam, ngắn gọn rõ ràng! Lão nhị mặc kệ, vì vậy cuối cùng kết quả thảo luận là đem danh xưng lão nhị lưu cho người bạn học hư ảo chỉ xuất hiện ở trên danh sách thành viên ký túc xá kia chứ sao.

*đây chỉ là xưng hô giữa 3 ng mình để cho vẫn chứ ko có quan hệ gì về máu mủ cả.

Lão đại trưng cầu dân ý: vậy “Lão đại lão tam lão tứ”?.

Vì vậy ban đầu vị này là lão nhị bây giờ là lão tam vẫn mặc kệ như cũ, còn lão tứ, bởi vì liên tưởng tới Đạm Ngữ đáng sợ nào đó cũng biểu thị áp lực rất lớn. Cuối cùng của cuối cùng, thành viên của ký túc xá chính là chú ba và A tứ dưới sự lãnh đạo của lão đại.

A Tứ bị lão đại giáo dục, trái lại đi ngược đãi bàn phím.

Đạm Ngữ: ai u, là đại nhân hậu kỳ vĩ đại của chúng ta nha!

Hậu kỳ: âm điệu thấp.

Âm điệu thấp cậu một MB, cho là ông đây tán thưởng cậu chắc! Đạm Ngữ bùm bùm cách cách tiếp tục gõ bàn phím. Chế nhạo cậu ta, chính là muốn chế nhạo cậu ta!

*MB: money boy, hớ hớ

Đạm Ngữ: chẳng hay hậu kỳ đại nhân có tác phẩm gì, chuẩn bị đi cho mọi người chiêm ngưỡng thử với.

Hậu kỳ: nếu là kịch truyền thanh, không có.

Đạm Ngữ: nha, té ra là một hậu kỳ mới toanh nha!

Chuẩn bị: nè nè Đạm tiểu thụ cậu được rồi a, thu lại điệu loli đó của cậu đi Nhất Nhất.

Giám sát: chính là vì sao tôi lại nghĩ Đạm tiểu thụ ở trước mặt hậu kỳ đại nhân cố ý thu lại bản sắc nổi khùng nguy loli thập phần moe nhĩ. >. < chuẩn="" bị="" xoa="" cầm="" tựa="" hồ="" có="" chút="" đạo="" lý="" a="" đạm="" ngữ="" tôi="" thao="" ai="" nói="" ông="" đây="" là="" tiểu="" thụ!="" biên="" kịch="" từ="" trong="" ra="" ngoài="" từ="" đầu="" tới="" chân="" =="" =="" quần="" chúng="" vậy="" coi="" vẫn="" nghĩ="" cái="" tổ="" kịch="" này="" không="" kêu="" đạm="" ngữ="" là="" tiểu="" thụ="" cơ="" vì="" sao="" bỗng="" nhiên="" lại="" bắt="" đầu="" kêu="" tiểu="" thụ="" rồi="" 0="" 0="" chuẩn="" bị="" bởi="" vì="" người="" nào="" đó="" cho="" cậu="" ta="" vùng="" cậu="" ta="" không="" cần="" liều="" mạng="" phá="" bỏ="" ôn="" nhu="" khí="" chất="" bại="" lộ="" bản="" chất="" tiểu="" thụ="" của="" nhất="" nhất="" biên="" kịch="" hiện="" lành="" đau="" khổ="" dụng="" tâm="" theo="" sóng="" trôi="" đi="" ~="" đạm="" ngữ="" (_)#="" giám="" sát="" trên="" người="" đạm="" tiểu="" thụ="" có="" một="" loại="" ma="" chướng="" nếu="" không="" gọi="" là="" tiểu="" thụ="" thì="" trần="" áp="" không="" được="" ()="" hậu="" kỳ="" tiểu="" thụ="" là="" cái="" gì?="" ***=""

oa=" thao=" gần=" đây=" vậy=" mà=" có=" sinh=" vật=" lướt=" giới=" mạng=" lại=" không=" biết=" tiểu=" thụ=" là=" gì?= " đăm=" ngữ=" vuốt=" cảm,=" bổng=" cảm=" thấy=" một=" loại=" cảm=" giác=" thương=" hại=" sâu=" sắc,=" sâu=" đến=" ngay=" cả=" nợ=" cũ=" ghi=" âm=" bị=" hủy=" cũng=" có=" vẽ=" phai=" nhạt=" rồi.= " bị=" bán=" đi=" cũng=" không=" biết=" chính=" là=" người=" như=" thể=" đi.= " ***=" chuẩn=" bị=" tới,=" tôi=" nói=" chuyện=" riêng,=" đàn=" chị=" giải=" thích=" riêng=" cho=" cậu.= " hậu=" kỳ:= " ừm.= " giám=" sát:= " hậu=" kỳ=" đại=" nhân=" bị=" cô=" nàng=" tha=" đi=" rồi,=" đăm=" tiểu=" thụ=" có=" cô=" đơn=" chẳng?= " đăm=" ngữ:= " cô=" đơn=" cái=" gì,=" ngốc=" như=" thể=" mà=" cũng=" lướt=" mạng=" a.= " giám=" sát:= " có=" phải=" lòng=" dạ=" ngứa=" ngứa=" rất=" muốn=" đi=" ...=" a=" (nước=" miêng).=" biên=" kịch:= " hậu=" kỳ=" đại=" nhân=" thực=" sự=" là=" một=" ngốc=" tự=" nhiên.= " đạo=" diễn:= " vừa=" đi=" nhận=" điện=" thoại.= " hậu=" kỳ=" ngốc=" tự=" nhiên?= " ha=" ha=" ha=" ha=" ha=" ha,=" ngốc=" tự=" nhiên=" đại=" mỹ=" (^o^)/~=" ***=" đăm=" ngữ=" nhìn=" "ha=" đây=" màn=" hình,=" bổng=" cảm=" thụ=" được=" một=" loại=" đồng=" tình=" khó=" hiểu,=" giấy=" trắng=" bạn=" học=" vừa=" ngốc=" vừa=" vô=" tri=" thực=" sự=" quá=" đáng=" thương=" rồi=" a!= " vì=" vậy=" cậu=" đã=" làm=" một=" việc=" khiến=" cậu=" hối=" hận=" đến=" không=" thể=" vượt=" qua.= " cậu=" chuẩn=" bị=" bắt=" chẹt=" riêng=" hậu=" kỳ.= " cho=" nên=" nói=" kỳ=" thực=" người=" dễ=" nổi=" khùng=" cũng=" dễ=" có=" một=" loại=" tính=" chất=" đặc=" biệt=" là=" nhẹ=" dạ.= " đăm=" ngữ=" bầm=" mỡ=" tưng=" liệu=" qq=" của=" hậu=" kỳ,=" tên=" qq=" là=" rau=" cải=" trắng=" kiêu.= " quả=" nhiên=" là=" rất=" bạch(ngu=" ngốc).=" đăm=" ngữ=" yên=" lặng=" mà=" nghĩ,=" đây=" là=" một=" đứa=" nhỏ=" rất=" thành=" thực=" mà=" đối=" diện=" với=" khuyết=" điểm=" của=" bản=" thân,=" không=" sai.= " vì=" vậy=" cậu=" ở=" trong=" khùng=" đơn=" q=" đánh=" chữ.= " đăm=" ngữ:= " hậu=" kỳ=" bạn=" học?= " rau=" cải=" trắng:= " ừ.= " cậu=" là?= " đăm=" ngữ:= " (#) ...=" quả=" nhiên=" người=" ngốc=" trí=" nhớ=" cũng=" mạnh=" mẽ=" đến=" rồi=" tinh=" rồi=" mù.= " rau=" cải=" trắng:= " ờ,=" người=" trong=" tổ=" kịch.= " đăm=" ngữ:= " chị=" cậu=" xóa=" nạn=" mù=" chữ=" cho=" cậu=" rồi?"=" rau=" cải=" trắng:= " đúng.= " đăm=" ngữ:= " vậy=" cậu=" rớt=" cục=" biết=" rõ=" rồi=" ha=" ha?= " rau=" cải=" trắng:= " không=" khác=" lắm.= " rau=" cải=" trắng:= " quả=" nhiên=" bác=" đại=" tinh=" thâm.= " đăm=" ngữ:= " bé=" con=" chúc=" mừng=" chúc=" mừng,=" bé=" rớt=" cục=" thông=" suốt=" rồi.= " rau=" cải=" trắng:= " đúng=" vậy,=" đăm=" tiểu=" thụ.= " ***=" đăm=" ngữ=" đập=" bàn=" phím:= " ngốc=" cũng=" có=" thể=" ngốc=" thành=" dạng=" không=" chịu=" thiệt,=" ông=" đây=" hồng=" nào=" rồi=" mới=" đi=" nhân=" đạo=" quan=" tâm.= " ***=" đăm=" ngữ:= " cậu,=" nói,=" cái,=" gì.= " rau=" cải=" trắng:= " cá=" tính=" nhìn=" như=" rất=" quả=" quyết,=" nhưng=" trên=" thực=" tế=" cực=" tuyệt=" loại=" khí=" tẩn=" ra=" từ=" trong=" xương=" cốt,=" cũng=" là=" thụ.= " tính=" tình=" nhìn=" như=" rất=" nóng=" nẩy,=" nhưng=" trên=" thực=" tế=" lại=" dễ=" dàng=" đối=" với=" người=" khác=" sinh=" lòng=" yêu=" thương=" và=" đồng=" tình=" nhẹ=" dạ,=" không=" phải=" hoài=" nghi,=" đây=" cũng=" là=" thụ.= " ***=" anh=" là=" tự=" nhiên=" ngốc=" hay=" là=" tự=" nhiên=" giả=" ngốc=" a,=" đăm=" ngữ=" giương=" mắt=" đờ=" dẫn.= " trên=" thể=" giới=" sao=" còn=" có=" thể=" có=" loại=" ngốc=" đến=" mức=" bày=" ra=" rõ=" thể=" này,=" một=" người=" nói=" lời=" độc=" ác=" không=" chút=" nào=" lưu=" tình.= " đăm=" ngữ=" triết=" để=" buông=" tha=" suy=" nghĩ=" muốn=" giúp=" cậu=" ta=" thêm=" vào=" làm=" bạn=" tốt=" chậm=" rãi=" kết=" văn=" thơ=" câu=" đối=" rồi.= " thể=" nhưng=" người=" ta=" không=" muốn=" thể=" a,=" người=" ta=" hậu=" kỳ=" bạn=" học=" muốn=" cv=" đều=" chủ=" động=" gõ=" tới=" cửa=" quan=" tâm=" cơ,=" thêm=" một=" bạn=" tốt=" hần=" là=" chuyện=" vô=" cùng=" hiển=" nhiên=" rồi.= " ***=" đăm=" ngữ=" nhìn=" chăm=" chăm=" vào=" cái=" khùng=" rau=" cải=" trắng=" xin=" mời=" thêm=" ngài=" vào=" thành=" bạn=" tốt=" mà=" cần=" rằng,=" là=" mình=" vội=" vàng=" đưa=" lên=" cửa=" mà=" bị=" ngược,=" hối=" hận=" nhưng=" đừng=" xin=" tha=" thứ!= " đăm=" ngữ=" thuyết=" phục=" mình=" dùng=" lý=" do=" "con=" đường=" trao=" đổi=" liên=" hệ=" là=" cơ=" hội=" sáng=" tạo="

hồi="rau="cải="trắng="hình="đầu="chim="cánh="cụt="kia="xuất="hiện="ở="trong="danh="sách="bạn="tốt="của="đạm="ngũ="đặt="vào="phân="loại="bạn="tốt="đạm="ngũ="vừa="tạo="mới="sau="khi="mệnh="danh="là="đồ="vô="sĩ="biểu="thị="đãi="ngộ="đặc="thù="vào="trong="di="động="***="rau="cải="trắng="vô="tội="thậm="chí="sau="khi="bấm="xuống="cái="loa="mời="thông="qua="bạn="tốt="quen="mất="tiêu="nguyên="bản="dự="định="nói="rõ="một="chút="đoạn="thoại="đã="nói="trên="đây="là="một="câu="trong="đoạn="chị="tôi="nói="tôi="sửa="lại="nói="ra="kỳ="thực="nói="rõ="một="chút="hậu="quả="đại="khái="cũng="chỉ="là="thêm="một="câu="nói="của="đạm="ngũ="oa="thao="cậu="một="thằng="ngốc="cũng="chọn="đúng="câu="quan="trọng="nhỉ!=">

3. Chương 3: Rốt Cục Là Ai Chơi Ai

Từ lúc thêm Q của hậu kỳ xong, Đạm Ngũ nghĩ thỉnh thoảng quấy rầy là điều quan trọng nhất, điều thứ hai là phải trang bị đầy đủ tri thức đứng trên đỉnh cao, lợi dụng hoàn cảnh đối phương vừa ngốc vừa dần mà coi thường chèn ép đến chết, tuyệt đối không để cho người ta có bất kì cơ hội nào xoay chuyển.

Từ nay về sau, Đạm Ngũ đem sự buồn chán của bản thân chuyển sang thành quấy rầy đối phương, trọng tâm câu chuyện không quan trọng, thời gian không quan trọng, chỉ cần đối phương online, lúc nào chỗ nào muốn gõ thì gõ (gõ đây là gõ bàn phím ấy), tốt nhất là lúc hắn đang làm hậu kỳ, bởi vì ấn vào QQ mà tạo thành CE hoặc là AA công trình bị ngừng trệ ha ha ha ha ha ha ha!

.

Một đoạn thời gian sau khi phấn đấu, quấy rầy thì đã quấy rầy, thành quả ở đâu rồi? Đạm Ngũ đã mê man.

Hình như mỗi lần đối phương đều thật cao hứng ứng phó với các vai mình diễn... Tỷ như hôm nay nè, Đạm Ngũ phi thường đột ngột gõ qua

Đạm Ngũ: ha ha ha ha, vừa xem qua một cổ sự của kiều ngạo đáng yêu thụ x phúc hắc công.

Rau cải trắng: kiều ngạo đáng yêu? Phúc hắc?

Đạm Ngũ: cậu không hiểu? Oa thao, ông đây quên rằng cậu là một tiểu ngốc.

Vì vậy Đạm Ngũ cực kỳ có cảm giác thành tựu mà mượn sự giúp đỡ của baidu đại thúc, lấy khí độ tiền bối và tri thức rộng lớn triệt để với xóa nạn mù chữ một phen cho hậu bối, lưu loát gõ một đoạn dài.

Rau cải trắng: đã xem xong, đa tạ XD.

Đạm Ngũ nhìn người kia đa tạ trong lòng khó chịu, đó chính là mục đích và ý nghĩa mình gõ tới đó sao?

.

Lại tỷ như .

Đạm Ngũ: ông đây sắp nóng muốn chết!!!!!!!

Rau cải trắng: ký túc xá?

Đạm Ngũ: một cái ký túc xá lớn chỉ có một cái quạt trần xoay tròn! Giận sôi a không thể nói lý a.

Rau cải trắng: mua một cái quạt điện đi, cái loại có thể để trên giường ấy.

Đạm Ngũ: có đạo lý, tuy rằng ký túc xá 11h tắt đèn, nhưng ông đây không đến mức từ toilet kéo một cái dây điện qua mà cũng làm không được a!

.

Vì vậy hôm sau Đạm Ngũ liền vui vẻ mà chạy đến siêu thị mua một chiếc quạt điện nhỏ về, trong ký túc xá nóng hừng hực gió thổi thì miễn bàn có bao nhiêu thoải mái a, mình làm sao sớm không nghĩ tới chứ. Đạm

Ngũ tự trách, bỗng phát hiện mình đối với cái trắng có một loại tình cảm sùng bái, Đạm Ngũ càng thêm tự trách, lý trí này mau trở lại cho tao a.

.

Vì vậy vào một ngày nào đó trong lúc cô nàng Chuẩn bị trong đội vô ý nhắc tới, hậu kỳ chuẩn bị gấp cả đêm cuối tuần, phỏng chừng cuối tuần có thể phát hành kịch rồi.

Đạm Ngũ liền vững vàng mà nhớ kỹ.

Buổi tối tuần thứ năm ấy, Đạm Ngũ bỏ thời kỳ hoàng kim chơi trò chơi, chủ yếu cứ mỗi lần 20 phút đi gõ một chút với bạn học hậu kỳ, khởi xướng đề tài nói chuyện từ bữa sáng hôm nay ăn cái gì thẳng đến cơm tối mấy giờ thì ăn.

Bên kia trả lời vẫn là một hai chữ, nhưng chưa bao giờ không trả lời lại cả.

Cậu ta nhất định bề bộn nhiều việc, lúc này nhất định là bị ông đây quấy rầy rồi! Đạm Ngũ rất đặc ý.

.

Dằng dai đến hừng đông năm giờ, Đạm Ngũ cảm thấy đầu đang rung động lớn mà lay lay. Cậu đang do dự có cần tiếp tục hay không, cậu có thể công đức viên mãn mà nằm thẳng cẳng trên giường rồi.

Rau cải trắng: rốt cục làm xong công trình rồi. Đa tạ tiếp đêm. XD.

.

Tiếp đêm tiếp đêm tiếp đêm, Đạm Ngũ nhìn cái từ này nhiều lần trôi qua trước mắt, rốt cục, bỏ mình rồi.

.

Từ lúc ấy, Đạm Ngũ dừng lại loại hoạt động quấy rầy vô ý nghĩa này. Ông đây không phải chịu thua, chỉ là cảm thấy không có lời! Đạm Ngũ chọc canh trứng gà, bị trắng phát hiện tức giận rồi đi chọc trứng gà đã đạt được tính thích ứng miễn dịch rồi.

.

Thế nhưng tối hôm nay lúc Đạm Ngũ mở máy vi tính đăng nhập QQ, cái đầu chim cánh cụt điên cuồng nhảy lên, Đạm Ngũ nghi hoặc mà bấm vào. Cừ nhiên là bạn học Rau cải trắng.

Rau cải trắng: Đạm Ngũ cậu ở đâu?

Rau cải trắng: gõ với tôi một chút.

.

Chẳng lẽ bị tôi ngược quen thói rồi, không có tôi quấy rầy ngược lại cảm thấy cô đơn rồi sao? Đạm Ngũ rất tự sướng mà phỏng đoán, đạt được kết luận khiến tâm tình khoan khoái.

Đạm Ngũ: sao rồi?

Rau cải trắng: làm xong rồi, muốn nghe trước một chút không?

Đạm Ngũ: làm cái gì xong?

Đạm Ngũ: cậu nói kịch ư?

Đạm Ngũ: gửi qua nghe chút nào.

Rau cải trắng: nhận đi.

Đạm Ngũ: vì sao gửi trước cho tôi nghe?

Rau cải trắng: hẳn là vậy.

Rau cải trắng: suốt đêm hôm đó cảm ơn cậu tiếp tôi.

.

Oa thao nói xong cứ như ông đây dường như đã làm cái gì đó mờ ám ấy! Đạm Ngũ cắn răng, được, cậu cứ thỏa thích cười nhạo đi, chờ ông đây nghe xong kịch trở lại không nể mặt cậu mà đả kích đâu!

Tài liệu chuyển qua vậy mà nhanh chóng đến khó hiểu, Đạm Ngũ nhìn tốc độ bình quân nhận Mb/s(1) mà ngẩn tò te, trong mạng của cái trường này tốc độ mình thấy gặp mạnh thì yếu gặp yếu thì càng yếu? Hay là lẽ nào nói... Lực công kích của đối phương quá mạnh rồi ư?

Đạm Ngũ tuyệt đối không thừa nhận là quan hệ với khí chất quá mạnh của đối phương.

.

Đeo tai nghe lên mở tài liệu ra, năm mươi bảy phút chứa cả một kỳ, phân thưởng hạ hai tài liệu. Nghe một lần xong, nghe lại lần nữa.

.

Đạm Ngũ: thao thao thao thao thao! Cậu thực sự chưa làm qua hậu kỳ? Lừa ai đây hỗn đản.

Rau cải trắng: chưa làm qua kịch truyền thanh.

Đạm Ngũ: vậy cậu trước đây đã làm gì?

Rau cải trắng: video và ca khúc.

Đạm Ngũ: thao cậu một tiểu nhân tĩa tốt từng câu chữ!

Rau cải trắng: ăn ngay nói thật mà thôi.

Đạm Ngũ: Cậu cậu cậu! Cậu!

Rau cải trắng: cậu hình như mất hứng?

.

Đạm Ngũ nói năng lộn xộn, cái gì kêu dường như mất hứng? Ông đây nổi giận! Nổi giận!! Cái gì kêu một lần khiêm tốn bằng bốn lần tự kiêu, chính là đây! Tân nhân hậu kỳ*? Lần đầu tiên? Tôi thao thao thao thao!

*tân nhân hậu kỳ: giống như mình đã giải thích bên Thiệu Hàn ấy, tân nhân nhất mai ấy, chỉ là một người hoàn toàn mới xuất hiện, mình không edit hẳn ra là do bên dưới còn liên quan và không thích hợp nữa vậy nên cứ để nguyên.

.

Đạm Ngũ: người căn bản là không phải tân nhân hậu kỳ*.

Rau cải trắng: tân nhân hậu kỳ là định nghĩa của cậu chứ gì.

Đạm Ngũ: @#%^&^%%... .

Rau cải trắng: Chuẩn bị dự định đêm mai phát hành kịch.

Đạm Ngũ: Mã Giáp của cậu!

Đạm Ngũ: ID của cậu trong staff kịch!!!!!! Đừng giả ngu với ông đây!

Rau cải trắng: Kỳ Dĩ(1).

Đạm Ngũ: (^) ông đây trở lại giả tiểu nhân!

Rau cải trắng: có cần cung cấp ảnh không?

Đạm Ngũ: đó là nhất định rồi!

Rau cải trắng: trao đổi?

Đạm Ngũ: tới a, ai sợ ai.

.

Đạm Ngữ ở sâu trong ổ F moi móc đến tấm ảnh sinh hoạt thời kỳ cao trung, đó là tấm ảnh chụp chuẩn xác duy nhất mà Đạm Ngữ có thể tìm được trong máy vi tính của cậu.

Chờ đối phương đặt tên là tài liệu hình ảnh của Rau cải trắng đang nhận, Đạm Ngữ cũng gửi qua.

Ảnh thoáng cái đã chuyển xong, Đạm Ngữ phải ca ngợi hôm nay mạng trường cường hóa rồi. Đạm Ngữ áp ủ tâm tính xoi mói nôn nóng mà mở ảnh chụp của “Rau cải trắng”.

Sau một khắc Đạm Ngữ triệt để nổi khùng rồi, hình ảnh trên tấm hình kia rõ ràng là một củ cải trắng mềm mại nõn nà!!!!

.

Đạm Ngữ: người một hồn dân tính chộc người hả!

Rau cải trắng: xấu hổ == không ngờ tới cậu lại thực muốn tấm ảnh.

Rau cải trắng: cũng không nghĩ tới cậu sẽ cho tấm hình thật.

Đạm Ngữ: cậu có ý gì? Nếu không muốn cho nói chi đến muốn trao đổi!

Rau cải trắng: trên máy tính này không có ảnh chụp, hôm khác rồi cho, xấu hổ.

Đạm Ngữ: hôm khác là hôm nào! Ông đây hiếm lạ a! Hồn dân @\$&#&%\$....

Rau cải trắng: Đạm Ngữ, cậu có thể dịu dàng một chút.

Đạm Ngữ: cậu có ý gì?

Rau cải trắng: như vậy tương đối thích hợp với mặt của cậu.

Đạm Ngữ: tôi thềm vào cậu còn dám đưa ra (gấu lớn hành hung bạch nhãn lang)

.

Rau cải trắng ở trong tiết tấu quyền anh của gấu lớn không chút nào thu hồi dự định ban đầu nói: kỳ thực, cậu rất đơn thuần.

=====

(1)Mb/s: megabyte/giây

(2)Kỳ Dĩ, hoặc là Kỳ Tỷ, chữ Tỷ của sông Tỷ(tên sông, ở tỉnh Hà Nam, Trung Quốc), tục quen gọi là Dĩ, nên mình lấy chữ này, vì chữ kia cứ làm mình nhớ tới mấy bà cô không hợp với khí chất của anh công

~oOo~

4. Chương 4: Đã Nói Gặp Lại Thì Sẽ Gặp Lại

Đêm phát hành bản kịch đó, Đạm Ngữ ôm ấp tâm tình mâu thuẫn của cả đời này mà xoát bài post kịch, chưa từng có lần nào Đạm Ngữ lại mong đợi post bị cấu xé cắn cào đến mức gió tanh mưa máu như thế từ tận đáy lòng cả. Đường nhiên đối tượng gió tanh mưa máu đó là hồn dân nhân tài kia.

Đáng tiếc Đạm Ngữ thật sâu tuyệt vọng.

Cậu thấy đánh giá về hậu kỳ là như này đây .

.

“Oa, toàn bộ bản kịch này thật đáng khen mà, nhất là BGM(1) quá mức chính xác rồi!”

“Kịch tốt CV đẹp Staff xinh, hậu kỳ càng tốt nữa LOL!”

“ID của hậu kỳ đại nhân đã nghe nói qua chưa a, thật là người mới sao? Còn là vị Mã Giáp hậu kỳ đại thần nào đó? Hậu kỳ rất đáng khen ~”

“Cầu BGM mở gói, hỏi thêm coi, kho phối nhạc của hậu kỳ đại nhân đều là tìm ở đâu tới vậy 0. 0 .

“Âm hiệu có chút viết ngoáy, nhưng mà phối nhạc thực sự moe shi* a.”

*moe shi: tớ đã đi tìm và ờ, cái này thật sự khó định nghĩa, cứ hiểu là bạn í rất thích cái âm nhạc ấy đi.

“Pha cảnh của hậu kỳ cảm giác không phải xuất sắc lắm, nhưng mà xử lý âm thanh thì cực kỳ êm tai, nhất là thanh âm của Đạm Ngữ đại nhân trong ôn nhu mang theo từ tính, moe”.

“Hậu kỳ đại nhân cầu quyền rũ cầu quyền rũ ~”.

.

Tuy rằng đánh giá xác thực phi thường... công bằng, cũng không ngăn trở được Đạm Ngữ cả người thống khổ.

Cả tổ kịch náo nhiệt ùn ùn kéo đến. Đạm Ngữ nhìn không nổi nữa.

.

Biên kịch: Chuẩn bị đại nhân cô vĩ đại quá đi, sao lại tìm được hậu kỳ đại nhân hùng tráng như thế che mặt rơi lệ, khiến biên kịch cảm thấy không còn gì để cầu nữa.

Chuẩn bị: hắc hắc, nhà tôi đây gien tốt ().

Giám sát: quả nhiên xử lý âm thanh và BGM là sở trường của hậu kỳ, nếu như ở lúc xây dựng cảnh và chuyển giao lấy âm hiệu càng hơn nữa, hậu kỳ cậu thật thần kỳ ~(v)/~.

Hậu kỳ: cảm tạ kiến nghị, đã nhận.

Đạm Ngữ: (_)#(_)#(_)#(_)#(_)#.

Chuẩn bị: Đạm tiểu thụ cậu muốn chết hử? Kịch đã post lên rồi, sao không về mà càn quấy? Thực đúng là phải tìm cho cậu một công rồi (#”).

Đạm Ngữ: Thèm vào!

Hậu kỳ: Đạm Ngữ

Đạm Ngữ: sao

Hậu kỳ: chào hỏi thôi mà

Đạm Ngữ: (^) .

Giám sát: kiêu ngạo đáng yêu rồi a nè nè.

.

Đạm Ngữ từ trong tổ kịch lần nữa lặn ra. Kịch đã xong rồi, sau này cũng không tất có cơ hội hợp tác nữa, tính ra cũng không có ý nghĩa gì. Sau này online cũng không thấy được giao tình nào để bắt chuyện, tôi không cùng cậu chấp nhận gì nữa.

Đạm Ngữ đương nhiên là sẽ không thừa nhận đây là cậu lần đầu vì đối chọi trước mặt nhiều lần thất bại rốt cục bị đánh tới tả mà lâm trận bỏ chạy.

Nhưng mà người ta hiển nhiên không nghĩ như vậy.

.

Rau cải trắng: Đạm Ngữ.

Đạm Ngữ: dzề.

Rau cải trắng: cảm ơn.

Đạm Ngữ: ông đây làm gì đáng giá hậu kỳ ngài nói cảm ơn?

Rau cải trắng: cảm ơn cậu đêm đó bồi tôi.

Đạm Ngữ: hỡn dẫn cậu cảm ơn rồi còn gì, cậu sao cứ vội vàng kích động tôi là sao (_)#.

Rau cải trắng: (cười).

.

Đạm Ngữ không muốn đề ý đến cậu ta, hung ác đóng cửa sổ nói chuyện lại. Nghĩ lại một chút lại đi gõ vào.

Đạm Ngữ: đàn chị, em trai chị thật sự là cực phẩm u ~.

Chuẩn bị: lại kỳ quái nữa rồi () nói vậy quan hệ của của cậu và nó không tồi nhỉ, sinh nhật nó hôm đó không phải là cậu vẫn cùng nó đến hừng đông hôm sau sao?

Đạm Ngữ: ?????? Sinh nhật?????

Chuẩn bị: chính là cái hôm nó gấp cả đêm đó. Sao cậu không biết? Tôi nghe giọng em tôi, tưởng là cậu cố ý bôi nó chứ.

Đạm Ngữ: o()o .

Chuẩn bị: nó quả nhiên là đơn thuần quá rồi, thì ra cậu một mực biểu hiện ra ngoài là quan tâm nó, bên trong thì hận nó!

.

Lượng đơn thuần của cậu ta có chỗ nào không thẳng không?! Đạm Ngữ phát điên, tên kia cường đại đến ngay cả bà chị trong nhà cũng nhìn không thấu bản chất a! Cậu ta đơn thuần? Cậu ta ác liệt đến mức không nên quá đáng quá ấy!

Đạm Ngữ: ông đây chưa bao giờ biết cái gì kêu quan tâm! Ông đây từ trong ra ngoài đều là mĩa mai cậu ta!

Chuẩn bị: được rồi, dù sao cũng là chó ngáp phải ruồi thôi. Hôm đó chú di tôi đều đi công tác, em trai tôi nó đáng lẽ trải qua một sinh nhật thê thê lương lương, có cậu nổi khùng thụ cùng trải qua cũng không tồi () .

Đạm Ngữ: (gấu lớn hành hung bạch nhãn lang).

.

Đạm Ngữ tự an ủi, dù sao cũng phải cùng gia tộc bạch nhãn lang này vẫy tay không gặp lại nữa.

Bất quá hôm đó cư nhiên là sinh nhật của cậu ta... Đạm Ngữ nghĩ đến việc này thì không được tự nhiên, hình như ngay cả sinh nhật vui vẻ cũng chưa nói qua... Thao thao cậu khẳng định bị tẩy não rồi, hỗn đản kia bản thân cũng sẽ rất vui vẻ thôi, cần gì cậu nói với cậu ta sinh nhật vui vẻ! Một B trong M* cứ như ông đây tự nguyện cùng hắn trải qua sinh nhật không bằng!

*đừng hỏi tở, tở chịu *lè lưỡi*

.

Sau đoạn thời gian đó, Đạm Ngữ nhận nhân vật chủ dịch(2) thụ của đam mỹ kịch. Thụ quân là kiêu ngạo xinh đẹp nữ vương thụ, giám sát kịch kia chính là vị giám sát cả một kỳ BG kịch mà Đạm Ngữ không vui. Cô nàng giám sát kêu Lạc Lạc.

Hai người nói chuyện tốt nội dung nhân vật vở kịch, Đạm Ngữ đã bị kéo vào trong tổ kịch rồi.

Đương nhiên, Đạm Ngữ là tiểu phần hồng(3) của giới CV, vẫn được nhiệt liệt hoan nghênh đúng mức rồi.

.

Lạc Lạc: hoan nghênh Đạm Ngữ gốc mụ, vẫy hoa hoan nghênh ~.

Cô nàng A: xếp thành hàng hoan nghênh ~.

Đạm Ngữ: O(_)O cảm ơn.

Cô nàng B: ở nháo, Đạm Ngữ gốc mụ và hậu kỳ đại nhân thật sự là chân trước chân sau tiến vào diễn đàn nha nha nha nha.

Đạm Ngữ: hậu kỳ đại nhân đâu*? lòi ra đây ~.

*mỗi vở kịch có 1 người làm hậu kỳ khác nhau và nếu vở kịch lớn quá mức thì còn có thể có nhiều hậu kỳ nữa, vì đây là giới mạng cả mà, cho nên Đạm Ngữ lúc này chưa biết hậu kỳ của vở kịch này là ai.

Hậu kỳ: tôi ở đây.

.

Đạm Ngữ bỗng nhiên có một loại dự cảm không tốt, dự cảm cực kỳ không tốt. Vì sao cái hình ảnh này quen thuộc như vậy, quen thuộc đến mức sâu xa khó hiểu! Đạm Ngữ đi gõ vào tư liệu QQ của hậu kỳ, quả nhiên! Rau cải trắng!! Ba chữ lớn này khiến Đạm Ngữ bị đả kích đến sắc mặt trắng bệch.

.

Đạm Ngữ: tôi thao sao lại là cậu a hỗn đản?!!!!

Cô nàng A: Đạm Ngữ gốc mù cậu sao lại chửi bậy? 0 0.

Lạc Lạc: ai u đây là cái dạng phân vườn gì vậy u ~.

Đạm Ngữ: nghiệt duyên!!!!

Hậu kỳ: cậu bắt mẫn với kỹ thuật của tôi?

Lạc Lạc: Lời này nói xong quá YD (***) đành rồi, che cái mặt đỏ bừng.

Đạm Ngữ: (^) ông đây bắt mẫn nhân phẩm đấy!

Cô nàng B: CV phối tiểu công này còn chưa tới đi, Đạm Ngữ gốc mù cậu cũng đã bắt đầu biến kiểu ngạo xinh đẹp nữ vương thụ rồi, là Chuẩn bị, tôi đây đối với việc tham gia trò chơi tỏ bày ý cảm động!

Cô nàng A: là đạo diễn tôi cũng phi thường tỏ bày mà lệ nóng doanh tròng T. T. (đi đến đâu cũng không thoát được cái giàn này, chết em nó thôi ()).

.

Đạm Ngữ nhéo áo cộc màu trắng trước ngực, thiếu chút nữa thì nôn ra một ngụm máu tươi. Không được, hoặc tôi chết hoặc là cậu chết, tuyệt đối không thể lại đợi trong tổ kịch nữa!

Đạm Ngữ vẫn phải có giáo dưỡng, cho nên về điểm này giáo dưỡng duy nhất thúc giục cậu đóng khung trò chuyện đang gõ với Kỳ Dĩ.

.

Đạm Ngữ: nói đi, cậu biến hay tôi biến.

Rau cải trắng: đều lưu lại đi.

Đạm Ngữ: tôi thao ông đây tỏ ý hợp tác với cậu rất phiền! Thương tâm thương gan thương phổi!

Rau cải trắng: tôi đáp ứng người ta rồi. Cậu không nên nói lời đợi lát nữa cậu có thể lưu lại.

Rau cải trắng: cá nhân tôi phi thường không đồng ý lời nói mà không giữ lời.

Đạm Ngữ: ^@\$@^#@\$(\$\$... .

Đạm Ngữ: ai nói ông đây không dám!

Đạm Ngữ: nhưng mà hỗn đản cậu sao cũng dám tiếp nhận công việc hậu kỳ của kịch đam mỹ? (cười tà).

Rau cải trắng: cậu có thể vì cái gì tôi thì không?

Đạm Ngữ: nói cũng đúng, chờ coi (_)#.

Rau cải trắng: kỳ thực, tôi và cậu không giống nhau.

Đạm Ngữ: không giống một quả cầu len*. Tôi đây cũng là trắng, là trắng đó!

*baidu giải thích rằng nam nhân giống như quả cầu len ý chỉ sủng vật của nữ nhân, nữ nhân như mèo ấy, ở đây chỉ là Đạm Ngữ và Dĩ ca không giống quan hệ đó.

.

Đối phương không có trả lời lại, Đạm Ngữ biểu thị đối với không được chú ý phi thường tức giận, tuy rằng so ra thì đẳng cấp tức giận kém với đấu võ mồm thua.

Thực sự là oan gia ngõ hẹp, sớm biết vậy thì không cần nói cái gì tạm biệt, thực sự là lại thấy rồi đi!

=====

Nói thực thì khi làm truyện này mình phải chạy lên baidu liên tục luôn í, thuật ngữ mạng của dân Trung thật không đỡ được, càng về sau càng kinh sở khủng, bạn đã làm trước được khá khá mà ko dám post vì mỗi lần post phải xoát lại toàn bộ, chương sau lại thấy thuật ngữ sáng ý cho chương trước *vã mồ hôi*

(1)BGM: background music, bối cảnh âm nhạc, chỉ âm nhạc làm bối cảnh phụ trợ ở trong hoạt hình, game, điện ảnh, kịch truyền hình các loại sản phẩm truyền thông, thông thường là loại không lời.

(2)chủ tớ nô dịch thụ

(3)một người nổi tiếng và được yêu thích vô cùng

~oOo~

5. Chương 5: Trước Khi Tiêu Tan Hiềm Ngại Cách Tần Tấn Chi Hảo* Rất Xa

.

*Tần Tấn chi hảo ý nghĩa là: thời đại Tần Tấn hai nước quan hệ qua lại với nhau bằng việc kết hôn cưới hỏi, cũng có thể nói là “Tần Tấn chi thất”, “Tần Tấn chi ngẫu”, “Tần Tấn chi minh”, “Tần Tấn chi ước”. Bây giờ là nói về hai bên thông gia.

Kỳ thi cuối học kỳ thứ 2 thi cử tới rất rất mạnh, trực tiếp làm cho Đạm Ngữ hai ngày cuối tuần không lên QQ và SK. Cho nên khi kì thi kết thúc, giữa lúc thở một hơi dài, Đạm Ngữ nhanh chóng mà chạy lên mạng.

Tiến vào lãnh thổ QQ thì nhảy ra thật nhiều hình cái đầu chim cánh cụt, Đạm Ngữ nhất nhất trả lời hết, chỉ còn lại có cái hình đầu chim cánh cụt cuối cùng kia.

.

Rau cải trắng: xấu hổ quá, lần trước ký túc xá bỗng nhiên cúp điện, không trả lời tin cho cậu.

Rau cải trắng: không có đó sao?

Rau cải trắng: đã thi cuối kỳ rồi đi. Cố gắng lên.

.

Rau cải trắng: gần đây Bắc Kinh mưa nhiều lắm, chú ý đừng cảm lạnh.

Rau cải trắng: trong lúc thi chú ý dinh dưỡng. Cố gắng lên.

.

Hai mẫu tin cuối cùng cùng với những tin trước đó cách nhau một ngày. Đạm Ngữ nhìn khung chat có chút hoảng hốt, lẽ nào thực sự chỉ là mình đơn phương thấy đối phương không vừa mắt?

Ông đây cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi lắm đi. Đạm Ngữ nói thầm, yên lặng mà đem Rau cải trắng ghi chú thành “Kỳ Dĩ”, sau đó trả lời lại.

.

Đạm Ngữ: ưm, đã thi rồi +_+.

Đạm Ngữ: cuộc sống địa ngục nửa tháng tôi thao -_-#.

Kỳ Dĩ: tôi cũng vừa thi xong về.

Đạm Ngữ: cậu ở đó a.

Kỳ Dĩ: tôi đau dạ dày.

Đạm Ngữ: ha ha ha ha ha ha ha, báo ứng a đau chết cậu đáng đời!

Đạm Ngữ: thực sự rất đau? Đã uống thuốc chưa?

Kỳ Dĩ: ừ.

Đạm Ngữ: nè, kiếm một cái túi chườm nóng úp lên chút đi, nghe nói sẽ có hiệu quả 0v0 ha ha ha ha, rất nhiều nữ sinh làm như thế!!!!

Kỳ Dĩ: cậu sao lại biết?

Đạm Ngữ: (_)#.

Kỳ Dĩ: sẵn sóc bạn gái tâm đắc?

Đạm Ngữ: hứ, ông đây mới sẽ không tuổi còn trẻ đã rước một người tới ràng buộc bản thân, còn cậu?

Kỳ Dĩ: tôi cũng chưa có dự định.

Kỳ Dĩ: lại nói tiếp, nữ sinh ở trước mặt cậu đều sẽ tự ti đi.

Đạm Ngữ: cậu có ý tứ gì ông đây chụp chết giờ! Đừng tưởng rằng dạ dày đau thì ông đây sẽ mềm lòng!

.

Hai người đối thoại tuy rằng đem tình trạng nước sôi lửa bỏng thành thái độ bình thường, thế nhưng trọng tâm câu chuyện được hai người giao lưu trôi chảy không ngừng lại chính là sự thực. ông đây lại cùng một nam nhân tán chuyện hăng say như vậy, Đạm Ngữ đối bản thân bất mãn.

Lão đại chú ba của ký túc xá đều vào lúc vừa thi xong thì đã bò lên xe lửa về nhà rồi, ký túc xá vắng vẻ cũng chỉ dư lại một mình Đạm Ngữ, ghi âm miễn bàn thoải mái thêm bao nhiêu. Chạy tới tổ kịch báo một tiếng mình đã trở lại rồi, sau đó Đạm Ngữ dưới cộng hưởng kịch bản bắt đầu ghi âm.

Không nên hỏi vì sao Đạm Ngữ lúc ghi âm còn cần đến kịch bản loại chuyện này, giám sát và Chuẩn bị sẽ rất oan uổng mà nói rõ: lúc tìm Đạm Ngữ phối âm tuyệt đối tuyệt đối là đồng thời đem kịch bản hiển dăng.

Bất quá không nên trông cậy lát nữa Đạm Ngữ còn có thể lần thứ hai tìm được cái kịch bản kia là được.

.

Kỳ Dĩ: lúc ghi âm hơi cách mạch thu một chút. Âm lần trước của cậu có nhiều âm và tạp âm.

Đạm Ngữ: sao cậu không yêu cầu tôi thu lại?

Kỳ Dĩ: cậu đã thu rất nhiều lần rồi. Sau thì sửa một chút không rõ ràng lắm nên cứ trực tiếp liền dùng thôi.

Đạm Ngữ:

Đạm Ngữ: nè, kỳ thực cậu căn bản không phải hậu kỳ mới toanh, vì sao lần trước lại đem âm thô của ông đây xử lý hỏng?

Kỳ Dĩ: bởi vì hôm đó tôi vội về nhà, đem âm thô của cậu nhét ở phần cứng di động, không cẩn thận dùng “cut”, trên máy tính không có phần dự bị. Kết quả phần cứng di động bị ném hư.

Đạm Ngữ: hỗn đản phần cứng di động sao lại bị cậu ném hỏng a, sát khí lớn thật!

Kỳ Dĩ: xấu hổ quá.

Kỳ Dĩ: lúc đi xe không cẩn thận bị xe khác va phải một chút, phần cứng di động hi sinh dưới bánh xe.

.

Đạm Ngữ nhìn màn hình sững sờ, nói vậy là hôm đó cậu ta kỳ thực là xảy ra tai nạn xe cộ?

Tuy rằng nghe lên thì có vẻ không nghiêm trọng lắm, nhưng mà Đạm Ngữ nghĩ mà cả người phát lạnh tưởng chừng như ngay cả hàm răng đều muốn run rẩy lên. Tai nạn xe cộ...

.

Đạm Ngữ: cậu ... không sao chứ?

Kỳ Dĩ: không có việc gì. Khuỷu tay và đầu gối thì trầy da, dùng con chuột không thuận lắm. Cho nên kịch kia vẫn kéo dài tới cả đêm sau đó.

Đạm Ngữ: vậy là tốt rồi... .

Đạm Ngữ: vậy là tốt rồi... .

Kỳ Dĩ: cậu không sao chứ?

Đạm Ngữ: không có việc gì. Tôi có chút mệt đi ngủ trước một chút, lát lại lên ghi âm.

Đạm Ngữ: đi đây.

.

Từ lúc ấy thì có điểm không giống. Kỳ thực cũng là, nghe xong giải thích hợp tình hợp lý của Kỳ Dĩ, không tha không bỏ mới lộ ra Đạm Ngữ không thông lẽ phải ấy chứ. Dù sao người ta cũng không phải cố ý, về phần sau lại chính là bản thân mình lỗi thôi, thật giống như ngược lại bởi vì Đạm Ngữ tự muốn đi khỏi bình vãn tội mới dần dần bày ra, cho nên cũng thực sự không có đạo lý gì tiếp tục cùng cậu ta tranh phong tương đối tiếp nữa.

Thỉnh thoảng ở trên Q gặp nhau thì mắt nhắm mắt mở trò chuyện một trận, vốn hai người chính là thân phận hợp tác tổ kịch, cơ hội gặp nhau cũng tương đối nhiều. Lúc bắt đầu kỳ nghỉ hè thứ 2, Đạm Ngữ chính thức khởi động quy luật cuộc sống ban ngày làm công buổi tối treo mạng.

.

Buổi tối đông tổ, Đạm Ngữ qua loa lau tóc hai cái thì vứt khăn mặt rồi đi online.

Đạm Ngữ: oa thao hôm nay thiếu chút thì mắc mưa về nhà rồi!

Kỳ Dĩ: ?

Đạm Ngữ: lúc tan tầm sắc trời vẫn tốt nhớ, kết quả đi tới nửa đường thì gió lớn mưa to, may là có người cùng đường mang theo dù, hắc hắc.

Kỳ Dĩ: vậy tốt a.

Đạm Ngữ: đúng a () đi làm còn có thể gặp được đồng học, thật tốt ~()/~ nhá nhá nhá

Đạm Ngữ: đúng rồi, nam sinh ấy lớn lên rất chính ôi ~ (nụ cười tà ác).

Kỳ Dĩ: cái gì kêu “chính”?

Đạm Ngữ: sờ cảm, chính là cái loại rất cao rất tuấn tú rất cường tráng ấy, đáng tiếc cậu tôi đều không thích nam nhân, bằng không há có thể buông tha cực phẩm như vậy () ở chứng tỏ ông đây dần dần bị tư duy của đam mỹ kịch đồng hóa rồi! Thật là đáng sợ.

Kỳ Dĩ:

Đạm Ngữ: ai ~ hậu kỳ kịch kia của anh thế nào rồi? Cuối tuần có thể phát không?

Kỳ Dĩ: gần đây ban ngày có việc, chỉ có thể tranh thủ buổi tối, cuối tuần hẳn là có thể rồi.

Đạm Ngữ: ().... Vậy ông đây chẳng phải là tối nào cũng làm lỗ tiến độ sao? Ha ha ha ha ha ha ha.

Kỳ Dĩ: cậu thật cao hứng?

Đạm Ngữ: không vui lắm.

Đạm Ngũ: chính là vui bình thường thôi ha ha ha.

.

Đạm Ngũ thật sâu mà nghĩ mình rất cục chiếm thượng phong rồi, quả nhiên không cần kịch liệt tranh đấu anh dũng nha, kỳ diệu như vậy mà chiếm lấy thời gian đối phương khiến công trình lờ mờ, mới là chọn lựa tốt nhất nha! Chỉ biết, hỗn đản Rau cải trắng làm thế nào mà có khả năng chiến thắng chứ, tiểu dạng nhi*!

*từ này lúc đầu dùng để chỉ 1 thứ gì đó nho nhỏ, về sau ý dùng để chế giễu đối phương

Đương nhiên vì sao CV làm lờ tiến trình kịch tự mình phối âm lại hài lòng như vậy, người bình thường là lý giải không được.

.

Đạm Ngũ: ờ được rồi, cho cậu nghe một thứ, nhận đi (đắc ý cười).

Kỳ Dĩ: ừm.

Kỳ Dĩ: đây là cái gì?

Đạm Ngũ: ờ ha ha cậu nghe xong sẽ biết ha ha ha ha ha ha ha.

Kỳ Dĩ: chữ “ha” thật không có giá trị. Nhận xong rồi, tôi đi nghe một chút.

.

Đạm Ngũ nhìn trước cửa sổ nói chuyện biểu hiện lên “tài liệu: nga ha ha.mp3 gửi đi hoàn tất, ừm, tốt.

Đây là một bài hát ca ngợi đúng với Rau cải trắng thực vật dũng cảm mà khỏe mạnh! Âm vang mà lừng lẫy, to lớn mà hùng hậu, lời văn giản đơn thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng ẩn chứa trong đó vô hạn mong mỏi cùng ý khích lệ. Đó là từ ngữ Đạm Ngũ đại thần tự mình hạ bút viết, bài hát tự mình ca.

.

Kỳ Dĩ: nghe xong rồi.

Đạm Ngũ: (xấu hổ).

Kỳ Dĩ: âm hồng hai chỗ, tách âm ba lần.

Đạm Ngũ: chẳng có tình thú gì cả =|||

Đạm Ngũ: đó là tài hoa cả đời tôi dùng, vì sinh nhật của mỗ cải trắng huynh mà hiến tặng bài ca khen ngợi! Thế mà thế mà!

Kỳ Dĩ: nếu như có thể nói, cả câu đều cổ phong lại tương đối có quan niệm nghệ thuật.

Đạm Ngũ: giữ lại mấy cái gạch chéo của cậu đi, cậu có thể lại xoi mói một chút sao!

Kỳ Dĩ: cảm tạ.

Đạm Ngũ: này vẫn không khác lắm (^) .

Kỳ Dĩ: bắt quá cái này, cậu mong lúc sinh nhật chị họ tôi thì tặng cho chị ấy sao?

Đạm Ngũ: ()???

Kỳ Dĩ: rau cải trắng cái QQ này là chị họ tôi không cần ném cho tôi.

Đạm Ngũ: =++++ phụ nữ kỳ diệu.

.

.

Mahiro: thực sự thì càng ngày càng thấy dùng tự cậu với Đạm Ngũ thực sự là phỉ báng từ ấy, đáng ra phải từ hần mới có thể thể hiện hết cái chất lưu manh tiềm tàng của anh, =, =

~oOo~

6. Chương 6: Yy Vô Tội, Mang Ngọc Mặc Tội*

*nguyên văn câu này là: nào bỏ vô tội, hoài bích kỳ tội. Nào bỏ chỉ việc YY, ý chỉ việc mỗi người nghĩ trong đầu điều gì thì không thể phán quyết tội hay không dù nó có bựa, biến thái ra sao, bỉ ổi hay đáng ghét cỡ nào. Hoài bích kỳ tội chỉ những người có tài, làm ăn đường đường chính chính quang minh chính đại vẫn bị khép tội.

Tối hôm nay Đạm Ngũ trở về rất sớm, nghe nhạc xoát diễn đàn, sau đó cậu ở trong diễn đàn thấy một bài post bát quái. Tên của nó rất nổi, Đạm Ngũ tâm tính xem kịch vui gõ vào, lúc xem xong cảm uất gần chết.

Hồn damn đúng thời gian đúng địa điểm, nhân vật chính ấy không phải là mình sao!!!

Nội dung bài post ấy là như vậy .

.

jq* bát quái LZ** rốt cục thấy được loại hình tốt đẹp trong truyền thuyết! Không thể không bắt ngờ!

*JQ: tình cảm mãnh liệt

*LZ: lâu chủ, người chủ post bài

Chiều hôm nay lúc khoảng chừng 6h, LZ ở trạm XX của đường XX chờ phương tiện giao thông công cộng, chợt thấy một nam sinh cao cao mặc áo sơ mi kẻ caro ngắn tay đi xe đạp dẫn theo một mỹ thiếu niên áo may ô màu trắng thân nhiên đi qua ~ nam sinh cao cao kia mặt mày anh khí cực kỳ, sườn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, mỹ thiếu niên cũng mặt mày như vẽ dáng vẻ xinh đẹp! Hơn nữa, hơn nữa bỗng nhiên kinh qua một ổ gà, mỹ thiếu niên vươn cánh tay thon dài trắng nõn quần lên nam sinh cao cao, ngón tay thon dài ấy khoát lên trên lưng nam sinh cao cao, mà nam sinh cao cao cũng đang đưa một tay tới kéo mỹ thiếu niên kia. Phong cảnh ấy, đâu chỉ như một bức tranh uyển chuyển! Anh tuấn ôn nhu công X nhu nhược mỹ nhân thụ ~ đây là lần đầu tiên trong đời tôi gặp hai loại hình xinh đẹp như vậy. Che mặt tim đập như trống oa ~()/~ da ai tư: đây thật là một mỹ nhân thiếu niên, mắt kia miệng kia vóc người kia phong tình kia, sách sách sách, tuyệt không khoa trương mỹ nhân chân chính a a a a

.

Đạm Ngũ cực kỳ không thể bình tĩnh. Đạm Ngũ không bình tĩnh thể hiện ở việc đang điên cuồng oanh tạc QQ của Kỳ Dĩ.

Đạm Ngũ: ông đây muốn ới ới ới ới ới, cứ nhiên hình dung ông đây mặt mày như vẽ dáng vẻ xinh đẹp! Ông đây chính là anh tuấn phong lưu anh khí bức người!

Đạm Ngũ: trắng nõn ... nôn.

Đạm Ngũ: ngón tay thon dài... nôn.

Đạm Ngũ: nhu nhược mỹ nhân... nôn.

Đạm Ngũ: phong tình... Nôn nôn nôn!

Kỳ Dĩ: cậu đang nói gì?

Đạm Ngũ: không có gì... (ngọn lửa phản nộ hừng hực thiêu đốt).

Kỳ Dĩ: ai nói cậu như vậy?

Đạm Ngũ: một con bé nào đó tôi không biết! Giận (_)#

Kỳ Dĩ: cậu không sao chứ?

Đạm Ngũ: đã không có việc gì rồi () tôi đây nguyên rửa cô ta vào WC không mang theo bàn chải, kem đánh răng, gội đầu được phân nửa thì cắt nước.

Kỳ Dĩ:

Kỳ Dĩ: cậu quá ác độc rồi.

Đạm Ngũ: được rồi cái cuối cùng bỏ đi, ba cái trước tôi kiên trì!

Kỳ Dĩ:

Đạm Ngũ: nguyên rửa xong ông đây liền cả người thư sướng ()

Đạm Ngũ: nguyên rửa thỏa đáng quả nhiên là chuẩn bị hàng tốt ở nhà du lịch a ~.

Kỳ Dĩ: chúc mừng. Vậy tôi tiếp tục làm công trình.

Đạm Ngũ: hờn dẫn cậu quay lại đây cho tôi.

Kỳ Dĩ: ?

Đạm Ngũ: cậu cứ như vậy đem ông đây một mình vứt ở trong vực sâu phần nộ?! Thật không thể tin được!

Kỳ Dĩ: ngoan, tôi đang coi bài post.

Đạm Ngũ: oa thao bị cậu phát hiện rồi.

.

Đạm Ngũ tiếp tục xoát các bài post kịch khác chờ Kỳ Dĩ xem bài post kia xong thì quay lại. Đạm Ngũ bỗng nhiên rất lo lắng vì trò đùa quái đản, “nam sinh cao cao” trong bài post kia, bản thân đồng học nếu như thấy bài post ấy sẽ là về mặt gì đây, ngẫm thử thì cảm thấy tràn ngập lạc thú không rõ tên a, Đạm Ngũ miệng méo mó cứng ngắc uống một ngụm trà sữa, thập phần thành tâm mà đang lo lắng giới thiệu cho bạn cùng trường bạn cùng lớp thấy được tính chất khả thi.

Chờ Đạm Ngũ uống xong cốc trà sữa ấy, Kỳ Dĩ đã quan sát xong bài post bát quái ấy và quay lại rồi.

.

Kỳ Dĩ: xem xong.

Đạm Ngũ: ... 0. 0... .

Kỳ Dĩ: mỹ thiếu niên nói chính là cậu.

Đạm Ngũ: ông đây là thiếu niên tỏa sáng oai hùng bức người!

Kỳ Dĩ:

Kỳ Dĩ: cậu chú ý chính là người khác hình dung cậu như thế nào?

Đạm Ngũ: đương nhiên!

Kỳ Dĩ: vậy người khác YY cậu và nam nhân khác, cậu không ngại sao?

Đạm Ngũ: võ vai bé con cậu quả nhiên còn non a, ở giới internet lâu như vậy phải biết là, trên thế giới này chuyện gì cũng có thể quán, chính là YY ngâm quán không được a () chú ý hữu dụng sao? Vô dụng! Cho nên cứ tùy nó đi thôi ~ dù sao bị YY một chút cũng chẳng sao () ông đây biết ông đây không thương đàn ông là được rồi (chống nạnh cười to).

Đạm Ngũ: hắc hắc, nói ha, cậu biết cái nam sinh cao cao hình dung trong bài post kia không? Chính là bạn học lần trước tôi đã từng đề cập qua với cậu đấy oa ha ha, nam sinh ấy thoát nhìn thập phần quy củ chính thống, thấy được bài post ấy thì khóc chết hay là cười chết đây hay là vẫn khuôn mặt chết người như cũ ha? Ha ha ha ha, mong đợi quá!

Kỳ Dĩ:

Kỳ Dĩ: cậu thật hiếm có phóng khoáng như thế.

Đạm Ngữ: tôi thao hồn dẫn cậu ý gì? Ông đây lòng dạ vẫn hào phóng thế.

Kỳ Dĩ: không có gì. Tôi đi làm công trình đây.

.

Đạm Ngữ lúc này không giữ lại nữa, thật khó hiểu, tựa hồ cảm thấy cái trắng đại hiệp không vui lắm.

Không trêu chọc vào cậu ta cái gì chứ? Đạm Ngữ sờ cằm suy tư, không a, trò chuyện đều là bất quái của mình cậu ta không vui cái dở hơi gì a! Miên man suy nghĩ đa sầu đa cảm thực không phải chuyện tốt gì, Đạm Ngữ ở giữa mùa hè sinh sôi rùng rình mình một cái, xoát post, tiếp tục đi xoát post.

.

Xoát post xoát đến cuối cùng sẽ biến thành một chứng ép buộc, tức là cảm thấy xoát post bản thân rất buồn chán rất hổng não, nhưng chung quy không có dũng khí dừng lại. Tựa như dừng lại, đời người cũng trống trải đến chẳng còn dư lại cái gì, quả thực khiến người ta vô cùng lúng túng.

Vừa đúng Đạm Ngữ cũng chỉ là một người bình thường tầm thường, cho nên dưới sự trợ giúp của chứng ép buộc, buồn chán mà đi xoát post cho hết thời gian.

Ai ~, cái trắng đại hiệp đang bận ha.

.

Ngoài cửa sổ sấm vang rền trời một cái, giữa mùa hè chính là không tốt, vừa đến buổi tối luôn luôn là một trận mưa, Đạm Ngữ mắng chửi ác liệt đi đóng cửa sổ ký túc xá, không lâu sau tiếng hạt mưa đánh vào trên tấm kiếng thủy tinh, phát sinh thanh âm hỗn độn, vậy mà âm thanh tràn ngập cả ra.

Đạm Ngữ đứng trước cửa sổ, nhìn ngọn đèn mờ nhạt ngoài cửa sổ ký túc xá bị nước mưa làm mờ nhạt đi. Dưới đèn đường bóng người lơ nhơ, giống như là tình nhân cùng chung một tán ô xanh. Hoặc là anh em. Ai biết được.

Không có biện pháp a, chính mình, lại cô độc a.

Kinh đô lớn như vậy, lại là ngược mắt không quen; nhân gian huyền ảo, người thân xa cách âm dương.

.

Đa sầu đa cảm gì gì đó, quả nhiên là dễ lan ra. Đạm Ngữ tỉnh lại, từ bên cửa sổ đi về trước máy vi tính. Hai ba năm đều đã qua như thế, ông đây sợ cái gì! Không phải là không ai nuôi không ai cùng sao, có gì thì ghé gồm đâu.

Hơn nữa, cũng không phải thật sự không có ai cùng.

.

Đạm Ngữ điên cuồng gõ QQ.

Đạm Ngữ: Kỳ Dĩ cái trắng đại hiệp hậu kỳ đại nhân hậu kỳ đại thần hồn dẫn cậu nếu đang onl thì lăn ra đây cho ông mau!

Kỳ Dĩ: ?

Đạm Ngữ: ông đây tâm tình không tốt (_)#

Kỳ Dĩ: ai chọc cậu rồi?

Đạm Ngữ: có một quý.

Kỳ Dĩ: (kinh ngạc) cậu sợ quý?

Đạm Ngữ: thao cái trắng đại hiệp cậu được lắm, dám làm ông đây hiếm có chút đa cảm như thế đều quấy rối thành không rồi!

Kỳ Dĩ: cần tôi bồi không?

Đạm Ngữ: ai muốn cậu bồi, cậu hiếm lạ chắc (#) .

Đạm Ngữ: thao, cậu là nói cái bồi kia! Hại ông đây tự mình đa tình.

Kỳ Dĩ: bồi cái này cũng không phải là không thể được.

Đạm Ngữ: cũng đúng, dù sao cậu cũng ở Bắc Kinh, trường cậu học hẳn là cũng ở trên đường học viện đi?

Kỳ Dĩ: ừ.

Đạm Ngữ: hắc hắc lần tới nếu như còn dám bỏ lại ông đây một mình cô đơn, ông đây liền đi quấy rối, mặt đối mặt quấy rối há.

Kỳ Dĩ: lần sau sẽ không đâu.

Kỳ Dĩ: rốt cục vì sao không vui?

Đạm Ngữ: thực sự muốn nói sao muốn nói sao muốn nói sao? Vẫn là không nói đi () .

Kỳ Dĩ: nếu như nguyện ý nói cho thì nói đi, không muốn bóc trần thì đừng có nói.

Đạm Ngữ: Kỳ Dĩ tôi nhớ ba mẹ tôi.

Kỳ Dĩ: cậu rất lâu rồi chưa về nhà sao?

Đạm Ngữ: ừ, hai năm rồi.

Kỳ Dĩ: đại học học xong thì không về sao? Thế nào, nhà ở rất xa?

Đạm Ngữ: tính rồi không nói nữa, không có gì để nói cả () .

Kỳ Dĩ:

Đạm Ngữ: nếu như có cơ hội, có cơ hội gặp mặt mà nói ấy, tôi nói cho cậu.

Kỳ Dĩ: ... Ừ.

.

Đạm Ngữ sững sờ trước máy vi tính, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa thì đã nghĩ muốn nói hết toàn bộ với người trên internet kia. Là mình quá tín nhiệm internet không biết thật giả, hay là đã quá tín nhiệm anh ta?

Hỗn đản a, tuy rằng luôn luôn khiến mình hận đến nghiến răng, vì sao lại có thứ gì đó giống như trực giác khiến mình nhận định, cậu ta rất đáng tín nhiệm nhỉ? Đại khái là cái loại khí chất trầm ổn cử trọng nhược khinh*, tựa như sóng triều cỡ nào kịch liệt khi tới gần cậu ta cũng sẽ biến thành gợn nước lăn tăn.

*cử trọng nhược khinh: là hình dung loại người mưu tính sâu xa, đâm phách hơn người, đối mặt trắc trở, hiểm cảnh thì bình tĩnh, ứng đối như thường, có loại khí khái như thái sơn sụp mà sắc mặt không đổi.

7. Chương 7: Đằng Sau Tướng Mạo Không Phải Là Đông Đảo

Bất luận cái giới nào, lúc mà con người ta đứng thẳng, phần hơn là không phải cùng tranh luận. Giới mạng đương nhiên chiến tranh không chỉ có âm sắc và hành động, khi thanh âm được coi như vật dẫn cho não và ảo giác, mặt và thân cao không thể nghi ngờ thành tuyến đầu kéo dài thuộc tính, thứ hai là bối cảnh gia đình hiện đang sống, mức độ sâu hơn chính là bằng cấp và nhân phẩm.

Biểu tượng, chiến chính là kịch, đằng sau đó, chiến chính là chuyện bát quái và ảnh chụp chân thân.

.

Đạm Ngữ trước kia đã từng tự bạo* qua. Nguyên nói là như thế này đây: năm ấy ông đây còn trẻ người non dạ, không biết lòng người hiểm ác.

*tự bạo ở đây ý chỉ bản thân rơi vào quẩn cảnh.

Nhưng mặc kệ Đạm Ngữ khi đó có đúng là còn trẻ không, tự bạo đã là sự thực không thể thay đổi. Tấm ảnh sinh hoạt thời trung học lúc đầu gặp người, chính là cái thời kỳ kia.

Khi đó Đạm Ngữ đích xác còn trẻ, nghỉ hè của cao nhất, mặc chiếc áo may ô màu lam nhạt, mặt mày thiếu niên có chút quá mức thanh tú mà có loại nhu nhược rõ ràng, trong đôi mắt phấp phất ra nước trơn bóng thường thường khiến người ta có loại ảo giác điềm đạm đáng yêu. Từ đuôi lông mày đến khóe môi, từ đường nét đến khí chất. Hai chữ mỹ nhân, bất quá chỉ là như thế.

.

May mà Đạm Ngữ tự nhận là năm ấy mình đối mặt với tự bạo, cũng tính giao tình còn đạt được nhân phẩm không tồi của cô nàng bạn học.

May mà tỉ suất phân biệt ảnh chụp không cao, thiếu niên chỉ mơ hồ lộ ra một chút vết tích xinh đẹp, bất quá về điểm vết tích này ở trong giới CV thiên về thanh âm nói chuyện ngược lại bị phóng đại vô hạn.

.

Mà cuộc chiến mới lập nhiều màu sắc tầng lớp này tiêu đề là: mọi người tới nói chuyện về khuôn mặt và thanh âm đều xinh đẹp của CV nào đó.

Tầng trả lời nào đó của bài post ấy bị người ta dẫn link đến một tấm ảnh chụp, là tấm ảnh cos của nam CV. COSer thân cổ phong trang phục nữ phiêu dật, sườn mặt hơi ngược lên, đường viền bờ mặt nhắn nhủ, đặc biệt là ánh mắt rất trong suốt.

Nhất thời CV tên là Tịch Mịch Vô Thanh kia bị nhiệt liệt thảo luận, nhất thời kinh vi thiên nhân.

Đạm Ngữ vuốt cằm, không tồi, là một mỹ nhân a!

.

Rất nhanh người nào đó liền vui quá hóa buồn rồi.

Ở trong một mảnh XXXX tiếng cảm thán thực sự là mỹ đến kinh thiên động địa, có người đột ngột xen vào: XXXX tính cái gì nha, mỗ tiểu thụ mới là tuyệt sắc thực sự!

Lập tức có người cùng trả lời: LS(1) Uy Vũ, luận mỹ mạo, sợ rằng ai đó đâu chỉ trèo lên đỉnh giới ***g tiếng internet.

*LS: loushang, lâu thượng, bây giờ mọi người gọi bài post của internet là lâu, một bài post nếu như hấp dẫn người khác, sẽ có rất nhiều người trả lời bài. Bài post thứ nhất và com thứ nhất, từ trên xuống dưới theo thứ tự sắp hàng, người comment dưới gọi người comment trên là loushang(lâu thượng, lâu trên), tương tự như thế mà có Lx(Louxia, lâu dưới) hay LZ(Louzhu, chủ bài post).

Lại hướng lâu dưới: ha ha ha rảnh tay post lên bài ý nghĩa vĩ đại nhất, chính là nhìn thấy mấy bài post có thể tám đến trên người mỗ tiểu thụ, quả nhiên quần chúng đã tiếp cận chân tướng rồi ().

Lại xuống chút nữa, là quần chúng đều biểu thị “Cầu rõ ràng cầu yêu sách cầu ID” “Không có PP* không có chân tướng”

*PP: có khá nhiều nghĩa, chỉ cái mông, ... Ở đây chỉ ảnh.

Dưới có cô nàng viết: nếu nói tới mỗ tiểu thụ ấy, chẳng lẽ là vị vai chính của “Thanh thanh động thính”?

.

Đạm Ngữ gặp trở ngại, quả nhiên! Ông đây không phải vai chính, nói rõ quá nhiều lần rồi!

Thanh thanh động thính là xã đoàn kịch truyền thanh chỗ Đạm Ngữ, Đạm Ngữ gia nhập giới không lâu thì liền gặp đàn chị, bị mang tới xã đoàn chỗ đàn chị, đã coi như là thành viên cấp nguyên lão của xã đoàn kia rồi. Hơn nữa Đạm Ngữ ở giới CV lẫn lộn xác thực không tồi, sự vụ của xã đoàn trái lại ràng buộc không nhiều lắm, chẳng qua thỉnh thoảng góp một viên gạch cho kịch của xã đoàn mà thôi.

Vai chính vừa nói là lúc ban đầu khi Đạm Ngũ vào xã đoàn, cũng chính là khi sự kiện tự bạo phát sinh thuận tiện phong sinh thủy khởi(1), hơn nữa nhận được nhất trí chú mục về nhan sắc của “Thụ”. Nhưng vai chính loại suy nghĩ này tuy rằng lúc đầu chỉ là truyền lưu nội bộ trong xã đoàn, nhưng mà giới ***g tiếng mạng lớn như vậy, lại hưởng chi giao lưu tin tức thực sự quá tiện quá đủ, loại tin tức nhìn như chuyện bát quái trong nội bộ xã đoàn này chảy ra ngoài xã thật sự là cực kỳ bình thường.

Nhưng mà chuyện khiến Đạm Ngũ càng gặp trở ngại nữa đã phát sinh rồi.

Tấm ảnh chụp tự bạo năm ấy bị đăng ở trong bài post, người post trần thuật như sau: mỹ nhân như vậy vốn cần phải giấu làm của riêng, thế nhưng lòng lại không muốn quá phận hưởng, nguyện JMS(2) cùng nhau thưởng thức.

Cùng nhau thưởng thức em người ấy! Đạm Ngũ giận lắm, ảnh chụp nói như thế nào cũng tính là việc riêng tư đi, cậu cũng không phải CV thích cos kia, đem ảnh cos của mình công khai ở nhật ký internet tùy ý có thể thấy được. Cậu Đạm Ngũ nhưng một chút cũng chưa từng để cho người khác hăng hái chỉ trỏ thẳng mặt mình.

Đạm Ngũ lần đầu tiên có xung động muốn cho chủ trang diễn đàn này hỗ trợ tra IP, kẻ nào hòng nào làm vậy a! Đạm Ngũ tuy rằng tự tin năm ấy mấy cô nàng ấy xem qua ảnh chụp của mình sẽ không ở nơi công cộng bất ngờ công khai ảnh chụp của mình, nhưng mà lên truyền lưu loại chuyện này là tuyệt đối không thể không chế.

Đạm Ngũ lần thứ hai xoát lại mặt trang, vọng tưởng vừa xoát cái thì tấm ảnh chụp kia không còn nữa.

Kết quả lúc xoát xong, tấm ảnh chụp kia thực sự không còn. Phải nói là bài post kia không còn nữa. Đạm Ngũ cực kỳ vui vẻ luôn, lại xoát lần nữa xác nhận lần nữa, quả nhiên là không còn. Người kia đã làm gì?! Oa ha ha ha! Đạm Ngũ trong lòng đối với vị quản lý không biết tên nào đó của diễn đàn tỏ vẻ tán dương nhiệt liệt.

Bài post cùng phía dưới cũng bị oanh tạc rồi oa.

“Xoát ảnh chụp mới sao lại không còn rồi? Bài post bị bỏ rồi sao?”

“Thực là a, gly đại nhân thần tốc vậy, tôi đây còn chưa kịp lưu

~(>_<>

~”. “Vừa thoáng nhìn qua, quả nhiên là xinh đẹp không thể tả nổi, tôi vừa rồi sao lại không lưu hình ảnh này lại chứ! Xoát mới xong thì không còn ~ lệ ~ chạy ~” “Thật sự là hoài nghi quản lý viên là đối tượng JQ(gian tình) của nhà vai chính, xóa post nhanh nhẹn đúng lúc như vậy () .” “Nơi công cộng chớ xâm nhập việc riêng tư, cảm ơn. quản lý viên số 2.” “Oa dừng, thật là quản lý viên a!” . Đạm Ngũ nhàn nhã lướt qua lướt lại tiếp tục xem các bài post, hắc hắc, ông đây nhân phẩm thật tốt, quản lý viên đại nghĩa công đạo như vậy xuất hiện thật đúng lúc ha ha ha. Ly đàn chị: Đạm tiểu thụ cậu có nhà không? Đạm Ngũ: (v) ừm. Ly đàn chị: ha ha ha, mỹ mạo thụ, mặt cậu đỏ rồi a. Đạm Ngũ: ông đây muốn đập chị chết bầm (_)# Ly đàn chị: ai u cậu này bạch nhãn lang vong ân phụ nghĩa (gấu lớn hành hung bạch nhãn lang). Đạm Ngũ: , nhà các người mới là bạch nhãn lang! Không được dùng biểu cảm Q của ông đây! Đạm Ngũ: tôi thao, ông đây lúc nào chịu ân đức của nhà mấy người rồi! Ly đàn chị: cái này cậu không biết đâu, cậu biết bài post bị xóa kia là ai làm không? Đạm Ngũ: chẳng lẽ là chị? Chị cũng không phải quản lý viên =. =. Ly đàn chị: tôi không phải, nhưng CP* nhà tôi thì đúng, CP nhà tôi về nhà tạo người(sinh con ấy), tài khoản mật mã của cô ấy hết thấy ở chỗ tôi ha ha ha *CP: *vã mồ hôi* nó có tới 85 nghĩa tất cả, thực sự thì ta không hiểu nó thuộc cái nào nữa, ta không đủ sức để xoát hết cái đồng ấy a~*tạ lỗi* =. = Đạm Ngũ: yêu nghiệt (#). Ly đàn chị: lại nói tiếp sao em tôi lại biết đó là ảnh chụp cậu a? Đạm Ngũ: cái gì? Ly đàn chị: tôi vừa mới vội đưa biểu bảng báo cáo tới, em tôi đã gõ cho tôi bảo tôi đi xóa post. Nó nói cậu bị lộ hình rồi, phốc(cười phun ra đó mà), sau đó đàn chị tôi liền hóa thân thành một người mẹ ruột đi hộ tống cho mỹ nhân thụ của chúng ta ha ha. Đạm Ngũ: mỹ nhân chị một con sâu róm =0=. Ly đàn chị: theo

lý thuyết thì em tôi hẳn là không biết cậu làm “vai chính” loại danh hiệu chói lọi này a, như vậy mà nói ấy thì nó biết rõ người trên tấm ảnh đó là cậu? Đạm Ngừ: đúng rồi, đúng rồi, anh ta đã từng thấy qua (). Ly đàn chị: nhất nhất cậu cứ muốn câu dẫn em tôi sao (quắc mắt nhìn trừng trừng). Đạm Ngừ: ... Chị... Chị suy nghĩ nhiều... . . Đạm Ngừ: đóng cửa sổ chat với đàn chị. Cưng nhiên cái trắng đại hiệp nhắc nhở đàn chị, sớm cũng đã thấy cậu ta không còn đáng ghét rồi, bây giờ chịu ân huệ người ta lại không tránh khỏi nghĩ... Đáng ghét a! Đạm Ngừ: cái trắng đại hiệp cái trắng đại hiệp! Kỳ Dĩ: sao vậy? Đạm Ngừ: cảm ơn cảm ơn cảm ơn cảm ơn cảm ơn!!!! Kỳ Dĩ: hôm nay chữ “cảm ơn” bị giảm giá trị. Đạm Ngừ: cái trắng đại hiệp là một củ cái trắng tốt là một thực vật tốt cũng là một đại hiệp tốt! Kỳ Dĩ: cảm ơn. Kỳ Dĩ: té ra cậu cũng sẽ nịnh nọt. Đạm Ngừ: tôi thao ông đây nói cảm ơn cái thì đã sướng khoái rồi đúng ha, thiếu ngược cậu một M* a! Kỳ Dĩ: cậu là S* sao? *S và M xin hãy ra gu gõ tìm BDSM, tin rằng ai cũng biết Đạm Ngừ: thao thao thao, ông đây chính là S! Kỳ Dĩ: như vậy tương đối giống cậu. Đạm Ngừ: Đạm Ngừ: nè, cậu nghĩ tướng mạo tôi... thế nào? Kỳ Dĩ: nói thực? Đạm Ngừ: thao! Quên đi không cần cậu nói nữa, âm nhu đẹp tựa con gái đúng không, ông đây nghe nhiều rồi! Kỳ Dĩ: Kỳ Dĩ: cảnh đẹp ý vui. Kỳ Dĩ: nói thật. . Một tấm ảnh cậu có thể nhìn ra cái cứt gì a, Đạm Ngừ nói thảm bốn chữ với màn hình máy vi tính sáng long lanh ấy, vẫn cảnh đẹp ý vui. Từ nhỏ đến lớn tướng mạo mang đến cho cậu toàn bộ phức tạp và quá nhiều đặc ý. Khi còn bé chú diều biết mà nói rằng “con anh đẹp tựa như bé gái”, lớn hơn chút thì bạn học nam về mặt đồ bưng mà chạy qua trước mặt mình, càng khoa trương hơn là lúc cao trung một nam sinh lưu manh mẩu như lão đại của trường chạy đến trước mặt mình “Nè mỹ nữ, em làm mã tử (bạn gái í mà) của anh đi!” Từ này về sau, Đạm Ngừ vốn có giáo dưỡng không tồi lễ phép khéo léo triệt để quyết định từ già thời thiếu niên ngoan ngoãn, lời lẽ thô tục thô bỉ gì đó không học nhiều vậy mà hô nhiều cũng thành thói quen, thế cho nên cuối cùng, lúc mở miệng thiếu hai chữ “tôi thao” làm lời mở đầu quả thực cảm thấy ngôn ngữ không hoàn chỉnh, tình cảm không đầy đủ. Đương nhiên then chốt là giọng điệu lưu manh kia, từ lời nói đến hành vi, đều lộ ra một vị đạo lười nhác. Từ nay về sau thật đúng là không ai còn đem con gái tới gửi gắm nhường bảo vệ rồi. . Cảnh đẹp ý vui? Lời lẽ hành vi cứ chỉ bên trong lời chỉ là ẩn tượng trình tự lúc ban đầu, cái trắng đại hiệp a chờ cậu thấy cử chỉ của ông đây, cậu còn có thể bình tĩnh tự nhiên mà lại dùng cái từ này tới đánh giá sao? Đạm Ngừ hơi cười khổ, lần đầu tiên nghĩ có chút luyến tiếc bốn chữ trang trọng đại biểu phía sau. ===== (1)phong sinh thủy khởi: hiệu quả tốt phát sinh ngoài dự đoán (2)JMS: theo baidu thì có 3 nghĩa, ở đây chỉ hình thức số nhiều của các chị em(JMs). ~oOo~

8. Chương 8: Sở Hữu Cá Nhân Không Thể Tự Tiện Dùng

Hiệu suất của Kỳ Dĩ thực sự không tồi, tuy rằng mỗi lần làm công trình hầu như đều phải chịu bé thụ khó tính lễ loi nào đó làm nhắm linh tinh quấy rầy, thế nhưng thời gian nghỉ hè mới qua hơn phân nửa, vở kịch mới kia đã được phát hành rồi.

Đạm Ngừ kỳ thực là so với Chuẩn bị càng sớm nghe qua demo rồi, sau lại có người nói Chuẩn bị đạo diễn chưa sửa chữa ý kiến gì. Buổi tối hôm bài post kịch phát hành luôn luôn là một đáng về náo nhiệt, Đạm Ngừ đối với kịch này vẫn tương đối có tự tin, dù sao nội dung vở kịch xảy ra đó, đội hình CV cũng đều là thấu hiểu tận gốc rễ rồi; cho dù hậu kỳ, cái trắng đại hiệp mặc dù có lúc ác liệt đến làm người ta khó chịu, nhưng kỹ thuật của cậu ta là thật không có gì để phản đối cả.

Đồng dạng mà xoát bài post kịch, tâm tình cũng cùng với lần trước hoàn toàn không giống nhau.

.

Tỷ như nói thấy một người trả lời trong bài post kịch như này: “Người hậu kỳ này có phải đã làm một BG kịch không a? XXX kịch đúng không, có chút ẩn tượng, BGM lại rất kinh điển, bất quá âm hiệu lần này bị kịch, hi vọng hậu kỳ đại nhân cố gắng lên!”

Cố gắng cái con sâu róm nhà người ấy! Người căn bản không biết âm hiệu của hậu kỳ lấy cho phần thượng bộ kịch này đều là trong kho, cho nên nghe lên rất không đúng vị, nhưng mà âm hiệu của vở kịch này rất nhiều đều là hậu kỳ tự cắt, thậm chí cầm bút ghi âm tự mình ở hiện trường thu được! Điều không phải hậu kỳ, người căn bản không biết chuyện chịu đựng kiên nhẫn xem điện ảnh lật kịch truyền hình ra đào các loại hiệu quả âm hiệu ra là việc cỡ nào khiến người ta nôn mửa lại bắt đắc dĩ!

Đạm Ngữ vì sao lại biết được những chuyện này? Đó là bởi vì bạn học Đạm Ngữ hiền lành nào đó vào một đêm nào đó biết vị cải trắng đại hiệp nào đó sau khi thức đêm lật phim kịch truyền hình cắt âm hiệu thì ý nghĩ bùng lên vỗ ngực biểu thị có thể giúp cậu ta chia sẻ một phần, kết quả đêm đó liền thành một đêm bi kịch trong cuộc đời Đạm Ngữ. Thao, ông đây tuyệt đối không bao giờ làm cái loại chuyện cắt âm hiệu thống khổ đến vạn kiếp bất phục này nữa!

Về phần Đạm Ngữ bạn học có thực hiện lời hứa hẹn vào thời khắc đó với bản thân hay không, vậy đại khái cũng chỉ có cải trắng đại hiệp mới biết được.

.

Đương nhiên trường hợp post kịch này, Đạm Ngữ biết đem lúc nổi khùng bình thường hóa thành tự mình nôn mửa thôi.

Trong diễn đàn là cái nơi thị thị phi phi, Đạm Ngữ cũng không có liều lĩnh đến dự định trở nên táo bạo mà thành hắc hồng văn danh(nổi tiếng).

Huống hồ hình tượng công chúng cái loại khái niệm này, ở trong lòng Đạm Ngữ cũng hiển nhiên là tồn tại.

.

Thế nhưng cậu cũng đồng thời tựa hồ đã quên rằng, khuynh hướng xu thế chung đây post ấy đều là biểu thị cuộn cuộn kính ngưỡng với hậu kỳ của kịch. Điểm này thẳng đến khi Đạm Ngữ bị một cô nàng nào đó gõ tới cửa đột nhiên mới nhận ra.

Cô nàng củ cải trắng: Đạm Ngữ gốc mụ cậu có nhà không?

Đạm Ngữ: chuyện gì?

Cô nàng củ cải trắng: cầu phương thức liên hệ với Kỳ Dĩ đại nhân ~ chính là hậu kỳ đồng hành(cùng giấy, ý nói cùng chân trong vở kịch trước ấy) kia của vở BL kịch lần này và BG kịch lần trước với cậu ấy

~Cô nàng củ cải trắng: mắt lóe sáng *_*.

Đạm Ngữ: cô muốn tìm hậu kỳ cậu ta?

Cô nàng củ cải trắng: ừ! Chúng ta là đại khí huyền nghi hướng cổ phong kịch, đối với hậu kỳ nắm giữ bầu không khí yêu cầu tương đối cao, chúng tôi đây mấy người xem xét đã lâu, kỹ thuật của Kỳ Dĩ đại nhân là khiến cho chúng tôi cảm thấy kinh diễm (lệ dụn dụn).

Đạm Ngữ: cậu ta trước đây không có kinh nghiệm làm hậu kỳ kịch truyền thanh, cô tốt nhất là nên lo lắng một chút.

Cô nàng củ cải trắng: mắt lóe sáng, chúng tôi đây đặc biệt đi tìm video của cậu ta, video tác phẩm đã nghe qua, cô nàng của tổ kịch chúng tôi đây tìm âm hiệu thần mã tổ ý có thể tập thể cùng ra tay hỗ trợ!

Đạm Ngữ: số QQ XXXXXXXX, cô đi hỏi cậu ta đi.

Cô nàng củ cải trắng: tốt tốt ha ha ~~ đa tạ Đạm Ngữ gốc mụ.

.

Ôi, cải trắng đại hiệp cư nhiên đạt được đánh giá cao như thế, Đạm Ngữ sờ cằm, không tồi không tòi mà. Đạm Ngữ xoát post xoát đến thể lực tiêu hao nghiêm trọng. Vì vậy đi tới siêu thị một chuyến mua lương thực rồi về, một bên nhai răng rắc mì một bên gõ cho Kỳ Dĩ.

Đạm Ngữ: cải trắng đại hiệp có người muốn dụ dỗ cậu há =, =.

Kỳ Dĩ: ừ, đã tìm tới rồi.

Đạm Ngữ: hắc hắc, đàm luận thế nào rồi?

Kỳ Dĩ: không nhận.(nguyên văn là “cự rồi” có nghĩa là đã từ chối rồi)

.

Đạm Ngũ nhìn hai chữ thẳng thắn “không nhận” có chút phát mộng, vì sao có loại ấn tượng văn nghệ Kỳ Dĩ rất hiền hòa ôn hậu nhỉ?

Đạm Ngũ: oa thao cậu thực đã từ chối rồi? Cô nàng ấy ra vẻ rất thường thức cậu a! Còn có kỹ! thuật!

Kỳ Dĩ: ừ. Là tôi không muốn nhận.

Đạm Ngũ: vì sao?

Kỳ Dĩ:

Kỳ Dĩ: cậu rất muốn tôi nhận?

Đạm Ngũ: cũng không phải ý tứ này... Chính là tôi nghĩ... Cậu hẳn là đều không phải người sẽ thẳng thắn cự tuyệt người khác như vậy. Thao, ông đây cư nhiên văn nghệ rồi.

Kỳ Dĩ: (cười) tôi đi rửa hoa quả ăn, bỏ đi một chút.

.

Kỳ Dĩ mới đi xong, cô nàng củ cải trắng kia tiếp tục gõ tới đây, khóc hô cầu Đạm Ngũ nhận một vai. Đạm Ngũ biểu thị nét mặt ha khó hiểu phần nhiệt tình này sao tới đột ngột như vậy. Cô nàng củ cải trắng giải thích như sau:

Đạm Ngũ đại nhân cứu mạng! Hậu kỳ đại nhân biểu thị không có người quen tham dự thì không nhận kịch, chúng tôi đây là cổ phong huyền nghi hướng, trai gái phân lượng cần không sai biệt lắm rất nhiều, cầu Đạm Ngũ đại nhân gia nhập liên minh!

Đạm Ngũ biểu thị rất hoài nghi, mình đã tham dự rồi, củ cải trắng đại hiệp sẽ nhận sao? Hơn nữa mình đã tính là người quen của cậu ta rồi sao?

.

Đạm Ngũ còn không có hoài nghi xong, bên kia có việc một đồng ghi chép oanh tạc qua, cô nàng củ cải trắng nói: tới tới, Đạm Ngũ đại nhân cho cậu xem nguyên bản hậu kỳ đại nhân nói.

Kỳ Dĩ: không tiện, sắp tới không dự định nhận rất nhiều hậu kỳ kịch truyền thanh.

Kỳ Dĩ: ừm, về mặt thời gian có chút căng.

Kỳ Dĩ: cũng không phải. Tôi trước đây chủ yếu làm video, thỉnh thoảng làm mấy bài. Nhận kịch truyền thanh thông thường đều là vì giúp bạn.

Kỳ Dĩ: ừm, sau đó cũng là, kịch truyền thanh hẳn là sẽ chỉ nhận bạn bè yêu cầu hỗ trợ kịch.

.

Mấy câu nói đó rõ ràng là lấy ra từ trong tin nhắn lưu trữ nói chuyện của hai bên. Bây giờ ý tứ của cô nàng ấy rõ ràng là muốn mượn cậu một ván cầu đêm Kỳ Dĩ dụ dỗ tới tay, nhưng chính là cô nàng ấy thẳng thắn vô tư mà hướng mình nói, Đạm Ngũ trái lại tình tự khó chịu không gì sánh được, thậm chí có chút hiếu kỳ: có phải tiếp kịch rồi, củ cải trắng đại hiệp sẽ thực sự nhận “kịch bạn bè yêu cầu hỗ trợ” không đây?

Cho nên nói Kỳ Dĩ đã từng đánh giá Đạm Ngũ dễ dàng nhẹ dạ, thực sự không phải biểu dương hoặc là trêu tức mà thối. Nếu không kịch của Đạm Ngũ sao lại nhân vật phong phú trách sao lại ngư long hỗn tạp như vậy?

Đợi đến khi Kỳ Dĩ quay lại, Đạm Ngũ liền vui vẻ chạy đi gõ.

.

Đạm Ngũ: củ cải trắng đại hiệp đã nhận một kịch mới rồi!

Kỳ Dĩ: ờ?

Đạm Ngũ: một bộ khoái đẹp trai trong vở kịch cổ phong huyền nghi hắc hắc!

Kỳ Dĩ: ề.

Đạm Ngừ: chính là cái vở kịch còn thiếu một hậu kỳ ấy, sờ cảm, kịch kia yêu cầu đối với hậu kỳ còn khá cao, hao tổn tâm trí a =0=.

Kỳ Dĩ: ngách.

Đạm Ngừ: thao! Cậu nhiều lời hơn một chữ sẽ shi sao! (gấu lớn hành hung bạch nhãn lang)

Kỳ Dĩ: mới vừa ăn táo. Bây giờ được rồi.

Kỳ Dĩ: cậu nhận kịch kia rồi?

Đạm Ngừ: thế nào cậu có ý kiến cậu dám có ý kiến thử xem (gấu lớn vung nắm tay)

Kỳ Dĩ: tôi không ý kiến... .

Kỳ Dĩ: bắt quá ý tứ của cậu, là đang tìm tôi nhận hậu kỳ sao?

Đạm Ngừ: tôi thao cậu giờ mới nhìn ra? Ông đây tuyệt đối không tin phản xạ thần kinh lại trì độn như thế.

Kỳ Dĩ: tôi chỉ là tương đối không quen cậu... hàm súc.

Đạm Ngừ: (gấu lớn hành hung bạch nhãn lang) hàm súc cậu chân răng ấy! Cậu rốt cục có nhận không?

Kỳ Dĩ: nhận... .

Đạm Ngừ: (chống nạnh cười to) ha ha ha ha, xoa đầu ~.

.

Lúc này Đạm Ngừ còn không có lo lắng đến, Kỳ Dĩ ở giới phổi âm mạng còn có người quen là những ai nữa.

Sau lại có một ngày cô nàng chuyên sự giám sát Lạc Lạc gờ ngón tay chỉ cho cậu ta tính: Ly đàn chị nhà cậu là chị của cậu ta tính một người, cậu là tiêu biểu tinh thần cậu ta tính một người, người khác còn có ai nữa?!

Hình như là không còn nữa. Đạm Ngừ giật mình mà tỏ vẻ tán thành.

Kỳ thực lại tính lại toán, chị họ nhà Kỳ Dĩ Chuẩn bị là một, một cuộc đời phổi âm mạng của Chuẩn bị có thể bày ra mấy vở kịch? Mà Đạm Ngừ một CV, đồng thời là CV ong mật nhỏ thuộc tính cần cù lao động, một phần hồng (nói chung là người nổi tiếng) bình thường sản lượng cả cuộc đời phổi âm mạng CV cấp tử hồng (nổi tiếng từ phần hồng sang tử hồng, hồng phần sang tím hồng ấy) có thể nhận mấy vở kịch? Đây căn bản cho tới bây giờ không phải số liệu đếm được.

.

Cho nên sau lại có chút kèm theo danh tiếng, có chút lời đồn đãi, cũng không phải không có đạo lý.

Lúc Kỳ Dĩ xuất hiện, Đạm Ngừ làm CV ở trong giới ***g tiếng mạng, có mấy vở kịch đều không phải trên tay Kỳ Dĩ làm ra? Có thể đếm được trên đầu ngón tay.

.

Đương khi hai người hợp tác vở kịch thứ ba phát hành ra, post kịch đã có trả lời như sau:

Ồ nháo, Kỳ Dĩ đại thần cậu hậu kỳ đã từng xuất hiện ở trong kịch đều là Đạm Ngừ đại nhân chủ dịch, này rốt cuộc là thần mã a thần mã! Nện đất!

Cô nàng ở dưới trả lời viết:

Chẳng lẽ Kỳ Dĩ đại nhân kỳ thực là hậu kỳ riêng của Đạm Ngừ đại nhân, che mặt XD.

Cô nàng ở dưới lại trả lời tiếp:

Chân tướng của Ls & Lss* đây đều là tình yêu tích từng giọt đậm đặc nha gia dương gì gì đó yêu thích nhất a.

*com của cô trên và cô trên trên nữa ấy

Đây đều không phải Đạm Ngữ lần đầu tiên chịu scandal CP*, nhưng là cậu lần đầu tiên trải qua scandal với hậu kỳ.

*CP ở đây là đôi bị ghép trong đồng nghiệp văn, nói chung là đối tượng để hủ nữ YY

Mọi lần đều là một vở kịch đối một hồi scandal, lần này lại mất thấy sắp sửa xuyên qua lịch sử và thời gian tới a. Đạm Ngữ tập mãi thành thói quen vượt cảm biểu thị bình tĩnh hiếm có, đồng thời quyết định đi trước quan tâm một chút nhân vật chính số 2 lần đầu tiên trải qua.

Đạm Ngữ: hắc hắc hắc hắc, bị truyền CP rồi, xin hỏi một chút đương sự đồng hài cậu có cảm thụ gì? Giơ microphone

Kỳ Dĩ: còn cậu?

Đạm Ngữ: làm người từng trải biểu thị như gỗ không có bất luận áp lực gì () .

Kỳ Dĩ: không tồi.

Đạm Ngữ: thao cậu còn không có trả lời vấn đề __ .

Kỳ Dĩ: trả lời qua a. Cảm giác không tồi.

Kỳ Dĩ: trải qua rất mới mẻ.

Đạm Ngữ nắm tay một chút nhú mày, thế nào cảm giác... bị đùa giỡn a?

=====

9. Chương 9: Tức Giận Hay Kinh Hỉ Là Một Vấn Đề

Kỳ thực khiến Đạm Ngữ vẫn nghĩ không thể lý giải, là tốc độ và hiệu suất của cải trắng đại hiệp. Rõ ràng cậu ta nói ban ngày đều có việc sẽ bận, chỉ có buổi tối chút thời gian ấy làm công trình của hậu kỳ, nhưng lại phải thường thường chịu Đạm Ngữ không chỗ nào có kỳ tùy thời tùy lúc quấy rầy, thế nhưng mỗi lần làm kịch cũng dị thường cấp tốc.

Từ tốc độ của hậu kỳ có thể hoàn toàn đuổi kịp tốc độ phối âm (***)g tiếng) của Đạm Ngữ thì có thể thấy được một điểm.

Ngày nào đó Đạm Ngữ hỏi Kỳ Dĩ như vậy: cải trắng đại hiệp thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cậu tôi không phải rõ ràng hết tám phần, nhưng vẫn cảm thấy phi thường hiệu kỳ, cậu đến tốt cùng là làm sao làm được hậu kỳ kịch có hiệu suất như vậy, nhất là dưới tình huống cậu còn kiêm cả hậu kỳ của video trước đây nữa @_@.

Kỳ Dĩ bốn bề yên tĩnh mà trả lời: phàm là thời gian nam sinh dùng để chơi game, xem phim, theo đuổi nữ sinh thì đều dùng để làm hậu kỳ, hiệu suất không cao là không có khả năng. (chep, tất nhiên rồi, đây là nền móng theo đuổi bạn... trai mà)

Quả nhiên rất mạnh. Đạm Ngữ ca ngợi!

Đạm Ngữ: cải trắng đại hiệp, cậu đã từng cân nhắc qua muốn gia nhập xã đoàn chưa?

Kỳ Dĩ: xã đoàn nào?

Đạm Ngữ: Thanh Thanh Động Thính ~ vào không?

Kỳ Dĩ: xã đoàn kịch truyền thanh a.

Đạm Ngừ: đúng đó, tôi và chị cậu đều ở đó, tới hay không tới hay không tới hay không tới hay không.

Kỳ Dĩ: đừng đánh* nữa.

*ở đây nguyên bản là xoát bình, tức là những chữ cái chúng ta đánh ra trò chuyện với bạn bè trong một khung nói chuyện bất kỳ nào đó của một trang mạng xã hội hay diễn đàn mà nó được hiện ra mỗi khi có người đánh mới vào ấy.

Kỳ Dĩ: vẫn quên đi.

Đạm Ngừ: 0-0 vì sao?

Kỳ Dĩ: tất cả mọi người không quá quen biết, dung nhập vào rất tiêu hao tinh lực. (phải rồi, để phần của em nó chớ). Dù sao tôi làm hậu kỳ cũng chỉ là qua lại thôi, không dự định nhận nhiều kịch.

Đạm Ngừ: cũng đúng, vậy quên đi (^o^)/~.

.

Đạm Ngừ vốn cũng hứng chí mà hỏi tới thôi, ngược lại cũng không muốn thuyết phục Kỳ Dĩ thực sự theo vào xã đoàn của mình, dù sao vở kịch chủ dịch hiện tại của mình bạn học Kỳ Dĩ đều cực kỳ tự giác mà tiếp rồi, xã đoàn gì gì đó, để nó trôi nổi đi.

Đạm Ngừ: nè nè, cải trắng đại hiệp cậu 11 có gì sắp xếp chưa?

Kỳ Dĩ: làm sao?

Đạm Ngừ: ông đây không có nội dung hoạt động gì cả, cậu nếu như cũng có thời gian rảnh, vậy có thể ra ngoài a ()

Kỳ Dĩ: gặp mặt?

Đạm Ngừ: thế nào, không thể sao? Hắc hắc hắc hắc, chẳng lẽ cậu lớn lên.... không thể gặp người? (no no, anh í còn đang run lên vì sương đó mà)

Kỳ Dĩ:

Kỳ Dĩ: có thể, cậu muốn đi chỗ nào?

Đạm Ngừ: khu bảo tồn! Khu bảo tồn động vật hoang dã!

Kỳ Dĩ:

Đạm Ngừ: cải trắng đại hiệp ngài có ý kiến? (ngoáy mũi)

Kỳ Dĩ: không có. Bắc Kinh có khu bảo tồn thiên nhiên Bát Đạt Lĩnh(1). Đi chỗ đó được không?

Đạm Ngừ: được! Cải trắng đại hiệp ngài thật thẳng thắn! Duỗi móng vuốt khinh bạc xoa ha ha ha(chảy nước miếng)

Kỳ Dĩ: đi qua bên ấy hình như giao thông không tiện lắm, lát tôi đi xem trường học có bạn học tổ chức không rồi đi cùng.

Đạm Ngừ: tốt tốt, ăn uống ông đây bao, cậu chỉ cần vác người tới thì được rồi ~(v)/~ nhá nhá nhá ông đây thật có cảm giác bao bạn gái ha ha.

Kỳ Dĩ:

.

Kết quả vẫn là Đạm Ngừ buổi tối trước hôm 11 tìm được bài post trên diễn đàn trường có bạn học tổ chức đi khu bảo tồn Bát Đạt Lĩnh, quả nhiên người mong chờ ngày 11 đi chơi vẫn không ít. Đoàn đội taxi AA chế tuy có chút mắc, nhưng phương tiện thì an tâm, hai người bàn bạc gặp nhau ở trước cổng tây đại học XX rồi tự phân công nhau đi chuẩn bị.

.

Đạm Ngữ cầm ví tiền xách túi đi siêu thị mua sắm, du lịch mà, chính là phải mua nhiều đồ ăn vặt một chút mới hợp. Ủm, chân giò hun khói không thể ăn, cải trắng đại hiệp dạ dày không tốt, sữa chưa? Axitlactic ăn nhiều dễ tiêu chảy, vẫn là mua sữa bò vị chocolate thôi; cháo Bát Bảo có chút lạnh quá hại dạ dày, vẫn là mua bánh mì đi...

Đạm Ngữ lẩm nhẩm chọn thứ tốt tính tiền, chẳng biết năm nào thì bắt đầu, các siêu thị lớn không miễn phí biếu tặng túi plastic nữa, Đạm Ngữ đồng học là một nhân sĩ với quan niệm bảo vệ môi trường, cực kỳ biết nghe lời tiến vào hàng ngũ túi mua sắm. Vì vậy một thiếu niên thanh tú khom cánh tay đeo một chiếc túi mua sắm khổng lồ, một bên cúi đầu kiểm duyệt mức độ mua sắm của phiếu, nhất thời ở con đường trung tâm vườn trường trở thành một phong cảnh sáng rõ.

Đạm Ngữ buổi tối trước khi đi ngủ đã thu thập đồ đạc tốt rồi, chợt phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng: cậu và Kỳ Dĩ quên trao đổi số điện thoại di động!

Vấn đề này nghiêm trọng quá đi, thế cho nên khả năng trực tiếp dẫn đến bản thân vô pháp ở trong biển người kéo cải trắng đại hiệp ra! Ai nha, sớm biết thế nên thúc cậu ta bày ảnh chụp ra mới đúng! Đạm Ngữ nắm cổ tay, mắt thấy đã sắp 12h, lại bỏ lên mạng tìm phương thức liên hệ hiển nhiên không thực tế, chỉ có thể chờ mong Kỳ Dĩ bạn học sẽ đúng hẹn đến chỗ gặp, chờ mong đối phương có thể nhận ra mình trước.

Hôm sau thời tiết đẹp, Đạm Ngữ lưng đeo một chiếc ba lô to, không sai, đó chính là ba lô đồ ăn đồ uống.

Bởi lộ trình khá xa, thời gian tập hợp tương đối sớm, sáng tinh mơ gió thổi trên người thật là có chút lạnh lạnh. Thế nhưng chiếc xe ấy tuy rằng đã đứng ở trước cổng trường, Đạm Ngữ cũng không dám lên xe trước. Nói giỡn à, lên xe rồi chen chúc khó chịu, cải trắng đại hiệp tới rồi làm thế nào tìm được cậu đây!

Cho nên bạn học Đạm Ngữ khờ vô cùng đứng trong gió lạnh hé ra cái bản mặt ngủ chưa đủ giấc một bên vai khoác ba lô to. Trai gái lui tới bên người đều sẽ nhìn không dạng liếc mắt một cái, may mà mới sáng sớm người đi đường cũng không nhiều, mà Đạm Ngữ tựa hồ đã cực kỳ quen đãi ngộ như vậy, sắc mặt cũng không có thay đổi gì.

Đạm Ngữ trong mông mông lung lung hoảng hốt thấy được người quen, vì vậy chịu đựng một cái ngáp rồi cùng người ta chào hỏi: “A Tứ cậu cũng sớm như vậy a!”

Người nọ trong tay mang theo một chiếc túi plastic, đội mũ lưỡi trai đơn giản, trên người vẫn là chiếc áo sơ mi giầy bò thể thao bình thường cậu ta vẫn mặc khi đi làm thêm, cũng là đồ thích hợp khi đi bộ đường xa.

“Cậu lẽ nào cũng là đuổi theo xe này đi khu bảo tồn?” Đạm Ngữ chỗ chỗ cái xe bus phía sau.

Người nọ trực tiếp đi tới trước mặt Đạm Ngữ, lại trực tiếp xách cái túi to trên vai Đạm Ngữ qua, chênh lệch thân cao trên 10cm khiến ánh mắt người nọ thoát nhìn như là đang nhìn xuống, dưới bóng râm của vành mũ lưỡi trai kỳ thực nhìn cũng không to rõ: “Chưa tỉnh ngủ sao? Trước lên xe.”

Đạm Ngữ bị đối phương kéo hướng lên xe, một bên ô ô kêu: “Ai nha A Tứ, tôi còn phải chờ người.”

Người nọ quay đầu hỏi: “Cậu muốn đợi ai?”

“Cải trắng đại hiệp nhà tôi.” Đạm Ngữ trả lời, đại khái do chưa tỉnh ngủ mà hiếm có thành thật như thế, “Tôi cùng cậu ta hẹn cùng nhau đi, tôi đợi rồi sẽ tìm cậu chơi ha.”

Người nọ hơi hơi cười, Đạm Ngữ xin thề cậu tuy rằng buồn ngủ mơ hồ nhưng cậu xác thực thấy trên mặt người cộng sự làm nhân viên tạp vụ cả vụ hè cùng mình cái loại nét cười hiếm có xuất hiện: “Cậu cười cái gì?”

“Đạm Ngữ, tôi tên là gì?”

“Không phải A Tứ sao.” Đạm Ngữ tiếp lời, chậm rãi biến thành vẻ mặt ngẩn tò te, “Cậu cậu cậu, cậu tên là gì?”

“Cậu chưa bao giờ hỏi tên đầy đủ của tôi là gì sao? Cậu bạn nhỏ Mạnh Đình Dịch?”

.

“Tên đầy đủ của cậu là gì?”

“Kỳ Dĩ.”

“A!” Đạm Ngữ kêu lên sợ hãi, “Cải, cải trắng đại hiệp!!” Đạm Ngữ không thể tin tưởng nhìn nam sinh trước mắt. “Tôi thao tôi cứ cho rằng người khác đều gọi cậu A Tứ thì tức là cùng với lý do bạn cùng phòng tôi gọi A Tứ như nhau chứ!”

Kỳ Dĩ nắm bàn tay Đạm Ngữ bắt đầu xoa đầu cậu: “Rất cực phản ứng lại rồi?”

Đạm Ngữ một phát đánh rơi móng vuốt tàn sát bữa bãi trên đầu mình, hơi chút tức giận: “Tôi thao hẳn cậu cứ như thể đùa giỡn tôi thì tốt sao?”

Kỳ Dĩ nhìn cậu: “Tôi có giấu diếm cái gì sao?”

Hình như là chưa từng giấu diếm qua, thậm chí còn đều là mình quá chắc chắn ắt vậy, bằng không sớm nên có điều hoà nghi. Xét đến cùng chính là mình “Khinh thường xem ảnh chụp đối phương” “Không nhớ rõ hỏi tên đầy đủ của đối phương”, thậm chí không có yêu cầu cùng đối phương “ngủ âm một chút” qua.

.

Việc này... Nên phiền muộn hay là nên kinh hãi a, Đạm Ngữ do dự, có điều mặc kệ nên giận hay nên vui thì trước hẳn là sẽ biểu hiện ra ngoài, tỷ như bây giờ Đạm Ngữ nghi hoặc có một chút, đối phương lại biết cậu kỳ thực cũng không có tức giận nhiều lắm.

Vì vậy Kỳ Dĩ kéo người lên xe: “Trước lên xe đã, xe đều sắp chạy rồi.”

.

Kỳ Dĩ đem hành lý gác xong, nghiêng người để Đạm Ngữ vào trong, mình ngồi hơi nghiêng ở gần lối đi nhỏ: “Nhìn bộ dáng cậu chưa tỉnh ngủ, ở trên xe ngủ một chút đi, trên đường phải mất hơn tiếng đồng hồ.

Đạm Ngữ vừa định há mồm, nhưng phát hiện trong xe rất an tĩnh, đại đa số học sinh đều là hiếm có mới sáng tinh mơ giờ này đã tới nên ngồi ổn thỏa rồi bắt đầu tựa vào ghế ngủ. Đạm Ngữ quay đầu tựa trên cửa sổ xe, đối với lời nói của Kỳ Dĩ biểu thị tôi đây không thêm để ý.

Không được tự nhiên lắm.

Kỳ Dĩ cười cười, cũng dựa vào lưng ghế bắt đầu chợp mắt.

.

Đạm Ngữ lúc này đương nhiên không có khả năng ngủ, rõ ràng A Tứ chính là Kỳ Dĩ, như vậy người ta xưng hô kỳ thực chính là “A Dĩ” rồi đi, vậy gọi tên chắc hẳn là gọi như vậy ha!

Kỳ thực sớm nên nghĩ đến, tỷ như Kỳ Dĩ chuyển file cho mình rõ là mau, rõ ràng là biểu hiện của việc truyền thông tin trong mạng trường; tỷ như đoạn thời gian làm thêm hồi nghỉ hè, Kỳ Dĩ cũng nói mình ban ngày có việc; tỷ như trường học đều ở trên đường học viện, tỷ như nói đi chơi cũng rất sáng khoái đáp ứng hẹn gặp ở cổng X đại, tỷ như mỗi lần mình nhắc tới bạn học làm thêm cậu ta đều không có gì nghi vấn... Thao thao!!!!

Đạm Ngữ mạnh ngồi xuống, mình đều ở trước mặt bản tôn nói qua cái gì a!! Thao thao!!

.

đúng rồi, nam sinh kia lớn lên rất chính ~ ôi.

chính là cái loại rất cao rất tuấn tú rất khỏe mạnh ấy, đáng tiếc tôi cậu đều không thích nam nhân, bằng không há có thể buông tha cực phẩm như vậy.

cậu biết cái nam sinh hình dung trong bài post kia không? Chính là người đồng học lần trước tôi đã đề cập qua oa ha ha, nam sinh kia thoát nhìn thập phần quý củ chính thống, thấy bài post này không biết là khóc chết hay cười chết hay vẫn là khuôn mặt chết người như trước đây? Ha ha ha ha, mong đợi quá đi!

Hỗn đản a những điều này mình đều nói qua cho Kỳ Dĩ rồi! Mất mặt quá đi a!! Đạm Ngữ hận không thể đùng vô tường.

Kỳ Dĩ mở mắt nhìn Đạm Ngữ bỗng nhiên giống như giật mình tỉnh giấc, nhẹ giọng hỏi cậu: “Làm sao vậy?”

Đạm Ngữ cụt hứng mà hỏi ngược lại: “Không có gì... Nói a, cậu chừng nào thì biết là tôi?”

Kỳ Dĩ lại khẽ cười: “Lần đầu tiên gặp mặt.”

=====

(1) khu bảo tồn Bát Đạt Lĩnh là khu bảo tồn động vật hoang dã vùng núi lớn nhất Trung Quốc, kiến tạo dựa vào công viên sinh thái, chiếm 6000 mẫu, nó ở dưới chân trường thành nổi tiếng, gần đường cao tốc. (theo baidu)

~oOo~

10. Chương 10: Gấu Lớn Chưa Chắc Là Công Quân

Kỳ Dĩ lại khẽ cười: “Lần đầu tiên gặp mặt.”

Thao thao thao! Lại có thể lần đầu tiên đã bị nhận ra rồi! Khuôn mặt này quả nhiên là tai họa a, Đạm Ngữ che mặt, nhớ lại một chút tình cảm lần đầu giao tiếp.

Đó là ngày thứ ba làm thêm đi, lúc về nhà trời u ám vô cùng, Đạm Ngữ cầu khẩn có thể bình an về trường học, nhưng mà gần lên xe bus thì trời bắt đầu mưa rồi, thẳng đến khi xuống xe cũng chưa dừng. Đạm Ngữ ở bên xe bus chuẩn bị xung lượng chạy băng trong màn mưa, phía sau có người lôi kéo cánh tay cậu lại.

“Cùng nhau đi thôi.” Người nọ nói rồi mở tán ô ra.

Đạm Ngữ vui vẻ, vận khí thật tốt a, có điều: “Tôi thấy cậu có chút quen mắt a!”

Nam sinh lôi kéo Đạm Ngữ đi về phía trường học, mưa có xu thế lớn dần, hai người nói kỳ thực rất mệt: “Chúng ta ở cùng một chỗ làm thêm, cậu đại khái đã gặp qua tôi.”

“Thao! Thảo nào a.” Đạm Ngữ nói xong mới nhớ tới đây là người bạn mới quen, mình không nên phóng khoáng như thế, lập tức chuyển trọng tâm câu chuyện, “Ai ~ bạn học, tôi là Mạnh Đình Dịch, còn cậu?”

Nam sinh thoáng dừng bước chân. “Gọi A Dĩ đi.”

Đạm Ngữ hắc hắc cười: “A Tứ* a, tên này không tồi.” Lại một A Tứ, TMD thật là có duyên!

*A Tứ, A Dĩ [a sì]

TMD kêu nó té bào đơn, Đạm Ngữ hung hăng mà phỉ nhổ bản thân, đầu cũng sắp gõ lên tấm thủy tinh trên cửa sổ rồi. Một tay đệm ở giữa đầu Đạm Ngữ và tấm kính: “Trên xe không ổn, nếu không thì cậu dựa vào tôi ngủ đi, đừng tông lên cửa sổ xe.”

Ông đây không phải buồn ngủ lay lắt, ông đây đang tự ngược! Thế nhưng trên xe vắng vẻ tiếng người, chỉ có tiếng mô tơ xe bus chạy. Đạm Ngữ sinh sinh đành chỉ, lửa giận ngập đầu đập vào vai người bên cạnh, đùng phải Kỳ Dĩ đều nhìn không được bực mình hừ một tiếng.

Đạm Ngữ nhấn giọng nghiêng răng nghiêng lợi: “Quán tính.”

Phải, bị ghét rồi. Kỳ Dĩ cười khổ: đụng cổ sức như thế, cậu ngốc không đau sao?

.

Cậu ngốc đại khái không đau. Bởi vì một hai phút sau cậu ngốc đã dựa vào vai kẻ thù ngủ rồi. Một đường say sưa sắp tới mục đích mới bị tiếng người ầm ĩ hỉ hả đánh thức.

“Bọn họ đang kích động cái gì? Đạm Ngữ mơ mơ màng màng hỏi.

Kỳ Dĩ tách hai mắt ra, mỹ nhân say sưa vừa tỉnh quả nhiên không phải lập tức thì quen được. “Cậu xem cái tấm băng rôn bên ngoài kia.”

Đạm Ngữ từ cửa sổ xe nhìn ra, một đường đều treo mấy dải chữ lớn hoặc tranh vẽ: “Bảo vệ động vật hoang dã hay là bảo vệ nhân loại chúng ta. Oa thao, quá có triết lý đi. Người TMD cũng là dã thú Aha ha.” (có băng rôn viết thế ư, hân =, =)

.

Kỳ Dĩ quay lại nhìn cậu, quả nhiên giọng điệu dung mạo thoát ly quá rồi đi a: “Lập tức cũng sắp tới rồi.”

Đạm Ngữ ở một tiếng: “Cậu không phải lần đầu tới a?”

Kỳ Dĩ gật đầu: “Năm ngoái đã tới.”

Đạm Ngữ làm ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc: “Đại hiệp, ngài là vì cái gì thăm lại chốn cũ! Là vì con dã thú nơi ấy? Oa lặp lại lần nữa đi.”

Kỳ Dĩ thần nhiên mà trả lời: “Vì con trước mắt này.”

“Thao.” Lại thua rồi. Đạm Ngữ quay đầu biểu thị bất mãn.

.

Xe dừng ở cổng khu bảo tồn thiên nhiên, Đạm Ngữ nhẹ nhàng dẫn đầu nhảy xuống xe, Kỳ Dĩ lưng đeo ba lô theo phía sau, vừa xuống xe thì đem mũ lưỡi trai ấn lên đầu Đạm Ngữ: “Rất nắng, cậu mang đi.”

Đạm Ngữ xoay đầu một chút, vì vậy chiếc mũ cứ thế mà lệch theo, Kỳ Dĩ đưa tay tới đỡ cậu, Đạm Ngữ hì hì cười né tránh: “Lệch cũng lệch rồi, không cho đụng đầu ông đây nữa.”

.

Kỳ Dĩ ngẩn ra, sắc mặt hơi đổi, rồi mới đuổi kịp bóng dáng vui vẻ đằng trước.

.

Lúc bạn học X đại cùng đi đến mua phiếu tập thể vào khu bảo tồn thì đều tự tập năm tập ba tản ra, Đạm Ngữ đồng tắc tây lay mà xem những thứ mới mẻ.

Kỳ Dĩ vũng vũng theo phía sau, người qua lại tấp nập, không để ý thì thật là có thể lạc mất. “Cậu sao trông như là chưa từng tới khu bảo tồn vậy a.”

Đạm Ngữ dừng lại vô tội chớp mắt hướng Kỳ Dĩ: “Lúc còn nhỏ đã từng đi qua, lúc có ý thức thì quên rồi.”

Kỳ Dĩ chỏ chỏ xe bus xa phía trước: “Chúng ta ngồi xe đi. Xe ***g tương đối vui.”

Đạm Ngữ phì tiếng cười: “Vậy xe ***g đi.”

.

Đạm Ngữ cầm lấy song sắt xe ***g nhú mày: “Đại hiệp, ngài nói đây là chúng ta tham quan động vật hay động vật tham quan chúng ta a?” (=[)])

Kỳ Dĩ xách người về chỗ bên cạnh mình: “Móng vuốt dã thú sẽ vói vào, cậu đừng dựa vào gần như vậy.”

Đạm Ngữ nghiêng đầu liếc Kỳ Dĩ: “A Dĩ.”

“Hử?”

“Kỳ Dĩ... Là tên thật?”

“Đúng vậy.”

“Thao, một đại hiệp ngu ngốc online rồi còn không dùng Mã Giáp!”

“Làm sao?”

“Cậu không sợ bị người ta thịt sao?”

“Tôi làm gì phải sợ bị người ta thịt?”

Đạm Ngữ vò đầu: “Quên đi, dù sao cậu tên này, cũng lớn lên cùng với Mã Giáp (áo may ô) không khác nhau lắm.”

.

Lúc đi qua lãnh địa của ngựa rồi tới gấu, Kỳ Dĩ móc ra nước chanh mở ra rồi đưa cho Đạm Ngữ. Đạm Ngữ quay đầu nghi hoặc: “Tôi không khát.” (ai cho anh, mơ à)

“Không phải cho cậu uống.” Kỳ Dĩ đứng lên, dọc theo song sắt đổ nước chanh ra bên ngoài, lập tức có một con gấu bổ lên bắt đầu há mồm tiếp lấy, còn một bên quét lưỡi phẩm vị.

“A, để cho tôi tới!” Đạm Ngữ xem rồi hiểu thì ra đây là làm mẫu, lập tức cầm lấy bình đồ uống bắt đầu khiêu khích gấu lớn. Gấu lớn vì chút ham muốn miệng lưỡi này mà treo trên song sắt nghiêng của xe, thân thể vung về phía dựa theo sát xe ***g chạy phía trước. Đạm Ngữ vừa đổ đồ uống xuống vừa ca ngợi: “Tôi thao, con gấu này quá TMD trung khuyến rồi đi?! Vì mấy ngụm nước chanh quả thực có thể chạy lang thang a!”

Kỳ Dĩ thu cameras rồi cũng tiến qua.

Hai bình nước chanh đổ xong, Đạm Ngữ chơi còn chưa hết vị, con gấu này khờ thành như vậy, bắt nạt quả thực thể xác tinh thần đều khoái a! “Nè, trở lại nhớ đem ảnh chụp cho tôi a, con gấu này thật dễ yêu, tôi thao!”

Kỳ Dĩ khề ừ.

.

Tiếp theo tới các loại sư tử hổ báo, giữa ban ngày nóng bức đều lưỡi biếng, thấy vậy Đạm Ngữ cũng lưỡi biếng, xuống xe hai người tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống ăn cơm trưa. Đến cuối cùng Đạm Ngữ đều không muốn đi dạo nữa, lưu luyến ở bên ngoài rào chắn nuôi chó bày bánh mì còn lại sau bữa trưa cho chó con ăn.

Kỳ Dĩ đứng cạnh bên, cũng không thúc cậu: “Không muốn đi dạo?”

Đạm Ngữ ngẩng mặt vô tội nhìn Kỳ Dĩ: “Không muốn đi, ăn xong mệt rồi.”

Vì vậy Kỳ Dĩ liền cùng Đạm Ngữ đáng thương hề hề và đám chó yêu sinh long hoạt hổ đợi hơn phân nửa buổi chiều.

.

“A Dĩ, tôi trước đây cũng từng nuôi qua một con chó.”

“Ừ?”

“Từ lúc vừa mới cai sữa bắt đầu nuôi rồi, vẫn nuôi lớn như vậy, “Đạm Ngữ khoa tay múa chân một phen, “Không biết nó bây giờ có tốt không.”

“Đỡ ở nhà rồi?”

Đạm Ngữ lắc đầu: “Không có. Ở nhà cậu tôi, em trai giúp tôi nuôi.”

Kỳ Dĩ đi qua ngồi xổm bên cạnh cậu: “Chờ khi tốt nghiệp xong, không cần ở ký túc xá nữa, cậu có thể tự nuôi rồi.”

Trên đường chính không thiếu người qua lại, hơn phân nửa là cha mẹ mang theo con cái, nhao nhao ồn ào, Đạm Ngữ đem đầu chôn vào trong đầu gối, hai tay để ở chỗ gập chân.

Kỳ Dĩ sờ đầu cậu, lúc này vậy mà không có kháng nghị: “Làm sao vậy?”

Cả buổi qua tiếng rầu rĩ mới truyền ra: “Phơi nắng.”

.

Trở lại trên xe Đạm Ngữ cầm cameras Kỳ Dĩ quay lật ảnh chụp, lật rồi mới phát hiện vấn đề: “Ông đây bảo chụp gấu, sao đều đem màn ảnh quay đầu vậy?”

Kỳ Dĩ tiến qua: “Gấu động tác mạnh lắm, chụp hình không tốt.”

Gấu nào có cái gì đẹp.

Đạm Ngữ giận: “Tôi thảo ý cậu là ông đây tương đối ngốc tương đối dễ chụp, cho nên ảnh chụp trong đây chỉ có người không có gấu chứ gì!”

Kỳ Dĩ lắc đầu: “Tôi tịnh không phản đối cậu phát huy trí tưởng tượng.”

Đạm Ngữ lại gần một chút, túm áo khoác của Kỳ Dĩ qua che đầu: ông đây không thèm nhìn!

Kỳ Dĩ đẩy đẩy cậu: “Cậu không phải đã nói gấu rất trung khuyến?”

Đạm Ngữ từ phía dưới áo khoác đề phòng lộ ra cái mặt: “Đúng vậy, thì làm sao?”

Kỳ Dĩ hướng dẫn từng bước: “Đó là cái thuộc tính gì?”

Đạm Ngữ thả lỏng đề phòng: “Chính là cái tư thái rất thấp ấy, kỳ thực cũng chính là loại thụ rất thụ động!”

Kỳ Dĩ thỏa mãn: “Gi ả thích phía sau rất khá, tựa như cậu rất thích dùng cái biểu cảm Q gấu lớn hành hung lang kia vậy.”

Cậu có ý gì tôi thảo! Nói tôi là gấu thụ sao?! Đạm Ngữ giận, gờ móng vuốt chà đạp Kỳ Dĩ.

Kỳ Dĩ lẩn trốn rất miễn cưỡng.

.

Cậu còn không vui tôi cái gì chứ?

=====

Lời tác giả:

A Dĩ kỳ thực là một trêu chọc công, nhìn thụ của mình nổi khùng mới khoái, đây là cái ác thú vị gì a! Đắm tưởng.

~oOo

~

11. Chương 11: Làm Bạn Sẽ Trở Thành Thói Quen Và Y Lại

Đạm Ngữ: A Dĩ A Dĩ!

Kỳ Dĩ: làm sao vậy?

Đạm Ngữ: tắm chưa? Đi ăn!

Kỳ Dĩ: ừ, tắm rồi. 6h rưỡi gặp ở Học Tam?

Đạm Ngữ: được! Tôi thảo, lại quên hỏi cậu số di động rồi! May là cậu còn biết phải lên Q!

Kỳ Dĩ: 135XXXXXXXX, đợi lát rồi tôi gọi.

Đạm Ngữ: được.

Kỳ Dĩ cầm di động ấn lên, trên màn hình hiện ra một chuỗi số xa lạ. Dem tên của số điện thoại ấy lưu vào trong danh bạ, Kỳ Dĩ suy nghĩ một chút, vẫn là ấn hai chữ “Đạm Ngữ”.

Lau dầu một phen, rút phần cứng di động xuống, Kỳ Dĩ cầm di động lên đi ra cửa.

Lúc Kỳ Dĩ đến Đạm Ngữ đang ở chỗ ngồi trong căn tin dựa vào cửa nghịch di động, vừa rồi người nào đó ở trên điện thoại của hắn đổi họ tên từ Kỳ Dĩ thành cái trắng đại hiệp rồi lại đổi thành đại hiệp đến chậm, cuối cùng lại đổi về A Dĩ.

Học Tam căn tin luôn luôn là nơi tương đối được học sinh yêu thích, ở đây tay nghề của sư phụ nấu ăn rất tốt, đồ ăn lại được cho nhiều, là nơi học sinh, bạn bè nhất là nam sinh có sức ăn lớn chọn lựa.

Đương nhiên còn có một điểm ưu thế thiên nhiên đặc biệt thuần khiết đối với Đạm Ngữ mà nói chính là, tầng ký túc xá của cậu sát vách chính là Học Tam, vào ngày mưa đều có thể không cần bung dù cũng về được.

“Nè, đi ăn cơm thôi.”

Đạm Ngữ ngẩng đầu đứng dậy, nhét di động vào trong túi: “Oa, thao động tác cậu chậm thế! Ông đây chưa چرا qua bạn gái, cậu thì ngược lại tốt rồi, mỗi lần đều khiến ông đây cảm thụ một lần nôn nóng chờ bạn gái!”

Lúc này căn tin không phải thời kỳ cao điểm, nhưng dòng người vẫn không thể khinh thường như trước, Kỳ Dĩ đẩy cậu: “Trước đi xếp hàng chờ cơm thôi.”

Ai, sẵn sóc gì gì đó, quả nhiên không phải mỗi người đều hiểu ngầm được.

Đợi đến khi cơm nước lấy xong chỗ ngồi tìm ổn, Đạm Ngữ nhìn đồ ăn Kỳ Dĩ nhú mào: “Cậu lần trước không phải nói dạ dày đau sao?”

Kỳ Dĩ gật đầu: “Dạ dày không tốt.”

“Dạ dày không tốt thì tận lực không nên chọn loại đồ ăn đầy dầu mỡ hay là cay chứ, nhẹ nhàng chút thôi.” Đạm Ngữ chọc chọc gà xào ớt(1) và cà tím kho, “Loại đồ ăn này, tốt nhất đừng ăn.”

Kỳ Dĩ cười khổ: “Nói không chừng bệnh dạ dày này của tôi chính là như thế mà ra.”

Đạm Ngữ khó hiểu: “Ý gì?”

“Ba mẹ tôi trường kỳ công tác, theo thói quen ăn cơm lạnh rồi. Nếu không thì chính là đi ăn nhà hàng.”

Đạm Ngữ khó tin nhìn cậu ta: “Tôi thao, có đáng thương tới vậy không! Cậu gốc à, cậu cũng không tự nấu mà ăn sao?”

Kỳ Dĩ xấu hổ mà lắc đầu.

Đạm Ngữ đem rau xào và thịt bóp dấm trong bát mình cho hơn phân nửa vào bát Kỳ Dĩ: “Mau ăn, bằng không lại thành lạnh đấy.”

Ký túc xá của Đạm Ngữ rất gần, phải nói là lộ trình chỉ mất 2 phút.

Lúc đi tới dưới tầng ký túc xá, Kỳ Dĩ kéo người lại: “Nè, tôi xin cậu chuyện này nhé.”

“Gì?”

“Môn Triết tuần sau nữa, giúp tôi chiếm chỗ nhé.”

“A?!” Đạm Ngữ giật mình, “Chúng ta là người một lớp sao?” Đạm Ngữ trong lịch trình từ thiếu niên ngoan ngoãn biến hóa thành thiếu niên táo bạo miệng ẩu, chưa bao gồm hạng mục “Coi bài vở và học tập cùng kỷ luật là mây bay”, cho nên bạn học Đạm Ngữ vẫn như cũ đặc biệt tiến lên chỗ ngồi hàng đầu ghi chép bài tốt, nghe giảng bài ngoan.

“Là người một lớp a, có điều tôi luôn ngồi ở phía sau dựa vào tường, cậu không lưu ý tới mà thôi.”

“Vậy sau này cậu theo tôi ngồi phía trước?” Đạm Ngữ nghi hoặc, “Tôi ngồi đằng trước đó?”

“Tôi biết cậu thích ngồi chỗ đó, chiếm chỗ cho tôi là được rồi.”

Đạm Ngữ gật đầu: “Đã biết, cặp ở trên người ông đây rồi.”

Kỳ Dĩ thỏa mãn, lấy cái USB flash disk đưa ra cho Đạm Ngữ: “Ảnh chụp của ngày hôm nay tôi kiểm tra rồi, cậu phục chế một chút đi.”

“Làm gì không trực tiếp chuyển tới, dù sao tốc độ của chúng ta bền như vậy.”

“Tôi đợi lát nữa thì về nhà rồi, tốc độ mạng sẽ không bền nữa.”

“Cậu phải về nhà?” Đạm Ngữ lẳng lẳng hỏi.

“Đúng vậy, 11 ngày nghỉ mà. Vừa lúc ngày mai chị họ kết hôn, tôi phải đi giúp đỡ.”

“Cái! Cái gì! Đàn chị Ly muốn kết hôn?”

“Đúng vậy. Cậu không biết sao?” Kỳ Dĩ mắt nhìn đồng hồ đeo tay, “Ba tôi muốn tới đón tôi, tôi có chút gấp, đi trước đây.”

Đạm Ngữ buồn chán một mình làm tổ ở ký túc xá xoát các bài đề cử phim truyện trên diễn đàn trường, mình mới là một tên ngốc, sao còn tưởng rằng người khác sẽ cùng mình giống nhau, toàn bộ 11 ngày nghỉ đều nhả đến dần ra(4)?

11 ngày nghỉ lần này vừa đúng hợp với lễ Trung thu cùng với một ngày cuối tuần góp vào, nghiêm nhiên biến thành kỳ nghỉ dài hạn 10 ngày tới, hai người cùng ký túc xá đều ở tỉnh bên cạnh, loại ngày nghỉ dài hạn này khẳng định là về nhà không cần thương lượng.

Nhà Kỳ Dĩ ngay ở Bắc Kinh, về nhà nghỉ lễ chẳng lẽ không phải chuyện bình thường sao.

Đạm Ngữ đem USB Kỳ Dĩ đưa cắm vào notebook. Ảnh chụp chỉ cho thấy một file giáp tên là “Đạm Ngữ and animals”, Đạm Ngữ tức giận, có vẻ như đích xác vẫn là cái trắng đại hiệp quản lý cameras, trực tiếp dẫn đến việc ảnh chụp lấy góc quay đều là Đạm Ngữ, động vật là bối cảnh đặc tả.

Đạm Ngữ một bên paste, một bên phi thường ác thú vị mà dự định nghiên cứu một chút coi trong USB của cái trắng đại hiệp có cái gì, thật sự là bày bừa cái gì đó, không liếc xem quả thực tâm can ngứa gáy.

Kết quả bên trong cái USB kia ngoại trừ cái file giáp kia, thì chỉ còn lại một cái file cùng mấy tiểu thuyết, tiểu thuyết kia còn là cái gì quản lý tài sản tương quan, Đạm Ngữ ngay cả hăng hái click vào liếc qua xem cũng không có.

Click mở cái video kia, lại khiến Đạm Ngữ chấn động. Đó là một một bài hát lại(5), nếu như nhớ không lầm mà nói, đó là một khúc ed mình lúc đầu cùng người khác hợp ca, vì vậy bây giờ cái bài ca này ở trong USB của Kỳ Dĩ, là cut từ một phần của Đạm Ngữ ra chèn vào,

giọng của một người lại đổi thành của Kỳ Dĩ.

Oa thao, không nghĩ tới Kỳ Dĩ hát có chất như thế a!! Đạm Ngữ cào tường. Hơn nữa cái bài này tuy rằng đích xác chỉ là đem một phần bên trong nguyên bản của Đạm Ngữ ra chèn vào lấy ra lẫn lộn, nhưng hầu như một chút đều nghe không ra dấu vết nối vào cắt ra.

Bài ca này đã từng làm đi làm lại như thế, thật đúng là đặc sắc, Đạm Ngữ nghe rất sướng.

Cải trắng đại hiệp thật là an nhàn thoải mái a, đem cái thứ này cũng lấy ra gia công lại!

Trong một đêm cô đơn của cuộc đời, Đạm Ngữ ngay ở cái vật moe này thỏa mãn đi vào giấc ngủ.

Nhưng mà vào buổi chiều ngày thứ tư của kỳ nghỉ dài hạn Kỳ Dĩ tới gõ cửa ký túc xá của Đạm Ngữ, Đạm Ngữ kinh ngạc tuyệt đối không phải một chút hai chút thôi: “Cậu không phải về nhà rồi sao?”

“Lại quay lại rồi.” Kỳ Dĩ liếc vào trong ký túc xá, “Có thể đi vào không?”

“Ồ,” Đạm Ngữ để người ta tiến vào, thấy trong tay Kỳ Dĩ mang theo một cái túi lớn, “Nè, cậu sao trông như là mang theo hành lý a!”

Kỳ Dĩ trực tiếp mang theo hành lý vào cửa: “Phòng các cậu có giường trống không? Tôi về nhà hôm đó đi gấp, chìa khóa quên cầm, bạn cùng phòng bây giờ lại không ở. Ở chỗ cậu chục vài ngày được không?”

“Ồ, được được, phòng chúng tôi hai người kia đều về nhà rồi, giường trống tất nhiên là có.” Đạm Ngữ phi thường chân chó mà hỗ trợ dọn hành lý dịch ghế, không thể không nói kỳ nghỉ dài hạn dài đằng đằng cô đơn như thế, có người ở cùng chung quy không phải chuyện xấu. Đạm Ngữ rất vui, thế cho nên hoàn toàn quên tính toán hỏi vì sao Kỳ Dĩ không tìm trường mượn đỡ cái chìa khóa.

Hiển nhiên Kỳ Dĩ cũng cảm nhận được Đạm Ngữ vui vẻ, phi thường thông dong mà chiếm cái giường ngủ sát bên giường Đạm Ngữ.

“Đây là bánh kẹo cưới của chị họ.” Kỳ Dĩ đem hành lý chỉnh lại, lấy ra cái túi nhỏ màu đỏ choét cực kỳ vui mừng đưa cho Đạm Ngữ.

“Đàn chị cái kiểu phụ nữ mạnh mẽ này... Thật là có nam nhân dám lấy a!” Đạm Ngữ tỏ vẻ ca ngợi.

Kỳ Dĩ hiếm có mỉm cười: “Anh rể cảm thấy bằng lòng thì được.” Luôn luôn có người như vậy, sẽ nghĩ tính cách đối phương tốt đẹp.

“Được rồi, sao hôm nay cậu lại quay lại a?”

“Vì sao không thể?”

“Ngày mai không phải lễ Trung thu ư! Cậu không cùng với người nhà trải qua sao?”

“Ba mẹ tôi đêm nay đáp máy bay đi Quảng Châu.” Kỳ Dĩ thở dài, “Cho nên nói, chúng ta hai người bây giờ đồng bệnh tương liên rồi.”

Đạm Ngữ đổi sắc mặt: “Cậu đừng nói lung tung.”

Tối hôm nay hai người là cùng nhau xem điện ảnh mà trải qua. Hai đại nam sinh ghé vào trên một tấm giường chật hẹp của ký túc xá học sinh xem phim, cần khom lưng gập gối chen chúc, kỳ thực rất khó chịu. Thế nhưng khí trời còn chưa đủ mát mẻ, ký túc xá thì một chiếc quạt điện nhỏ đến chiều cổ hai người và một notebook bản máy vi tính.

Kỳ Dĩ ánh mắt âm trầm: “Cậu nghiêng đi một chút.”

Đạm Ngữ cực kỳ chẳng có ý kiến hướng không gian trước ngực Kỳ Dĩ chen qua một chút, đường nhìn thoải mái rất nhiều.

“Nếu không thì ngày mai tới nhà tôi đi, dù sao trong đó cũng không có ai. Ngày nghỉ có thể ở.”

“Nhà cậu có xa không? Nếu như xa thì không đi, ông đây lười làm tổ.” Đạm Ngữ đầu cũng không quay qua, kiên định âm thầm nhìn u ám của Kỳ Dĩ trực diện với cái ố.

“Không xa, tàu điện ngầm 7, 8 trạm thôi.”

“Vậy tốt đấy!” Đạm Ngữ hứng thú đã tới, “Nhà cậu thực sự không có ai?”

Kỳ Dĩ khẳng định mà gật đầu.

Phim kỳ thực không hấp dẫn người ta lắm, hai người cũng là vừa nhìn vừa trò chuyện tiêu phí thời gian, cuối cùng Đạm Ngữ ngủ cơ hồ là dựa vào trên đùi Kỳ Dĩ.

Kỳ Dĩ đem đầu cậu nhẹ nhàng chuyển qua gối đầu, tắt máy vi tính vặn nhỏ quạt điện.

Đèn điện ký túc xá tắt đi, ánh trăng ngoài cửa sổ trút xuống trong ký túc xá nhỏ nhỏ. Kỳ Dĩ ngồi xổm trước cái giường thấp bé của Đạm Ngữ, cậu đã tin nhiệm tôi như thế rồi sao?

Vươn bàn tay cách khoảng không mô tả mặt mày thiếu niên say ngủ, cẩn thận đến quá mức kiên trì lại quá mức xuất thần.

Thương thế của cậu ở đâu? Lúc nào mới có thể chịu nói hết đây?

Chậm rãi tới gần, thẳng đến hô hấp tương giao, Kỳ Dĩ bỗng nhiên lui về sau, rút lại cánh tay cùng xao động rục rịch.

→→→

(1) gà xào ớt (lạt tử kê đinh:)

(2) cà tím kho (du muện gia tử:)

(3) nguyên văn là đĩa U: tên tiếng Anh là USB flash disk

(4) nguyên văn là nhàn đến dẫn đông, từ trái nghĩa là dẫn đinh, ý tứ đều là bởi vì buồn chán quá mức mà làm ra các loại sự việc không hợp lẽ thường

(5) nguyên văn là phiên xương: tức là Đạm Ngữ hát lại một bài hát trước đó đã có người hát rồi.

~oOo

~

12. Chương 12: Lừa Gạt Bao Gồm Bên Ngoài Và Bên Trong

Ngày hôm sau Đạm Ngữ thu dọn túi sách và túi đựng máy vi tính, mang theo áo ngủ đổi thành quần áo và đồ dùng hàng ngày hai bộ, theo Kỳ Dĩ đi xuyên Bắc Kinh. (đúng kiểu bỏ nhà theo trai, ;p)

Ngày nghỉ chung quy giao thông sẽ chen chúc chút ít, hai người trước lên xe bus rồi chuyển sang tàu điện ngầm, lúc từ trạm tàu điện ngầm ra Đạm Ngữ nhìn Kỳ Dĩ bị dòng người chen chúc gây ra hình tượng mất trật tự thì cười gian: “Cậu hôm qua chen chúc như này về trường học, sáng sớm hôm nay lại như này chen về nhà, thật sự là hăng hái quá a!”

Kỳ Dĩ không nói gì. Trên xe bus, trên tàu điện ngầm, mình rốt cục là vì che chở ai có một khoảng không gian mới bị người ta chen tới chen lui a.

Nhà Kỳ Dĩ ở tầng 5, móc cái chìa khóa mở cửa đi vào, Đạm Ngữ phát ra tiếng ca ngợi: “Oa thao nhà cậu sạch sẽ thật nha.”

Kỳ Dĩ đóng cửa lại: “Cậu đem đồ đạc để vào phòng ngủ của tôi đi.”

Đạm Ngữ xoay người, đem túi sách cất vào trước ngực, giả vờ tư thế đề phòng mà ồn ào: “Cậu muốn làm gì ông đây?”

“Cậu ngủ phòng tôi, tôi đi phòng ba mẹ tôi ngủ,” Kỳ Dĩ thở dài, sờ đầu Đạm Ngữ một phen, “Đói bụng chưa, tôi đi tìm cái gì ăn.”

Đạm Ngữ vút hành lý vào phòng ngủ Kỳ Dĩ, phong cách phòng của cải trắng đại hiệp tương đối giản đơn, trên một cái giường có một cái chăn, trước một tấm bàn để một cái ghế, một tủ áo, ờ, còn có một cái thùng rác. Ngoài ra không còn gì khác.

Con người gì mà rần rở phong cách quá đi, tôi thao!

Đạm Ngữ đảo hai vòng, tấm tắc khen ngợi.

Hai người luộc bánh chẻo đông lạnh trong tủ lạnh rồi tính làm cơm trưa, buổi chiều Đạm Ngữ phấn khởi quyết định kéo Kỳ Dĩ đi siêu thị.

Cho nên lúc ăn cơm, Kỳ Dĩ rất là hạnh phúc.

Canh bí đao nấu sườn, trứng chưng cà chua, cải trắng xào giấm.

Kỳ Dĩ cảm thấy có chút no, cuộc sống có đồ ăn gia đình thật là quá hạnh phúc; Đạm Ngữ rửa chén bát thì rên rĩ ca khúc nào đó, có cuộc sống phòng bếp có thể rất thỏa mãn.

Lúc Đạm Ngữ tắm rửa xong mặc áo ngủ đi ra, TV đang mở, cũng không biết là kênh nào, các loại quảng cáo tranh nhau khoe sắc. Kỳ Dĩ tha dế lê từ phòng ngủ đi ra: “Hôm nay lễ Trung thu, bánh Trung thu.”

Đạm Ngữ ngây ngốc đón lấy, quảng cáo trên TV không biết đến phiên cái nào, đang để ở bài Thường về nhà nhìn

Đạm Ngữ bỗng nhiên cúi đầu, xoay người sang hướng khác.

“Làm sao vậy?” Kỳ Dĩ ngồi xuống bên cạnh cậu, nhẹ nhàng phủ lên mái tóc ẩm ướt.

“Ngày hôm nay là lễ Trung thu.” Đạm Ngữ nói giọng buồn thiu.

Kỳ Dĩ không tiếp lời, tiếp tục đưa tay lên làm động tác ôn nhu.

“Trước đây tôi có nói, có cơ hội gặp mặt thì sẽ nói việc này cho cậu... Cậu chịu nghe không?”

“Tôi nghe.” Lại là một đoạn thời gian dài trầm mặc.

Hồi lâu thiếu niên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hiện tia đỏ, mở miệng đã không tự giác mang theo âm mũi: “Tôi muốn về nhà... A Dĩ, tôi nhớ nhà...”

“Vì sao không quay về?” Kỳ Dĩ cẩn thận từng li từng tí tới gần, rồi lại dè dặt mà hỏi lại.

“Trở lại cũng không có ai... Chỉ có mình tôi...” Đạm Ngữ đem đầu gối thu lên, mặt vui vào đó, “Hơn hai năm, cũng chưa trở lại qua...”

Kỳ Dĩ nhìn không thấy mặt cậu, cũng chỉ ít có thể cảm thụ được rung động nhẹ nhàng từ vai cậu truyền tới. Kỳ Dĩ đưa tay ra, đem người quơ vào ***g ngực, cánh tay từ phần đầu gối mò lên, quả nhiên mò được một mảng ẩm ướt.

“Ba mẹ cậu đâu?” Kỳ Dĩ ôm vai cậu, nhẹ nhàng hỏi.

“Gặp tai nạn xe cộ, một người... Chưa từng qua...” Người luôn dong lưng thẳng vai kiên cường quật khởi như vậy bỗng nhiên trở nên yếu đuối như thế, “Mẹ tôi nửa đêm khó chịu, ba tôi... đưa bà vào bệnh viện... Bọn họ dù một lần cũng chưa trở về...”

Giống như có cái gì đó nghẹn ở yết hầu, ngôn ngữ đều trở nên nặng trĩu, Kỳ Dĩ trầm mặc mà xoa đầu cậu.

“Cậu nói coi, vì sao tôi không đi theo chứ... Nếu như tôi cũng đi theo, có thể tốt chút không chứ...”

Kỳ Dĩ dùng sức: “Bọn họ nhất định rất may mắn đã không cậu theo.”

“Ba tôi lúc ra ngoài, tôi còn đang ôn lại bài học, ba tôi nói với tôi cứ chuyên tâm đọc sách thì mang theo mẹ tôi đi. Đó là câu cuối cùng ông nói với tôi. Mẹ tôi... Đêm đó tôi thậm chí chưa thấy qua bà...” Đau đớn dễ dàng bị đè nén, không cam lòng cùng với tiếc nuối hàng ngày ẩn sâu vào cõi lòng cần nuốt cảm quan và tâm tình, đau đớn khôn kể bị khóa sâu lại, mới có thể lảng tránh hồi ức, nhưng mà một khi bắt đầu nhớ lại thì ừn ừ kéo tới.

“Đợi tới khi tôi gặp lại bọn họ, đã là ở bệnh viện rồi. Mẹ tôi là cấp cứu hai ngày mới không chống đỡ nổi, ba tôi cũng... Sau lại cậu tôi nói cho tôi biết, lúc bị xe công ten nơ đâm vào ba tôi đánh tay lái đem mình xuống phía dưới bánh xe, thế nhưng ông đại khái không biết, ông vẫn là cứu không được mẹ tôi...”

Không biết lại là cái quảng cáo nào, trên màn hình TV vẫn là một nhà năm người ba thế hệ cùng chung sống, cười đến vô cùng hòa thuận vui vẻ. Vui cười thuộc về người khác nay ở trong bi thương có vẻ đột ngột chói tai không gì sánh được, Kỳ Dĩ lấy điều khiển từ xa ra, tắt TV đi.

Phòng khách buổi tối bỗng nhiên có loại yên tĩnh lạ thường. Hoảng hốt mà lộ ra thương tâm và cô tịch.

“Còn sau đó?” Kỳ Dĩ nhẹ nhàng mà ghé vào lỗ tai cậu nói, hướng dẫn cậu vượt qua đoạn trần thuật gian nan này, “Sau lại thế nào rồi?”

“Sau lại... Sau lại cậu tôi giúp đỡ xử lý tai nạn cùng chuyện đưa tang, đem tôi nhận về nhà của cậu ấy.” Đạm Ngữ nhẹ nhàng lắc đầu, cọ hết nước mắt vào lòng bàn tay Kỳ Dĩ, “Ta cơ hồ chết lặng đi, học kỳ cuối cùng của cấp ba trải qua hết như một cổ máy, mỗi ngày đến trường đọc sách rồi tan học về nhà thì ôn tập, sau đó chính là thi vào trường cao đẳng. Thi vào cao đẳng xong, thư thông báo trúng tuyển vừa đến, tôi thu dọn túi quần áo rồi một mình tới Bắc Kinh... Tìm một chỗ làm thêm sống qua cái kỳ nghỉ hè dài nhất ấy...”

“Chưa trở lại qua?”

Đạm Ngữ lắc đầu: “Mợ tuy rằng không nói, nhưng tôi biết mợ không thích tôi ở nhà mợ, huống chi tôi đã thành niên rồi. Tôi chỉ hy vọng chờ tôi tương lai tìm việc có phòng ở, đem chó con của tôi đón về.”

Kỳ Dĩ thở dài: “Cậu và em trai cậu nhất định đều rất nhớ đó.”

Đạm Ngữ cọ xong rồi, mới chậm rãi nhấc mặt lên, viền mắt đỏ đỏ, gương mặt cũng hơi đỏ: “Chờ tôi tốt nghiệp rồi, có thể tự nuôi sống bản thân, tôi sẽ về thăm bọn họ.”

“Cậu có thể không hiểu thẳng như vậy.”

Đạm ngữ hừ một tiếng.

Kỳ Dĩ rõ ràng rồi, xem ra Đạm Ngữ chịu tội thân ở nhà cậu của cậu khẳng định không nhỏ: “Vậy cậu bây giờ? Ai cung cấp chi phí cho cậu?”

“Trong nhà mọi chuyện xong xuôi còn có chút gửi ngân hàng, tôi bây giờ cũng ở một bên làm thêm a.” Đạm Ngữ dùng đầu đụng vào cánh tay ôm ngang đầu gối của mình, “Dù sao cũng không chết đói.”

“A Dĩ này, khiến người ta không thể đối mặt, cho tới bây giờ đều là những thứ không theo đuổi được nữa.”

“Tôi biết.” Kỳ Dĩ nhéo nhéo lòng bàn tay ướt mềm của đối phương.

“Cậu không biết.” Đạm Ngữ quật cường phản bác.

“Đúng đúng tôi không biết.” Kỳ Dĩ biết nghe lời đối giọng, “Nhưng tôi biết, nếu đã đuổi không lại, cũng chỉ có thể bảo bản thân buông tay, mà những suy nghĩ ấy phải đạt được, mới đáng giá không ngừng nỗ lực và tranh thủ.”

Đạm Ngữ không hé răng.

Sau đoạn thời gian trầm mặc lâu sau, Kỳ Dĩ mở miệng: “Ngày nghỉ hết rồi, tôi muốn dọn về ký túc xá.”

Đạm Ngữ từ chối cho ý kiến, cũng không phải cái đề tài gì thú vị. Thực chẳng biết tình thú gì cả, thảo nào đại hiệp cũng không có bạn gái (không có bạn gái thì anh chơi bạn trai, hờ hờ). Đạm Ngữ bình tĩnh lại mới ý thức được mình vùi ở trong lòng người ta, giữa ngày trời nóng không khỏi có chút dính nhầy.

Đạm Ngữ quấy lui ra: “Mệt rồi, tôi đi ngủ.”

Kỳ Dĩ chẳng biết từ chỗ nào của mẹ lấy ra mấy cái khăn ướt, đi tới phòng ngủ đắp lên con mắt cho Đạm Ngữ đã nằm thẳng cẳng trên giường.

Đạm Ngữ thân thể không động nhưng lắc đầu, bị Kỳ Dĩ đưa tay giữ lấy: “Ngoan, đừng nhúc nhích, không đắp ngày mai mắt sẽ đau.”

Đạm Ngữ không động nữa: “A Dĩ, cậu hát cho tôi nghe đi.”

“Tôi sẽ không hát.”

“Gạt người, cậu rõ ràng đã từng hát qua, trong USB ấy, tôi đều nghe qua rồi.”

“Cái kia... Là tôi nghe xong rất nhiều lần mới có thể hát được.”

“Cái kia hát rất khá mà, tới, hát bài hát ru con đi.” Đạm Ngữ hướng phía trong giường lui một chút, “Tối, bắt đầu hát.”

Kỳ Dĩ suy nghĩ một chút, bò đến trên giường nằm phía ngoài sườn: “Không nhớ rõ ca từ.”

“Không nhớ rõ ca từ có thể rèn nhạc, không thì đếm cừ cũng được.”

“Cái gì là đếm cừ?”

“Cậu chưa từng nghe qua? Hôm nào tìm cho cậu nghe. A Dĩ a.”

“Ừ?”

“Giọng cậu kỳ thực rất êm tai a, hơn nữa âm đọc cũng rõ ràng, không có hứng thú làm CV sao?”

“Không có hứng thú gì.”

“Vậy cậu vì sao nhận làm hậu kỳ kịch truyền thanh?”

“Không phải đã nói rồi sao, giúp bạn bè thôi. Vừa mới bắt đầu là bởi vì chị họ, sau lại hình như đều là làm hậu kỳ cho cậu...”

“Thiệt, vậy tôi mới cậu giúp tôi phối kịch?”

“Ừ.”

“Ừ cái gì?”

“Có thể,” Kỳ Dĩ chậm rãi nói, “Nếu như cậu muốn tôi và cậu cùng nhau phối kịch, không thành vấn đề.”

“Thao, cậu hăng hái quá TMD đi,” Đạm Ngữ nghe được không tự nhiên lắm, “Nè, bài hát ru con, bài hát ru con, không hát cho ông đây nghe ông đây liền lần cho mà coi.”

Kỳ thực Kỳ Dĩ là thật không ngại thưởng thức người nào đó lẩn, thế nhưng thấy khăn ướt trên hai con mắt Đạm Ngữ, Kỳ Dĩ vẫn yên lặng mà lựa một cái quyết định.

Vì vậy lễ Trung thu năm này, Đạm Ngữ là ở trong điệu rên bài hát ru con mà đi vào giấc ngủ.

~oOo~

13. Chương 13: Quen Thuộc Mới Chẳng Thế Nào Cổ Kỵ

Ngày hôm sau tỉnh lại, Đạm Ngữ mới phát hiện tay mình khoát lên trước ngực Kỳ Dĩ, chân mình đặt trên đùi Kỳ Dĩ.

Tư thế ngủ không tốt thì Đạm Ngữ vẫn tự giác được, nhưng không tốt tới mức này thì đã vượt quá mong chờ của cậu rồi. Thừa dịp cái trắng đại hiệp còn chưa tỉnh, Đạm Ngữ cực kỳ chột dạ mà đem cánh tay với chân nhỏ của mình vội thu hồi lại.

Cái trắng đại hiệp ngủ thực sâu, Đạm Ngữ ngẫm đánh giá trong lòng.

Đương nhiên cái trắng đại hiệp nghe được nói không chừng sẽ cảm thấy oan khuất, đầu sỏ gây tội căn bản đối với hành vi phạm tội ban đêm của mình không hề hay biết.

Đáng tiếc Kỳ Dĩ bởi chịu đựng dần vật lúc ngủ say của ai đó, hoàn toàn cho Đạm Ngữ lý do đầy đủ cùng với thời gian tiến hành xây dựng ảo giác.

Lúc Kỳ Dĩ tỉnh, Đạm Ngữ đã cực kỳ nhanh nhẹn mà làm tốt bữa sáng rồi. Cháo trắng rau cải muối, Kỳ Dĩ cũng tính không rõ mình đã bao lâu không ăn qua cháo rồi.

Kỳ Dĩ vừa ăn điểm tâm, vừa thuận tiện kích thích Đạm Ngữ: “Cậu hẳn là chuẩn bị một chiếc tạp dề.”

Đạm Ngữ cúi đầu kiểm tra quần áo của mình: “Tôi thao dơ rồi sao? Ở đâu ở đâu?”

Kỳ Dĩ lắc đầu: “Không có. Đơn thuần nghĩ thôi, như vậy không tồi.”

Đạm Ngữ hừ rồi hừ, thấp giọng chửi bới: thao, một người hai người đều bị đầu độc rồi!

Nhà Kỳ Dĩ không có trưởng bối ở nhà, hai người trải qua rất dễ chịu, đói bụng nấu đồ ăn, mệt nhọc nằm thẳng cẳng trên giường, hưởng điều hòa còn có thể xem TV.

Đạm Ngữ ung dung tự tại qua cả buổi sáng, buổi chiều bắt đầu ghi âm, đương nhiên là đêm Kỳ Dĩ khóa bên người rồi.

Kết quả Kỳ Dĩ buổi tối vừa mở vi tính thì phát hiện hòm thư QQ có một thứ như vậy: “Kỳ 1 màn 5 by Đạm Ngữ.mp3.”

Kỳ Dĩ thông thường là không biết trực tiếp thu âm thô, nào có hậu kỳ còn quản tiến hành âm thô chứ, cái ấy không phiền chết sao! Cho dù cùng Đạm Ngữ hai người đã quen biết nhau rồi, cũng chưa thấy qua Đạm Ngữ trực tiếp gửi âm thanh này cho mình.

Dù sao phải trải qua xét duyệt của giám sát và cô nàng chuẩn bị a.

Kỳ Dĩ hiểu kỳ mà mở ra kịch bản xem qua, màn 5 là cái gì đây, đáng giá đơn độc một người thu một cái file âm thanh sao.

Màn 5, là một hồi H.

Kỳ Dĩ tay hơi run, mới đi click chọn hạng mục tải xuống.

“Tôi thao, hõn đản cậu chốc rồi hẵng tải!” Đạm Ngữ mới từ phòng tắm đi ra, nhào tới trên người Kỳ Dĩ đoạt lấy con chuột.

Kỳ Dĩ né tránh giọt nước rơi xuống từ trên tóc Đạm Ngữ: “Cậu cũng gửi cho tôi rồi.”

“Bây giờ không được nghe!” Đạm Ngữ hiềm có mặt đỏ tới mang tai mà quần bách, thành công đoạt được con chuột xong bày ra vẻ mặt khí phách thổ phỉ cấp tốc tắt đi trang mạng tải xuống.

“Vậy lúc nào có thể nghe?” Kỳ Dĩ vốn là ngồi ở trên giường trong phòng ngủ lên mạng, vì vậy bây giờ cả người đã cực kỳ vặn vẹo mà mặt mũi bị Đạm Ngữ đặt ở dưới chân, đồng thời chưa phát hiện người trên thân họ không có bất luận dự định nào đứng dậy.

“Chờ tới lúc ông đây không cùng cậu ở dưới cùng một mái nhà!” Đạm Ngữ quả quyết dùng hai tay bóp lấy cổ Kỳ Dĩ, đồng thời ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào, thẳng đến khi trên mặt đối phương rớt cục xuất hiện vẻ mặt thỏa hiệp, Đạm Ngữ mới cảm thấy mỹ mãn thu hồi

móng vuốt, ba ba hai tiếng biểu thị thi bạo kết thúc.

Kỳ Dĩ thử dịch thân thể một chút, thể nhưng một phần phân lượng trên người cũng không phải có thể tùy tiện coi thường, cuối cùng hiệu quả cân bằng chính là Kỳ Dĩ đem khuỷu tay nửa chống dậy, Đạm Ngữ ngồi trên đùi Kỳ Dĩ.

QQ* của Kỳ Dĩ đang kêu, Đạm Ngữ xoay người đi mở cửa sổ, một bên trong miệng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Đây là nghiêm phạt của ông đây với cậu!”

*QQ: mình cứ cho rằng ai cũng bít, nên ko chú thích, giờ mới nhớ ra là có thể có người chưa biết, đây là một chương trình chat online giống yahoo của chúng ta ấy.

Nếu như hoán đổi vị trí, Đạm Ngữ sẽ nói với đối phương: nghiêm phạt thằng dỗi hơi nào a! Mail kia là đồ hõn đản nào gửi a, cũng không phải mail TMD chân dài quá tự chạy tới chứ, tôi thao!

Nhưng mà bây giờ vai còn chưa đổi, cho nên Đạm Ngữ lẽ thẳng khí hùng chuẩn bị lấy danh nghĩa nghiêm phạt Kỳ Dĩ mà mở QQ ra đi các diễn đàn gửi hình ảnh thô tục, thể nhưng QQ của Kỳ Dĩ ngoại trừ toàn bộ hệ thống tự mang biểu cảm QQ cùng với cái biểu cảm “gấu

lớn hành hung bạch nhãn lang” kia ra thì không còn cái gì khác.

Tôi thao! Thao! Đạm Ngữ không cam lòng, vì vậy lên trang mạng tìm kiếm tìm “hình ảnh thô tục”.

Thành quả rất chi là hài lòng, Đạm Ngữ thuận lợi mà ở các diễn đàn rải hình ảnh màu sắc rực rỡ, nhận được rất nhiều các loại phúc đáp như “Á à, Kỳ Dĩ đại nhân người sao đều thế?” “Thao lại lộ ra loại đồ bỉ ổi này! Ai đây là Kỳ Dĩ đại nhân gửi? 0 0 “Hậu kỳ đại nhân người xảy ra chuyện gì?” “Hậu kỳ người rớt cục bại lộ bản chất rồi sao ~ che mặt.”

Đạm Ngữ hắc hắc cười đến phi thường phởn phơ, rớt cục Kỳ Dĩ cũng trầm mặc không nổi nữa, vì vậy ngồi dậy đến xem người nào đó rớt cục là đang làm cái gì.

Diễn đàn của Kỳ Dĩ đại bộ phận đều là diễn đàn tổ kịch, Đạm Ngữ lúc này vừa dạo đến cái tổ kịch cậu cùng với Kỳ Dĩ lần thứ 2 gặp nhau.

Vì vậy tình cảnh là thế này đây .

Hậu kỳ: (hèn mọn nam chảy nước miếng đùa giỡn mỹ mi).

Chuẩn bị: o()o, hậu kỳ đại nhân cậu... .

Giám sát Lạc Lạc: vì sao tôi có một loại ảo giác hậu kỳ đại nhân bị mổ CV hần nuôi trong nhà phá hủy!

Đạo diễn: giám sát cô nương ơi! Trước sau như một không thay đổi vẫn là con gấu đất!

Biên kịch: để tôi ca tụng một chút mỹ đức của giám sát quân! Thủy chung từ trước tới nay từ đầu tới đuôi, cố định mà khiến chúng ta hiểu ra khai sáng trí tuệ!

Hậu kỳ: khai sáng trí tuệ một XX!

Giám sát Lạc Lạc: giọng điệu này cũng giống như trên a!

Giám sát Lạc Lạc: sờ cảm, đây không phải xù lông thụ của khoác lớp da của phúc hắc hậu kỳ quân chứ.

Hậu kỳ: chân tướng

“Tôi thao cậu dám cướp bàn phím!” Đạm Ngữ đánh mất con chuột véo Kỳ Dĩ.

Kỳ Dĩ đem notebook ra xa một chút, vì vậy hoàn toàn bị Đạm Ngữ ra tay phủ đầu mà áp đảo, trên giường không gian rất lớn, lần qua lần lại tuyệt đối tận hưởng.

Có lẽ tối hôm qua ấn tượng người này yếu đuối chưa mất đi, Kỳ Dĩ vừa mới bắt đầu mặc cậu ta ở trên người mình hoạt động, phản kháng gì đó đều là vút đi. Đạm Ngữ nhìn không được bắt nạt người ta càng nặng thêm, dù sao rất ít có cơ hội áp chế như thế đánh bại cái trắng đại hiệp, thẳng đến khi Kỳ Dĩ bỗng nhiên xoay người một cái, khóa lấy hai tay Đạm Ngữ.

“Tôi thao sao cậu khí lực lớn vậy?” Đạm Ngữ cố sức giãy dụa, thở rất gấp, quả nhiên sức lực của cậu cùng với cái trắng đại hiệp không phải cùng một tầng, tức thật, đều là nam nhân sao chênh lệch lớn vậy chứ.

Kỳ Dĩ đang thở gấp, đôi mắt luôn luôn trầm tĩnh nặng nề nhìn chằm chằm sơn dương đã không còn sức phản kháng. (đề mau :”>)

“Ông đây chịu thua rồi, để ông đây đứng lên mau.” Đạm Ngữ phi thường thức thời cầu xin tha thứ, bị người ta đè nặng như thế, đồng thời còn là thân cao thể trọng đều rõ ràng có phân lượng đãi ngộ, Đạm Ngữ còn không cầu xin tha thứ đó chính là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Kỳ Dĩ đè nặng người ta nhưng bản thân lại bất động.

“Nè, tôi thao, để tôi đứng lên a.” Đạm Ngữ lấy chân trái duy nhất còn tự do đá cậu ta một cái.

Kỳ Dĩ phi thường lưu loát bắn người lên, hoàn toàn tránh được công kích của Đạm Ngữ.

Đạm Ngữ nhận ra vẻ căng thẳng của Kỳ Dĩ, quái dị hỏi: “Nè, cậu thế nào rồi? Là lạ.”

Kỳ Dĩ cầm lấy notebook qua, ngồi xếp bằng lại: “Đi xem trong diễn đàn nói gì đó đi.”

Thao! Lại nói sang chuyện khác! Đạm Ngữ dịch qua. Trong đàn tán gẫu ghi lại một chuỗi dài, Đạm Ngữ đem con chuột kéo lên một chút.

Giám sát Lạc Lạc: sờ cảm, đây không phải xù lông thụ khoác áo da của phúc hắc hậu kỳ quân chứ.

Hậu kỳ: chân tướng

Giám sát Lạc Lạc: thế là các cậu đang ở đó, thay thế?

Giám sát Lạc Lạc: nói sai nói sai, các cậu là đang? hợp thể?! (Lạc Lạc cô nương, tôi thích cô rồi ế (3) ~)

Chuẩn bị: quay đầu lệ rơi đầy mặt, Đạm tiểu thụ cậu đã độc hại một thiếu niên tốt rồi!

Biên kịch: hậu kỳ đại nhân tuy rằng cậu từng là tồn tại tốt đẹp trong cảm nhận của tôi, nhưng tôi một chút cũng không ngại cậu đem tốt đẹp của cậu đều bày hết ra làm đồ cúng cho ai đó, đặc biệt một người nào đó xù lông nhím cũng tiêu hồn ~ che mặt (ọc())

Đạo diễn: người đâu rồi?

Giám sát Lạc Lạc: cướp chuột rồi chắc? (cô đúng là thần đồng *vỗ vai*(3) ~)

Giám sát Lạc Lạc: có lẽ... công thụ đại chiến ing?

Chuẩn bị: cô nương cô có thể không cần sắc bén vậy chứ!!!

Biên kịch: đã đang YY hai người trên giường hồ công rầm rộ XD.

Giám sát Lạc Lạc: xin biên kịch đại nhân làm nhiều văn tự hơn ~.

Vì vậy bên dưới chính là các loại văn tự YY. Đạm Ngữ thấy thân thể chấn động! Tôi thao, bọn họ như vậy cứ công khai ở diễn đàn dùng văn tự YY sao! Tuy rằng không phải giữa ban ngày ban mặt, cũng không thể không có thiên lý thể a!

Đạm Ngữ cách cách đánh chữ

Hậu kỳ: tôi thao! Ông đây chính là đang ở trên giường lăn thế nào thế nào? Hậu kỳ đại nhân của các người đang bị ông đây ăn sạch sành sanh ha ha ha, một mẫu cũng không dư!

Giám sát Lạc Lạc: quả nhiên là hợp thể thành một.

Chuẩn bị: cuộn ra giường rơi lệ đầy mặt.

Đạo diễn: vẫn nghĩ đến người là thụ a Đạm tiểu thụ! Đắm tưởng!

Hậu kỳ đại nhân: người vĩnh viễn ở trên!

Giám sát Lạc Lạc: người ở trên... Cho nên là tư thế cưỡi ngựa? good job! Hậu kỳ đại nhân tôi vẫn biết cậu là cường công! (cô YY quá mức rồi đó (/))

Hậu kỳ: tôi thao thao thao! Ông đây mới là công! Công! Công!

Chuẩn bị: ba thao ba công bốn than thở, đầy đủ biểu hiện khí chất của thụ a ~ vị ngoài mạnh trong yếu chẳng qua chỉ là như thế!

Đạm Ngữ cào bàn phím, quả nhiên không nên lấy một địch chúng a! Quay đầu nhìn về mặt không có gì thay đổi của cải trắng đại hiệp, tóc còn lộn xộn, không hiểu, Đạm Ngữ nghĩ cậu ta lúc này kỳ thực tốt tình không tồi.

Đạm Ngữ dựa sát vào một chút, muốn nhìn coi trong mắt Kỳ Dĩ có phải đang lộ ý cười không, Kỳ Dĩ đột nhiên vội vàng lui lại.

“Cậu làm gì vậy a!” Đạm Ngữ bỗng nhiên mất đi chống đỡ phía sau thiếu chút nữa cứ thế ngã mặt lên trần (vẫn còn ngồi trên chân nhau sao()), phi thường bất mãn mà đối với Kỳ Dĩ biểu hiện rất mực kỳ quái hôm nay bất mãn.

“Tôi đi rót nước, cậu có muốn uống không?” Kỳ Dĩ lôi kéo áo lót bị trượt, nghiêm trang hỏi.

Đạm Ngữ vung vung tay: “Chuẩn chuẩn, cho ông đây một chén.”

Kỳ Dĩ đi khỏi phòng ngủ, thật sâu thở dài một hơi.

Gần quá rồi, có điểm ăn không tiêu a.

()

14. Chương 14: Thâm Nhập Chú Ý Mềm Nhẹ Khẽ

Trước khi ngủ, “ông đây” lại lên tiếng: tôi không lãng phí điện, sẽ không chia phòng ha ha ha. (tất cả chỉ là ngụy biện ())

Vì vậy đêm đó cứ tiếp tục chung giường chung giấc.

Kỳ Dĩ nhìn người gối bên ngủ đến mức trầm lắng, trong lúc ngủ mơ cọ đi cọ đến rồi lại cọ tới bên người mình, chân duỗi qua, sau đó là cánh tay, cùng đêm qua giống nhau như đúc.

Kỳ Dĩ nhìn khuôn mặt cậu hiếm có trầm tĩnh như vậy, có phải đằng sau khuôn mặt hi hi ha ha đó mới giấu được bi thương sâu đến thế?

Hình như có chút mất ngủ, Kỳ Dĩ nhẹ nhàng đứng dậy, mở máy vi tính lên mạng, đi tải xuống cái file âm thanh kia.

Tốc độ tải xuống rất nhanh, file này coi như là hiếm có được Đạm Ngữ đặt tên, có thể thấy được đặc thù cảm tình mãnh liệt. Kỳ Dĩ đeo tai nghe lên, click mở cái file kia ra.

Giọng nói người nọ luôn luôn trong sáng mang theo chút lưu manh đã quá mức quen thuộc, dù cho ở trong thớ dộc cùng rên rỉ không có ngôn ngữ có thể nghe ra được những tương tự về giọng điệu. Giữa những hơi thở vào ra, có chút ít hạn chế cùng trúc trắc, về mặt hơi thở có vẻ muốn nuốt còn nôn ra, ngược lại có loại cảm giác rất toàn tâm toàn ý.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua người đang ngủ thành hình chữ đại(chữ đại:) trên giường, Đạm Ngữ đứng lúc trở mình một cái, vạt áo ngủ hất lên tới trên bụng, lộ ra một mảng da trắng nõn, Kỳ Dĩ không khỏi rối loạn hô hấp.

Cái file âm thanh ấy không dài, tổng cộng không vượt quá 2 phút, một câu cuối cùng còn phải bao quát đợt tổng kết: “A Dĩ làm xong kịch thì xóa luôn! Xóa luôn xóa luôn! Đừng để đám trong tổ kịch kia nghe được, cậu trực tiếp làm kịch thì tốt rồi, làm xong nhất định phải xóa đi mau cho ông mày!”

Kỳ Dĩ nghe xong, tắt đi file âm thanh rồi đem lưu vào chỗ sâu nhất trong ổ D, trước khi đóng máy vi tính, Kỳ Dĩ lưu ý một chút thời gian gửi đi của mail QQ, nhin không được lộ ra dáng cười hiểm thấy.

Bò lên trên giường, người nọ ngủ rất sâu rất trầm, Kỳ Dĩ do dự một chút, rốt cục chậm rãi khom người xuống. (á à())

Lại vào lúc tỉnh lại ngày hôm sau, Đạm Ngữ cảm thấy mình ngủ giấc này cực kỳ luống cuống, lúc mở mắt ra thì phát hiện tứ chi đều bị người ta giữ lấy, Đạm Ngữ xoay một chút, mình vẫn chưa từ trong lòng Kỳ Dĩ giấy dựa ra, Đạm Ngữ nổi giận: “Tôi thao, hỡn dẫn A Dĩ cậu tỉnh ngay cho ông mau, tỉnh!”

Kỳ Dĩ thu cánh tay lại, ôm càng thêm chặt.

“Hỡn dẫn!” Đạm Ngữ mới sáng sớm mà lửa giận đầy tràn, một phen vật lộn mới từ trong khốn cảnh tìm được đường sống, “Nè, lần tới đem ông đây ôm nữa, ông đây phế cậu!”

Kỳ Dĩ vô tội: “Không đem cậu ôm làm gối ngủ.”

“Thao, hỡn dẫn cậu còn không thừa nhận?!”

Kỳ Dĩ thở dài: “Là cậu ngủ quá bá đạo, không giữ lấy cậu tôi cũng không có cách nào ngủ a.”

Đạm Ngữ ghen lời, lôi kéo một chút áo ngủ trượt xuống vai.

Kỳ Dĩ tựa ở cửa phòng tắm, nhìn Đạm Ngữ rửa mặt, lúc cậu ta cúi đầu đặc biệt lộ ra một mảng da thịt vùng gáy, ánh mắt Kỳ Dĩ có chút di không khỏi, cái chỗ ấy, đêm qua từng bị nhiều lần lưu luyến qua.

“Nè, cậu đang phát ngốc cái gì a, ông đây đều rửa xong, tới phiên cậu rồi!” Đạm Ngữ đi tới gõ Kỳ Dĩ.

Kỳ Dĩ thu hồi đường nhìn, đi qua đánh răng rửa mặt.

Đạm Ngữ bởi chợt dạ vấn đề lúc ngủ mà đem vấn đề vứt đi, buổi tối vẫn bị áp chế như thế cọt nhả như thế tới lúc hôm quay về trường học, có điều thói quen gì gì đó đều là chuyện đáng sợ, tỷ như thời gian vài ngày cuối, Đạm Ngữ đã hoàn toàn không cảm thấy tay chân bị ôm là cái chuyện gì không thể chịu được, mộng đẹp nghe theo, ngủ say như cũ.

Đương nhiên về vấn đề vì sao Đạm Ngữ không đem Kỳ Dĩ đuổi về phòng ngủ của ba mẹ cậu ta các loại, Đạm Ngữ tuyệt đối sẽ xù lông nhím mà hỏi ngược lại: “Hỗn đản cậu TMD vì sao không nói sớm a! Bây giờ ông đây đều đã đem người ta ngủ nhiều ngày như vậy rồi, cậu mới đến nhắc nhở thì có tác dụng quái gì đây!”

Đợi tới khi kỳ nghỉ dài hạn kết thúc quay về trường học, hai người đã là tình nghĩa chung giường chung giấc rồi. Thật lâu sau đó Đạm Ngữ lại cảm thấy nghi hoặc, rốt cục là cái nguyên nhân gì mình bỗng nhiên cùng với đồ đại hiệp dễ tiện như vậy gần gũi chứ?

Buổi chiều tuần đầu tiên sau kỳ nghỉ dài hạn, Đạm Ngữ lật quyển vở ghi chép chờ ai đó tới gặp nhau.

Phúc chốc trước khi tiếng chuông vào học vang lên, người nào đó chạy ào vào phòng học, phanh một tiếng ngồi ở chỗ ngồi sát bên Đạm Ngữ.

“Thao, cậu ăn phải thuốc nổ chắc!” Đạm Ngữ bị dọa nhảy dựng.

Kỳ Dĩ lau một phen mồ hôi: “Vừa mới đi chơi bóng, cho nên bình thường đều là trực tiếp nằm sấp đằng sau ngủ giấc.”

“Vậy cậu hôm nay không ngủ nữa?” Đạm Ngữ cực kỳ nghi ngờ hỏi.

Kỳ Dĩ lắc đầu, moi ra bản phác họa tới bắt đầu làm.

Thao, để ông đây chiếm một chỗ tới chính là vẽ tranh a! Đạm Ngữ căm giận mà nhìn sát vào vở Kỳ Dĩ, lật vài tờ, phía trước rất nhiều tranh vẽ phỏng theo nhân vật và đồ vật manga, ở giữa có rất nhiều bản phác mô hình kiến trúc, xen lẫn mấy tấm phong cảnh, Đạm Ngữ quay đầu: “Cậu học qua?”

“Chưa chính thức học qua, lúc chị họ học tiện thể đi lý giải một chút, “Kỳ Dĩ cầm lại, ngón tay vô thức phất qua mấy chỗ có vết xé rách, “Giết thời gian mà thôi.”

“Sao có mấy trang xé?” Đạm Ngữ cũng đã chú ý tới.

“Ừ.”

Đạm Ngữ cười nhạo cậu ta: “Vẽ hỏng rồi đi hắc hắc.”

Lúc tan học, Kỳ Dĩ kéo tay áo Đạm Ngữ: “Cậu chờ lát, tôi đi lấy xe.”

Đạm Ngữ lưng đeo túi sách đứng bên đường.

Kỳ Dĩ đẩy xe đạp đến trên đường cái, tự ngồi lên trên: “Lên thôi.”

Đạm Ngữ hùng hừng hổ hổ đi qua: “Thao thao thao, lúc này sẽ không lại có ai tới post một bài linh tinh chứ!”

“Ngồi xong chưa?”

Đạm Ngữ đỡ lấy ghế xe: “Bắt đầu thôi đừng sĩ.”

Vì vậy Kỳ Dĩ mang theo Đạm Ngữ xe đạp hò hét mà đi, lúc xe giảm tốc độ lại, Đạm Ngữ cả mặt đung vào lưng Kỳ Dĩ: “Tôi thao lưng cậu sao cứng thế, ôi, cái mũi của ông mày.”

Kỳ Dĩ dừng lại nhìn cậu ta: “Không có việc gì chứ?” Kia một chút ở trên lưng đích xác rất có phân lượng, mũi sẽ không hỏng chứ?

Đạm Ngữ bưng mũi có lời khở cực: “Không sao không sao rồi, cậu tiếp tục bắt đầu đi.”

“Vậy cậu túm lấy tôi, đừng đỡ ghế xe nữa.”

“Biết rồi, biết rồi, dong dài hết như bò ấy a!”

Đạm Ngữ đứng ở cửa ký túc xá của mình: “Nè, cậu đuổi theo làm chi?”

Kỳ Dĩ móc ra chìa khóa mở cửa, ở trong vẻ mặt chết đứng của Đạm Ngữ đẩy cửa đi vào: “Tôi dọn ký túc xá rồi.”

Hai người khác của ký túc xá không ở, Đạm Ngữ ngay tại chỗ hô to lên: “A Dĩ cậu nghĩ không thoảng muốn tới ký túc xá của chúng tôi làm lão nhị sao?!”

Kỳ Dĩ lắc đầu: “Không phải lão nhị, là lão tứ, cho nên cậu tụt xuống ngũ rồi.”

“A?!” Đạm Ngữ vẫn chưa phản ứng lại được.

“Lúc xin chuyển ký túc xá tôi đã xem qua danh sách thành viên một chút, tôi chỉ so với cậu lớn hơn mấy tháng, hai vị khác so với chúng ta sớm một năm. “Kỳ Dĩ đem túi sách đặt ở trên giường Đạm Ngữ, bắt đầu sửa sang giường chiếu, “Cho nên cậu bây giờ biến thành lão ngũ rồi.”

Về tồn tại đánh số trong ký túc xá Đạm Ngữ, Kỳ Dĩ là đã từng nghe cậu ta nói qua rồi.

Đạm Ngữ sợ run nửa ngày, mới rốt cục phản ứng lại chuyện Kỳ Dĩ dọn tới ký túc xá so với việc cậu xếp thứ mấy ở ký túc xá quan trọng hơn, vội vàng chạy qua hỏi: “Ai, cậu sao bỗng nhiên dọn ký túc xá a?”

“Tôi mấy hôm trước không phải đã nói với cậu rồi?”

Đạm Ngữ đi qua giúp cậu ta trải giường chiếu: “Ai, cậu sao nói dọn là dọn chứ? Trường học cũng không phải chính sách này đi?”

Kỳ Dĩ đầu cũng không quay lại: “Tôi chuyển hệ rồi.”

Đạm Ngữ kêu to: “Cái gì? Cậu chuyển hệ rồi?!”

Kỳ Dĩ gật đầu: “Đúng vậy, kỳ thứ hai thì chuyển qua. Cái hệ bây giờ tôi chuyển kia ở ngay đối diện ký túc xá của cậu.”

“Thao, vậy sao bây giờ mới đổi ký túc xá?”

Kỳ Dĩ cách một hồi mới lên tiếng: “Lúc đầu không định đổi, sau lại nghĩ cách chỗ bạn học đồng hệ ở xa quá cũng không tiện, vừa lúc ký túc xá các cậu có giường trống, rồi thì xin qua.”

Đạm Ngữ hài lòng rồi, kỳ thực Kỳ Dĩ dọn qua rất tốt mà, có người cùng ăn cùng ngủ, nhìn xem thân thể này, còn có thể làm một tay khuân vác vân vân. “Ai, hành lý của cậu lúc nào dọn tới? Thao, sớm nói ông đây cũng có thể hỗ trợ a!”

“Tôi sáng sớm không có tiết, cậu vẫn chưa về, nghĩ cậu hẳn là có khóa.”

Giường chiếu của lão đại ở phía trên chéo giường với Đạm Ngữ, còn giường lão tam ở sát bên Đạm Ngữ, Kỳ Dĩ chiếm lấy chỗ nằm cuối cùng, ở phía trên Đạm Ngữ.

Đêm hôm ấy bốn người của ký túc xá ra ngoài cổng trường vào nhà hàng nhỏ gần đó chén một bữa, lão đại và lão tam biểu thị hoan nghênh đối với “A Dĩ và A Tứ” và ăn mừng “lão ngũ” quang vinh lên vị.

Trên đường quay về phòng ngủ lão đại nhận một cuộc điện thoại, nhanh chóng chạy vội đi với bạn gái, lão tam bắt chuyện một chút rồi cùng thẳng đến phòng tự học.

Kỳ Dĩ đi đường, bỗng nhiên nói: “Đạm Ngữ, tôi nhận một vở kịch.”

“Kịch gì?” Đạm Ngữ tiếp lời, “Ôi, bé con biết ăn cơm ngoài rồi.”

“Cô nàng Lạc Lạc bày ra cái kịch kia.”

“Thao, vậy cũng là kịch của tôi sao!” Đạm Ngữ khinh bỉ, “Có điều Lạc Lạc ra vẻ vẫn là giám sát, lần làm này chuẩn bị đầy đủ hiểm có. Hình như nói cái tiểu thuyết kia cô ấy rất thích, cái gì phúc hắc lãnh tinh đế vương công khó tính si tình hiệp khách thụ ha ha, này thuộc tính khái quát khỏi hài thể chứ!”

Kỳ Dĩ gật đầu.

Đạm Ngữ buông tay: “Dù sao ông đây cũng không nghĩ cô ấy sẽ tìm một hậu kỳ khác, không cần phí công, cải trắng đại hiệp cậu xong đời rồi, cậu bây giờ đã hoàn toàn là sản phẩm đã đóng gói ha ha.”

“Không phải,” Kỳ Dĩ cắt ngang cậu, “Hậu kỳ là lúc cậu nhận kịch tôi đáp ứng Lạc Lạc, tôi nói chính là,” Kỳ Dĩ chậm rãi nói, “Tôi nhận công âm* của cái vở kịch ấy.”

****g tiếng vai công

“Cái gì!” Đạm Ngữ nhảy dựng, “Cậu cậu cậu muốn phát triển hướng CV?”

“Không có,” Kỳ Dĩ lắc đầu, “Chỉ là nhận công âm của vở kịch này, là tôi dùng Mã Giáp đi thử âm.”

()

Vậy là ta đã edit xong những đoạn đã làm qua trước khi máy hỏng, lần này làm lại lần thứ 2, thật là chán muốn chết, cuối cùng đã xong.

Next:

“Chúng ta, chơi giả làm thật đi?”

.

.

“Cậu không phải thẳng sao?”

.

.

“... bây giờ tôi còn cơ hội không?”

~oOo~

15. Chương 15: Chúng Ta Có Thể Chơi Giả Làm Thật Không?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

“Không có,” Kỳ Dĩ lắc đầu, “Chỉ là nhận công âm của vở kịch này, là tôi dùng Mã Giáp đi thử âm.”

Đạm Ngữ đại khái rất ngoài ý muốn, không đáp lại.

“Tôi lần trước có nói, cùng cậu cùng phối kịch gì gì đó,” Kỳ Dĩ chếch đầu nhìn cậu nói, “Không phải nói suông đâu.”

“Nè,” Đạm Ngữ chọc chọc cánh tay cậu ta, “Khoác Mã Giáp thử âm? Lạc Lạc biết cậu là ai không?”

“Không biết.” Kỳ Dĩ không thèm để ý tới, “Tôi không muốn cô ấy phá hư.”

“Hắc hắc. Theo lý mà nói, trong đám người kia ngoại trừ đàn chị Ly ra đích xác hẳn là chưa từng nghe qua giọng cậu. Môi trường phạm tội đặc biệt thích hợp nha,” Đạm Ngữ cười rất chi là bỉ ổi, “Cậu dùng cái gì Mã Giáp?”

“A Tứ.”

Thảo nào a, thảo nào Lạc Lạc nói người CV phối công âm kia không tiện tới hiện trường, té ra căn bản là cải trắng đại hiệp sợ hai người ở cùng trong một ký túc xá song song tham gia ngữ âm sẽ lộ chuyện mà!

“A Dĩ a, trong kịch kia có H a!”

“Ừ, trước khi thử âm tôi đã xem qua kịch bản rồi.”

Đạm Ngữ hướng cậu ta dựng thẳng ngón cái: “Thật bình tĩnh, thật ổn trọng, khí chất rất đế vương, không tồi.”

Sau khi phát kịch được nửa tháng rồi, cách lúc Đạm Ngữ khen Kỳ Dĩ khí chất đế vương đã rất lâu rồi. Lúc này Đạm Ngữ xoát post kịch hùng hùng hổ hổ: H có 2 phút còn chưa tính, máu chốt là H còn thu hai lần! Thu hai lần còn chưa tính, lần thứ hai lại còn dưới tình huống cải trắng đại hiệp ở đây thu! Điều này khiến Đạm Ngữ tràn ngập oán niệm.

Nguyên do cơ này cũng trách Đạm Ngữ cơ, không có việc gì đi lọc hòm thư QQ cơ! Sai, việc này còn phải trách cải trắng đại hiệp, không có việc gì loạn xóa file cơ, đợi tới khi file đính kèm của mail QQ tải xuống có hiệu quả thời gian vừa qua, còn có thể khôi phục một đầu! Cuối cùng dưới sự vội vàng hấp tấp Đạm Ngữ thừa dịp ký túc xá chỉ còn lại hai người cuống quýt thu một chút.

Hình ảnh lúc đó giăng co là như vậy.

Đạm Ngữ: nè, lánh đi cho ông mau.

Kỳ Dĩ: xấu hổ?

Đạm Ngữ: xấu hổ cái quái gì! Chuyện phi lễ không nên nghe hiểu không a!

Kỳ Dĩ: sớm muộn gì cũng phải nghe thôi.

Đạm Ngữ: thêm vào!

Kỳ Dĩ: cậu thu đi, tôi ngủ.

Nói xong Kỳ Dĩ bò đến trên giường nằm xuống, một bên còn mở MP4 móc ra tai nghe đeo lên.

Đạm Ngữ bắt đắc dĩ, lời nói kéo dài nửa hai người kia sẽ về, phải thở dốc giành giật từng giây.

Tới lúc thu xong, Đạm Ngữ bỗng nhiên tỉnh ngộ: tôi thêm vào a, A Dĩ cái tai nghe kia chỉ nghe được một bên thôi, P một bên chỉ có công năng bịt tai a!

Post kịch bị post lên rất mau, chính như cô nàng Lạc Lạc thưởng thức với tiểu thuyết, nguyên tác của kịch này cũng rất quan tâm. Đạm Ngữ nhìn phản hồi post cảm thấy áp lực rất lớn .

“CV của công âm chưa thấy qua nha, giọng khá ổn thở cũng mạnh, cùng hình tượng YY của tôi rất phù hợp (^o^)/~”

“Ban đầu cho rằng công âm sẽ mời Ly Đồ đại thần* tới cơ, có vẻ như cô nàng chuẩn bị tìm là một người mới? Nhưng mà giọng đích xác cực kỳ tốt! Đưa ra một ý kiến, công âm biểu hiện còn hơi có chút cứng nhắc, hi vọng kỳ sau có cải tiến.”

*nhân vật này thuộc chi 1 hệ liệt, nổi tiếng hơn cả Đạm Ngữ trong giới CV, bạn Đạm Ngữ

“Đây là Đạm Ngữ đại nhân lần đầu tiên phối H đi ~ che mặt, tốt đẹp quá đi ~”

“Cast kịch này cùng với YY của tôi rất sát, ngoại trừ tiểu công lạ mặt đồng hài ra, Ly Đồ đại thần ôi ngài tiêu dao nơi nào ~~ hậu kỳ mỹ!”

“Vẫn moe chính là hậu kỳ x Đạm Ngữ, làm sao đây, bỗng nghĩ công âm cùng với Đạm Ngữ thập phần tương xứng, nhất là trong lúc Đạm tiểu thụ xù lông nhím, A Tứ kia bình tĩnh ôi, moe giết người ta luôn!”

Coi, lại là một vòng tai tiếng quan hệ! Đạm Ngữ cảm thán YY quả nhiên là thần vật a.

Đồng thời trong diễn đàn tổ kịch cũng là rất náo nhiệt, cô nàng Lạc Lạc biểu thị đầy đủ may mắn hiện trạng đối với phản hồi bài post kịch tuyệt đối áp đảo nghi vấn danh tiếng.

Biên kịch: không bị chụp a, che ngực may là (sợ hãi) không trên dự cáo thẳng tới kỳ 1 cũng không bị chụp ha.

Chuẩn bị Lạc Lạc: đồng may mắn, cảm tạ các cô nàng, cảm tạ các CV ~()/~ bộp bộp bộp.

Đạm Ngữ: (ngoáy mũi)

A Dĩ: (mỉm cười)

Đạo diễn: ôi, có đôi có cặp xuất hiện kìa.

Chuẩn bị Lạc Lạc: hậu kỳ đại nhân không ở đây? Tiểu thụ nhà ngài đã muốn ngoại tình rồi! Mau dẫn về a!

Đạm Ngữ: hắc hắc, cậu ta không ở đây.

Máy vi tính của Kỳ Dĩ gần đây có chút bị kịch, giải thích cụ thể chính là không quá dễ đồng thời đăng nhập hai QQ, cùng mở để tạo thành đứt mạng, vì vậy hậu kỳ cùng với công quân CV thành ra khó có thể tồn tại song song.

Chuẩn bị Lạc Lạc: thảo nào ngoại tình lên giọng như vậy.

Đạm Ngữ: cô quân được tôi sao (ngoáy mũi).

Biên kịch: công quân ngài thanh âm như vậy rất đôn hậu cẩn thận, vì sao từ chối hát Ed? Lệ ~ chạy. (kịch quá ngài ơi())

A Tứ: không biết hát lắm (buông tay)

Đạm Ngữ: ha ha ha ha ha ha, cậu ta nghe một khúc ca... ít nhất... ba mươi lần mới có thể ngộ ra được ha ha ha ha. (lộ thôi)_()

Chuẩn bị Lạc Lạc: cậu sao biết?

Đạm Ngữ: cải trắng đại hiệp cái gì cũng rất công! Chính là học không biết hát bài mới ha ha ha ha ha.

Đạo diễn: cải trắng đại hiệp?

Chuẩn bị Lạc Lạc: hậu kỳ = công quân???!!!

Đạm Ngữ: ha ha ha, các người chưa đoán được sao?

A Tứ:

Chuẩn bị Lạc Lạc: bây giờ đều biết cả rồi!!

Đạo diễn: biểu thị phi thường khiếp sợ! Phi thường kinh diễm!

Biên kịch: chốt mắt bị mù a!

Chuẩn bị Lạc Lạc: vì vậy nói tóm lại chính là, hậu kỳ đại nhân để phòng ngừa tiểu thụ của mình trong lần kịch có H đầu tiên ngoại tình mà phải khoát Mã Giáp ra trận dứt khoát hiển giọng cùng với tiểu thụ diễn trong diễn ngoài hai mặt CP hậu kỳ CV cùng với công quân thụ quân!

Chuẩn bị Lạc Lạc: ham muốn giữ lấy thật mạnh hân ~ a!

Đạo diễn: cậu quả nhiên chính là đế vương công kia!!!

Biên kịch: trời ơi, đây là phu phu tương tùy thế nào a! Các cậu yêu nhau đi! Yêu nhau đi!

Chuẩn bị Lạc Lạc: phải xếp, các cậu CP đi ~()/~ bộp bộp bộp.

Sau khi phun ra cải trắng đại hiệp, Đạm Ngữ cực kỳ cam tâm tình nguyện thấy bộ dáng mọi người giật mình, thậm chí có thể nói đó chính là nơi lạc thú tồn tại khi Đạm Ngữ chơi người ta, sau đó sự thực lại là Đạm Ngữ hiển nhiên dẫn lửa thiêu thân rồi.

Kỳ Dĩ ở trong diễn đàn đánh một câu: mọi người biết thì tốt rồi, đừng tuyên truyền ra ngoài.

Đạo diễn: tà cười, vì sao.

Biên kịch: hậu kỳ đại nhân tôi thay mặt quần chúng biểu thị quyền lợi không thể bị cướp đoạt việc biết tình tiết sự việc! Đặc biệt chính là nội tình chấn động như thế.

A Tứ: sẽ gọi phiên phúc tới.

A Tứ: tôi xin cô không cần tuyên truyền.

Chuẩn bị Lạc Lạc: được (^o^)/~ đem lạc thú dâng cho tiểu chúng, DY* phân đến khá lớn phân lượng!

*DY: viết tắt của delivery

“Đình Dịch.” Kỳ Dĩ dùng máy vi tính ngay bàn bên cạnh Đạm Ngữ, nhưng cự ly xoay người.

“Gi?” Đạm Ngữ từ trong khung chat rút cái bản mặt ra, thấy sắc mặt nghiêm túc của Kỳ Dĩ, Đạm Ngữ không tránh khỏi có chút chột dạ, “Chơi cậu không sao chứ? Cậu không chỉ là không muốn bị phá hư sao? Hắc hắc, bây giờ chơi không sao chứ?”

“Không sao.” Kỳ Dĩ duỗi tay qua cầm lấy cái tay bên phải đang để lên chuột của Đạm Ngữ: “Tôi nói...”

Đạm Ngữ sửng sốt một chút, không né tránh: “Cái gì?”

Kỳ Dĩ nhìn mắt cậu, trên màn hình vi tính trôi qua những lời lẽ ngắn gọn “các cậu cp đi” “các cậu yêu nhau đi” trong phụ đề chậm rãi nói: “Chúng ta, chơi giả làm thật đi.”

Đạm Ngữ trừng mắt cậu ta, nửa ngày mới thốt ra lời: “Cậu có ý gì? Cậu không phải thẳng sao?”

“... Cậu rốt cục lúc nào thành lập loại ảo giác này?”

“...” Đạm Ngữ bị ghen lời.

“Tôi lúc ấy nói tôi và cậu không giống nhau, là bởi vì tôi khi đó cho rằng cậu là thằng,” Kỳ Dĩ nhìn cậu, “Còn bây giờ, bây giờ tôi có cơ hội không?”

Tiếng chìa khóa đóng mở cửa chuyển động truyền đến, Đạm Ngữ cuống quýt đem tay mình từ trong tay Kỳ Dĩ rút về, né tránh ánh mắt chăm chú Kỳ Dĩ nhìn mình.

Kỳ Dĩ nhìn bàn tay trống trơn, sắc mặt trong nháy mắt tối sầm xuống.

Lão đại lão tam đi tới, lão đại vào cửa rồi kêu: “Ai, cái vũ hội ngày hôm nay vẫn thật tốt, hai cậu không đi thì lỗ rồi.”

Đạm Ngữ đột nhiên đứng lên, cầm lấy ấm nước rồi đi ra ngoài: “A, ấm hết nước rồi, tôi đi đổi.”

Lão đại dùng ánh mắt nghi vấn hỏi Kỳ Dĩ: “A Dĩ, cậu ta sao vậy?”

Kỳ Dĩ âm thầm, trầm mặc rồi lắc đầu.

(3)

Next:

.

“... Tôi vẫn nghĩ, sau khi tốt nghiệp đại học tìm một công việc, mua một phòng ở, Bắc Kinh không được thì đổi một thành thị tiêu phí thấp, sau đó tìm một cô vợ kết hôn sinh con, chờ tới lúc đó, tôi cũng coi như có thân nhân rồi...”

~oOo

~

16. Chương 16: Buông Tha So Với Động Tâm Thật Khốn Khổ

Đạm Ngữ từ phòng nước xách hai phích nước đi ra, lắc la lắc lư dưới ánh đèn u ám trên con đường cái của vườn trường.

Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra chứ? Đạm Ngữ hốt hoảng mà nghĩ, vẫn cho rằng cậu ta thích con gái, nếu như sớm biết vậy... Sớm biết vậy, mình sẽ cùng cậu ta bảo trì cự ly sao?

Bây giờ là 10h17, Đạm Ngữ chậm chậm mà hoảng, 11h tắt đèn, dù thế nào đi nữa cũng không thể kéo dài tới lúc tắt đèn mới trả lại. Nếu như vậy, mình sớm trở lại một chút, xấu hổ thì cứ xấu hổ đi.

Kỳ thực mình cũng không phải cố ý muốn tránh né cậu ta, bắt quá bỗng nhiên nghe tin tức đột ngột như thế, chung quy cũng phải mất một chút thời gian giảm xóc chứ.

Chuẩn bị tâm lý một chút, Đạm Ngữ đem các loại hình ảnh trở lại làm sao trả lời cái trắng đại hiệp đều tưởng tượng qua một lần.

Nếu như trực tiếp cự tuyệt, có chút không thích hợp, cái trắng đại hiệp sẽ bị thương tâm đi, hơn nữa mình cũng sẽ luyến tiếc... Nếu như tiếp thu, vậy càng đáng sợ rồi, hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý cùng nam sinh quen nhau a!

Lúc Đạm Ngữ đẩy cửa ký túc xá ra, lão đại hướng cậu ra thể chớ có lên tiếng, đề thấp thanh âm nhắc nhở: “A Dĩ không thoải mái lắm, đang ngủ.”

Ngẩng đầu nhìn đến chần mền phòng như cái trống phía trên giường mình, chẳng lẽ là mình ở bên ngoài lắc lư lâu quá khiến cậu ấy mất hứng sao? Cũng không biết cậu ấy có khó chịu thật không...

Đạm Ngữ nhìn đỉnh giường cũng chính là ván giường của cái giường bên trên dờ ra, cảm thấy thân thể cứng ngắc khó chịu vô cùng, nhưng lại không dám xoay người, giường Đạm Ngữ vốn dễ lay động, đây cũng

là nguyên nhân lúc lão đại từ phía trên giường Đạm Ngữ chuyển sang cái giường chéo với cậu. A Dĩ cũng không biết có thật thân thể khó chịu không, đánh thức cậu ấy thì không tốt lắm.

Kéo chăn qua che trên đầu, Đạm Ngữ ở trong lòng khóc thét: mình thực là quá biến chất rồi, vì sao lại nghĩ có người thích hình như... có chút vui vẻ chứ?

Ngày hôm sau Đạm Ngữ thức dậy Kỳ Dĩ đã không có ở ký túc xá nữa rồi, cậu ấy quen dậy sớm tập luyện.

Đạm Ngữ thu dọn một chút rồi đi học tiết buổi sáng bắt đầu lúc tám giờ.

Trên bục giảng thầy giáo nước miếng tung bay, Đạm Ngữ phát ngốc ra, suy nghĩ nửa ngày rốt cục lấy đi động ra bắt đầu gửi tin nhắn: buổi trưa cùng nhau ăn cơm đi?

Đạm Ngữ kiên quyết bất chấp ấn nút gửi tin, nhắc nhở gửi tin nhắn xong mới hai ba giây, thì có tin nhắn mới gửi đến.

Đạm Ngữ ấn mở: buổi trưa vẫn là cùng ăn sao?

Một hồi lại có một tin nhắn mới: được. Vẫn là Học Tam, chỗ cũ gặp.

Lúc Đạm Ngữ tan học xong chạy tới căn tin Học Tam, đúng là cao điểm dòng người buổi trưa, Kỳ Dĩ đã mua xong cơm nước, đang ở chỗ hai người bình thường vẫn ngồi chờ cậu.

Đạm Ngữ bỗng nhiên nghĩ lòng chua xót: có phải cậu ấy mỗi một lần chờ mình tới như vậy, đều là ôm theo ôn nhu cùng chờ đợi không?

Hai người im lìm không hé răng mà cùng nhau dùng bữa, bầu không khí khó chịu đến không nói nên lời.

Đạm Ngữ chọc bát cơm, vốn luôn là mình lú lú như chim sẻ thêm A Dĩ cũng luôn luôn cổ động, lúc hai người ăn cơm đều sẽ tỏ ra rất mau: “A Dĩ...”

Kỳ Dĩ mạnh ngẩng đầu, nhìn mặt Đạm Ngữ.

Cậu sáng sớm rốt cục là mấy giờ rời giường a, Đạm Ngữ thấy trong mắt cậu ấy tơ máu hiện rõ trong ấy: “Ăn xong chúng ta đi dạo đi.”

Kỳ Dĩ buông chiếc đũa xuống.

Phía Bắc X đại có một mảng rừng cây nhỏ, là nơi các tình lữ lựa chọn hẹn hò trong vườn trường, Đạm Ngữ đi đằng trước không tự nhiên lắm, Kỳ Dĩ ở phía sau chậm rãi nối gót.

Đạm Ngữ dừng lại, nhưng không ngẩng đầu nhìn đối phương: “A Dĩ, tôi...”

“Cậu nói đi.” Kỳ Dĩ thanh âm nặng nề, “Tôi nghe đây.”

“A Dĩ... Tôi không nghĩ tới cùng nam sinh quen nhau.”

Đạm Ngữ dừng lại, Kỳ Dĩ lại không có ý tiếp lời, chỉ là thẳng băng đứng đó.

Đạm Ngữ không thể không tiếp tục: “Tôi vẫn nghĩ, sau khi tốt nghiệp đại học tìm một công việc, mua một phòng ở, Bắc Kinh không được thì đổi một thành thị tiêu phí thấp, sau đó tìm một cô vợ kết hôn sinh con, chờ tới lúc đó, tôi cũng coi như có thân nhân rồi...”

“Tôi đã biết.” Kỳ Dĩ cắt đứt mơ ước của cậu, “Tôi ngay từ đầu đã biết cậu chỉ thích nữ sinh, sau lại dần dần tiếp xúc, tôi cho rằng sẽ có một chút khả năng...” Kỳ Dĩ nhẹ nhàng cười, cậu luôn luôn hiềm cười, biểu tình trên mặt cũng là nghiêm túc chiếm đa số, lúc này cười lộ lên đem đường cong khuôn mặt nguyên bản lạnh lùng vắn vẹo, đã có chút cảm giác thê thảm, “Tôi chỉ là có chút không cam lòng, vẫn nghĩ thử một lần.”

“A Dĩ, tôi...”

“Tôi bây giờ đã thử qua rồi,” Kỳ Dĩ đưa tay ra xoa đầu cậu, đáy mắt đuôi mày đều là thương tâm cùng luyện tiếc hiển hiện, “Tôi tuyệt đối sẽ không trở thành người thương tổn lý tưởng của cậu.”

Kỳ Dĩ nhanh chóng thu hồi tay lại, xoay người đi mất.

Đạm Ngữ nhìn bóng lưng cậu ấy đi xa, bây giờ muốn mình gật đầu đáp ứng cậu, hiển nhiên vẫn là chuyện lạ lùng, nhưng mà mình cũng rõ ràng là không muốn cậu khổ sở như vậy, vốn ý của mình cũng không phải buộc cậu ấy nói những lời ấy, nhưng mà đi đứng quá mức trầm trọng, ngay cả khí lực đuổi theo cũng không có.

Vốn ngày hôm nay chính là nghĩ nói cho cậu ấy, xin cậu ấy cho mình một chút thời gian. Như bây giờ, mình cũng rất khó qua a.

Cuộc đời tôi vẫn lo lắng là kết hôn sinh con, cho nên cậu bỗng nhiên cho tôi một chọn lựa như vậy, tôi cần phải hảo hảo suy nghĩ một chút.

Khi đã hiểu rõ, xác định mình sẽ không hối hận không tiếc nuối, lại tới nói cho cậu ấy.

Thời gian suy nghĩ điều này vượt xa quá hi vọng của Đạm Ngữ, sau buổi trưa hôm đó, Kỳ Dĩ không xuất hiện trong tầm mắt cậu lần nào nữa.

Cậu ấy không về ký túc xá nữa.

Q của cậu ấy không còn login nữa.

Cậu ấy không gửi tin nhắn hay gọi điện cho mình nữa.

Cậu ấy không đi qua tiết Triết buổi chiều hôm thứ hai nữa.

Thì ra cậu ấy muốn rời khỏi cuộc sống của mình, cũng có thể quyết tuyệt như thế.

Đạm Ngữ nhìn chỗ ngồi vắng vẻ bên trái mình, nắm chặt di động mà từng đợt ứa khuất trào dâng: nè, cậu làm gì không về ký túc xá?

Năm phút đồng hồ sau tin nhắn trở lại qua: ba mẹ tôi hiếm có ở nhà, buổi tối về nhà bồi hai lão.

Đạm Ngữ nhìn tin nhắn mà muốn khóc, có ba mẹ thì giỏi lắm a, có thể muốn đi thì đi sao?!

Thứ năm là sinh nhật Đạm Ngữ, phòng ngủ lão đại lão tam theo thường lệ sẽ cùng Đạm Ngữ ăn cơm, trước khi đi ăn lão đại còn gọi cho Kỳ Dĩ một cuộc điện thoại, Kỳ Dĩ ở bên kia nói đang ở nhà, sẽ không qua.

Đạm Ngữ liếc qua chiếc giường mấy ngày không có bóng dáng chủ nhân, phiền toái vô cùng: “Đi, chúng ta đi thôi, thiếu một hỗn đản cũng không sao hết.”

Lúc ăn xong trở về Đạm Ngữ thả người xuống giường.

Điện thoại di động ở trong túi áo ngoài rung rung, Đạm Ngữ moi ra nhìn: nhận một mail. Ngoài ra xem thử ngăn tủ vuông thứ 2 đầu tiên bên trái. Kỳ Dĩ.

Đạm Ngữ nhảy dựng lên, chạy tới chỗ ngăn tủ sờ mó, là mấy trang giấy. Dưới ánh đèn bàn nhu hòa, trên trang giấy hiện ra nét bút họa giản đơn, thiếu niên mặt mày tươi sáng hoạt bát thần sắc hào hứng.

Nhìn các loại thần thái của mình giữa các đường cong chằng chịt, Đạm Ngữ đã hiểu, đây là Kỳ Dĩ trộm vẽ. Vuốt vết xé so le sát mép giấy, té ra đây là lý do bản phác họa không hề hoàn chỉnh.

Mở máy vi tính đăng nhập hòm thư. Có một mail của Kỳ Dĩ

Thưa dịp các cậu ra ngoài, tôi về nhà một chuyến.

Bức chân dung ấy là thành quả của hơn phân nửa học kỳ tiết Triết, tha lỗi tôi còn để lại riêng mấy tấm.

Trong khoảng thời gian này, làm cho cậu 12 lần hậu kỳ, sau này nếu cần, cũng có thể tiếp tục.

Không muốn phá hư cuộc đời của cậu, nhưng tôi không tin vào định lực của mình. Cho nên không thể làm gì khác hơn là rời bỏ cuộc sống của cậu.

Nhưng thời gian cậu cần, tôi sẽ vẫn ở đó, số Q số hòm thư điện thoại di động của tôi, vĩnh viễn sẽ không đổi.

Sinh nhật vui vẻ.

Đạm Ngữ nằm úp sấp trên bàn, bỗng nhiên thương tâm đến không thể tự kìm nén. Con người này, sao có thể ôn nhu như vậy chứ?

Kỳ Dĩ đem mail xóa xóa cắt cắt, rốt cục vẫn là gửi đi. Dem công năng ẩn rõ ràng của người nào đó trong danh sách bạn tốt của QQ xóa bỏ, đợi một lát, vẫn là không trả lời thư.

Ly Đồ: nè, hôm nay không phải sinh nhật tên kia?

Kỳ Dĩ: ừ.

Ly Đồ: cậu đang ở nhà?

Kỳ Dĩ: ừ, cậu ấy cũng nói vậy.

Ly Đồ: nói cậu ký túc xá dọn hăng hái như vậy a, bây giờ khiến cho ký túc xá cũng không thể ở lại rồi.

Kỳ Dĩ: lúc đó không nén được.

Ly Đồ: không nén dọn ký túc xá, hay là không nén được ngã bài?

Kỳ Dĩ: cả hai.

Ly Đồ: chiếu theo thái độ của cậu lúc đem tôi làm tình địch ấy, tôi nghĩ cậu sẽ không đơn giản buông tha.

Kỳ Dĩ: tôi không phải buông tha.

Kỳ Dĩ: chỉ là không muốn quấy rầy cậu ấy nữa.

Kỳ Dĩ: Ly Đồ, bẻ cong cậu ấy, tôi không đành lòng.

Ly Đồ: ai...

Kỳ Dĩ: tôi đi ngủ.

Ly Đồ: tâm tình nếu như không tốt, có thể uống chút rượu.

Kỳ Dĩ: đây là lời học sinh khoa y nên nói sao?

Ly Đồ: cùng là người thiên nhai lưu lạc cô đơn.

Kỳ Dĩ đóng máy vi tính, đem giấy phác họa trên bàn bỏ vào ngăn kéo dưới đáy.

(“)/

17. Chương 17: Cậu Có Đợi Tôi Hồi Tâm Chuyển Ý Không

Thế giới to lớn như vậy, kỳ thực gặp nhau cũng không dễ dàng, chỉ ít sau sinh nhật hôm đó Đạm Ngữ cũng không gặp qua Kỳ Dĩ. Dù cho ở cùng một vườn trường, dù cho ở cùng một lớp học trên tầng, thậm chí cùng một căn tin ăn cơm.

Thế mới biết, những lúc tan học đó cậu vừa vắn đi ngang qua cửa tầng dạy học, ăn cơm cơm thì vừa may có thể gặp được các loại, đều là do một bên đang tận tâm tận lực.

Thói quen có một người cùng đi cùng ăn cùng ở, sau đó cô độc thì giống như trở nên không thể chịu đựng được.

Cô đơn như bóng với hình.

Không hề quen nếp cái tiết môn chính trị kia của buổi chiều hôm thứ 2 bên cạnh không còn ai lẳng lặng vung bút họa; không hề quen nếp trước khi ăn không cần phải kiểm tra một chút xem đồ ăn người đối diện có tốt hay không có tổn thương dạ dày hay không; không thể chịu được trên đường xách nước không có ai biết yên lặng nghe mình huyên nào; càng chịu không nổi thời gian ở ký túc xá lên mạng không ai kia tới chia sẻ vui sướng khiến mình đắm bàn cào bàn phím...

Tâm tính bị sủng quá mức đã khó để khôi phục như ban đầu, sau khi cha mẹ qua đời, không còn ai bắt kể hồi báo mà đối mình tốt qua như thế cả. Đã có chút không muốn xa rời, đồng thời bởi vì đối phương dung

túng mà không tự giác có chỗ dựa, không lo ngại gì. Chưa từng nghĩ tới có một ngày người kia sẽ đem ôn nhu và kiên trì ấy dần dần thu hồi, đồng thời biến mất dứt khoát như vậy.

Trong lúc hoảng hốt không chắc thì không có quy luật cho rằng cậu ấy còn bên người một mặt vô cùng lo lắng, một mặt bất an.

Ví bằng sự tồn tại bản thân cậu ấy đã chẳng khác nào vui sướng và an tâm của cuộc sống, có đúng điều ấy đại biểu cho, có thể ném thử một lần cùng nhau không?

Thế nhưng nếu như không thể nhận được cái loại tiêu chuẩn đối phương yêu cầu thì sao? Nếu như mình không thích được cậu ấy thì sao?

Mình có phải đã quá mức ích kỷ, để lưu luyến chăm nom an ủi của đối phương, lại vọng tưởng muốn lợi dụng cảm tình đem cậu ấy lưu lại...

Khoảng không hai năm trống trải giường trên đang náo nhiệt chưa được một tháng đã lại trở lại ban đầu.

Buổi tối nằm trên giường, Đàm Ngữ bắt đầu ngủ không ngon, cảnh trong mơ có giữ lại muốn ngừng mà không được và làm thế nào lưu đều lưu không được khiến thương tâm trào ra. Lúc tỉnh lại nhìn giường trên trống trải mà dờ ra, để không phải đi vào giấc mộng mà từ chối luôn cả giấc ngủ.

Di động ngay bên gối, nhưng không có dũng khí thông qua điện thoại, ngực vẫn sợ.

Thời gian xa nhau trở nên dài hơn, thất lực nhưng không bị mờ nhạt. Thời gian lên mạng bị rút ngắn vô hạn, dù sao người kia cũng sẽ không online, thời gian dùng để hoài niệm lại càng ngày càng dài.

Mỗi ngày ít ít một chút rồi lại logout, bình thường cũng là giao âm thô.

Lạc Lạc: cậu từ lần trước giao âm thì không login qua

Đàm Ngữ:

Lạc Lạc: đơn thuần biểu thị một chút hiếu kỳ, lúc này giao âm sao lại sáng khoái như thế?

Đàm Ngữ: Ừm.

Đàm Ngữ: A Dĩ cũng giao rồi?

Lạc Lạc: đúng vậy, kỳ 1 làm xong thì giao rồi.

Lạc Lạc: gần đây hai cậu không ăn ý lắm nhỉ?

Đàm Ngữ: thế nào?

Lạc Lạc: cảm thấy cậu trở nên u buồn, cậu ấy trở nên càng trầm mặc.

Lạc Lạc: bây giờ lời nhắn lại trên QQ cậu ấy cũng căn bản không hồi âm, gửi mail cho cậu âm thô, cậu ấy cũng chỉ trả lời một tiếng nhận rồi. Nếu không phải cậu ấy chưa nói muốn rời bỏ tổ kịch, tôi đều có điểm hoài nghi cậu ấy có phải muốn bãi công rồi không

Đàm Ngữ:

Lạc Lạc: sau đó cậu gần đây lên mạng cũng quá ít, hiếm có xuất hiện cũng không xù lông nhím nữa. Diễn đàn tổ kịch đều không có ai nói chuyện

Lạc Lạc: các cậu không phải cãi nhau chứ? Chẳng lẽ lần trước chúng ta linh tinh chọc thực sự làm hậu kỳ đại nhân giận rồi.

Đàm Ngữ: không

Đàm Ngữ: trong hiện thực gặp phải chút việc mà thôi.

Lạc Lạc: cậu nói như vậy tôi không quen lắm

Đàm Ngữ: tôi thao, ông đây nhân nhượng rồi đấy.

Lạc Lạc: ai, chờ chút, hậu kỳ đại nhân hôm trước cho tôi nghe qua bản thử rồi. Sau hôm phát kịch, cậu sẽ ở đó chứ?

Đạm Ngữ: ừ.

Cô nàng Lạc Lạc nhìn hình cái đầu phát chứng trên màn hình đen tuyền, đây đều là làm sao vậy, một người hai người đều trầm thành như vậy? Không biết cô nàng Ly có biết chuyện gì xảy ra không nữa.

Gõ qua hỏi một chút, chị họ nhà Kỳ Dĩ chỉ biết một câu nói: tôi bây giờ rất hối hận lúc đó để em trai tôi nghe kịch của Đạm tiểu thụ.

Lạc Lạc tâm tư vừa chuyển, kết hợp Kỳ Dĩ chủ động nhận nhiều kịch của Đạm Ngữ như vậy, thậm chí khoác Mã Giáp phối công âm kịch đam mỹ cho Đạm Ngữ các loại tình huống, không khỏi thêm phần ngỡ vực vô căn cứ: chẳng lẽ hậu kỳ đại nhân thực sự thích Đạm tiểu thụ, giờ đây theo đuổi thất bại?

Lạc Lạc ở trước máy vi tính rùng mình một cái, quả nhiên YY là vương đạo, người thật cần cẩn thận a.

Phát kịch hôm đó Kỳ Dĩ cùng Đạm Ngữ đều là login. Thấy ai kia trong tổ kịch thuận theo vấn đề của Lạc Lạc, mà hình cái đầu màu xám tro đang ở ngoài danh sách bạn tốt của mình. Đạm ngữ rất không tiếp thụ được.

Lạc Lạc cuối cùng xác nhận một chút số hiệu, cùng với chuẩn bị sắp xếp đoạt sô pha đột kích phần tử, rồi bỏ chạy khỏi diễn đàn đi post bài.

Đạm Ngữ mở diễn đàn QQ ra, không biết có nên gõ qua không.

Phương thức liên hệ vẫn bày ra đó, chính là không có quyết tâm phá vỡ trầm mặc mà thôi.

Do do dự dự, Đạm Ngữ vẫn là trước đi xoát một lần post kịch, vừa xoát thì xoát ra vấn đề, trong danh sách staff phía sau tên của Kỳ Dĩ rõ ràng đi theo hai chữ Âm Duyệt, thao! Cậu không phải không tham gia xã đoàn sao?! Đây lại tính chuyện gì xảy ra?

Đạm Ngữ tức sùi bọt mép không hề do dự mà gõ qua.

Đạm Ngữ: là ai nói ngại gia nhập xã đoàn phiền phức này nọ, bây giờ lại là ai lật lọng?! (gấu lớn hành hung bạch nhãn lang)

Kỳ Dĩ: là tôi.

Đạm Ngữ bị nghẹn lời, cậu ấy thừa nhận sáng khoái như thế mình ngược lại không lên án được.

Đạm Ngữ: nè, cậu có ý gì a, xã đoàn khác kéo cậu cậu liền vào?

Kỳ Dĩ: không có gì, xã trưởng của xã đoàn kia là bạn tôi.

Hắn là bạn cậu, ông đây thì không phải sao!!

Kỳ thực xã trưởng của xã đoàn chỗ Đạm Ngữ kia sau lại cũng đi tìm Đạm Ngữ, mời cậu hỗ trợ hắn giới thiệu Kỳ Dĩ vào xã, bên ngoài hậu kỳ nổi danh như vậy tuyệt đối là phúc khí của xã đoàn. Có điều khi đó Đạm Ngữ đã hỏi qua Kỳ Dĩ, lúc Kỳ Dĩ biểu thị ý nguyện “đổi xã đoàn không hứng thú lắm”, Đạm Ngữ phi thường sáng khoái đem cái trả lời đã biết này chuyển đạt cho xã trưởng.

Hôm nay người này cũng bởi vì người khác mà thêm vào xã đoàn, cậu ấy có bạn bè nào tốt thành như vậy a?!

Đạm Ngữ: đại hiệp cậu còn có bạn bè tốt vậy a, đều khiến cậu có thể thay đổi nguyên tắc

~Kỳ Dĩ: ...

Kỳ Dĩ: cậu không vui sao?

Đạm Ngữ: không, vốn không liên quan chuyện P với tôi gì, việc riêng của cậu mà ()

Kỳ Dĩ: ừ.

Đạm Ngữ nhìn một chữ “ừ” bị nghẹn đến ghê gớm, lại ừ khuất lại phiền muộn, tôi nói chuyện khiến cậu không kiên nhẫn vậy sao?! Đạm Ngữ phiền toái mà quăng chuột, thế nhưng mình lại vì sao tức giận chứ? Thực sự không có mất hứng sao?

Không, rất mất hứng, rất không thoải mái. Ngực sắp nghẹn chết rồi, lại không biết nói phải như thế nào mới có thể thoải mái một chút.

Kỳ Dĩ: thời gian làm hậu kỳ cũng có hạn, bởi vì sẽ đem phần lớn tinh lực đặt ở chỗ cậu, bên kia bạn tôi đã đẩy hết phần lớn kịch rồi, lần này hẳn tổ chức xã đoàn, mấy người hậu kỳ đều là người mới, về mặt kỹ thuật và kinh nghiệm đều rất khiếm khuyết, thời gian suy xét đến giúp bọn họ chỉnh sửa làm hậu kỳ của bản thử tương đối có thể tiếp thu, người bạn kia của tôi để tôi vào xã, kỳ thực tôi chính là treo một cái tên mà thôi

Kỳ Dĩ: nếu như cậu cảm thấy không tốt, tôi lui cũng được.

Kỳ Dĩ: ?

Kỳ Dĩ: xin lỗi.

Kỳ Dĩ: tôi không ngại cậu đối tôi nhắm mắt làm ngơ.

Kỳ Dĩ: ... hôm nào đó không muốn để tôi làm hậu kỳ nữa, cứ bắt tiếng với tôi là được. (vẫy chào)

Không phải, không có chán ghét nhìn thấy cậu ấy, tuyệt đối không có. Từ đầu tới cuối cũng không có đối với cảm tình của cậu ấy cảm thấy bài xích và chống cự, bất an của mình, là bởi vì sợ hãi bản thân mình không thể dùng cảm tình đồng dạng hồi báo cậu ấy.

Là mình khiến cái trắng đại hiệp luôn luôn ít lời lại thao thao bất tuyệt giải thích như vậy, khiến cậu ấy ăn nói khép nép mà chiều theo mình một cách miễn cưỡng, Đạm Ngữ mày là một thằng đểu, mày rốt cục làm cái gì chứ?! Đạm Ngữ cúi đầu rút một tiếng rồi gõ đầu, tự trách và hổ thẹn, cùng với không đành lòng, đan vào thành tự ghét tràn đầy.

Đạm Ngữ: tôi không phải ý này!

Đạm Ngữ: (gấu trắng lớn hành hung bạch nhân lang) < bạch="" nhân="" lang="" mới="" là="" tôi!="" cậu="" đánh="" chết="" tôi="" đi!="" đạm="" ngữ="" tôi="" hoàn="" toàn="" không="" phải="" ý="" ấy!="" a="" dĩ="" cậu="" tin="" tôi="" đi="" kỳ="" dĩ="" vậy="" là="" tốt="" rồi="" đạm="" ngữ="" cậu="" đánh="" chết="" tôi="" đi="" kỳ="" dĩ="" ha="" hã,="" vốn="" tôi="" cũng="" muốn="" nói,="" nếu="" như="" cậu="" không="" muốn="" cho="" tôi="" làm="" hậu="" kỳ,="" tôi="" kỳ="" thực="" có="" thể="" dùng="" mã="" giáp="" đạm="" ngữ="" a="" dĩ="" ~o(="" > <)o~~="" kỳ="" dĩ="" xin="" lỗi,="" tôi="" rất="" hối="" hận="" vì="" đã="" cho="" cậu="" những="" phức="" tạp="" này="" hôm="" đó="" là="" tôi="" nhất="" thời="" xung="" động="" đạm="" ngữ="" cậu="" có="" ý="" gì!!!!!!!!!!!!="" cậu="" dùng="" có="" nói="" với="" tôi="" hôm="" đó="" cậu="" là="" thuận="" miệng="" nói!!!!!!!!!!!!="" kỳ="" dĩ="" ...="" đạm="" ngữ="" cậu="" dám="" vào="" lúc="" ông="" đây="" dự="" định="" muốn="" cùng="" cậu="" quen="" nhau="" thì="" mới="" nói="" cho="" ông="" đây="" cậu="" là="" nói="" giỡn="" ông="" đây="" bóp="" chết="" cậu="" luôn!="" nói="" ra="" ngoài="" thì="" không="" thu="" lại="" được="" cảm="" giác="" không="" có="" gì="" hối="" hận,="" nhưng="" thật="" ra="" có="" chút="" thấp="" thỏm="" cùng="" chờ="" mong="" mơ="" hồ="" đạm="" ngữ="" thừa="" nhận="" là="" nhất="" thời="" nhanh="" tay,="" cũng="" không="" tốt="" nhất="" thời="" xung="" động="" nêu="" như="" không="" phải="" một="" mực="" suy="" tư="" vấn="" đề="" này="" lâu="" như="" vậy,="" lúc="" này="" sẽ="" không="" thốt="" ra="" được="" theo="" bản="" năng="" như="" thể="" thể="" nhưng="" bên="" kia="" không="" trả="" lời="" lại="" hình="" cái="" đầu="" của="" đối="" phương="" cũng="" dần="" dần="" nhạt="" màu="" đạm="" ngữ="" từ="" chờ="" mong="" dần="" dần="" vội="" vàng="" xao="" động,="" cứ="" thế="" chậm="" rãi="" tràn="" ngập="" bất="" an="" và="" sợ="" hãi,="" tử="" mĩ="" lật="" đi="" lật="" lại="" xem="" lướt="" qua="" mây="" câu="" đối="" thoại="" cuối="" cùng,="" đạm="" ngữ="" bỗng="" cảm="" thấy="" trước="" mắt="" từng="" đợt="" biến="" hóa="" hỗn="" đản="" a,="" cậu="" lẽ="" nào...="" thực="" sự="" chỉ="" là="" nói="" giỡn?!="" >

18. Chương 18: Bản Tính Đã Trở Lại Là Thần Thanh Khí Sáng

*thần thanh khí sáng: hình dung con người tinh thần khoan khoái, tâm tình thư sướng

Đêm đó Đạm Ngữ ở trước màn hình máy vi tính coi giữ 1 giờ liền, loại bỏ tính chất khả năng các loại tình huống đột phát như bỗng nhiên mất điện hay đứt mạng, một giờ a! Mất một giờ cafenet cũng gần tới luôn!

Đạm Ngữ trực tiếp vươn tay qua ấn phím tắt máy, thoáng nhìn qua di động trên mặt bàn rồi cười khổ, tìm cafenet cái gì a, nếu thực sự là xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, cậu ấy lẽ nào lại ngay cả một cuộc điện thoại cũng không biết phải gọi sao? Còn có thể giải thích như thế nào đây?

Bị chơi rồi a, xoay quanh cả tháng trời, ăn không ngon, ngủ không yên một tháng, lúc đó nghĩ giống như ác mộng giờ thì nhớ lại thật sự là thật buồn cười.

Đạm Ngữ cầm chặt di động nằm sấp trên giường, rõ ràng đã nghĩ tuyệt vọng, nhưng vẫn là mơ hồ ảm ảm hi vọng sẽ có điện thoại gọi tới.

Cậu đã từng ***g tiếng cho một vở kịch cầu huyết ngược, cái gì thắng nam bị bẻ cong sau rồi thì bị vứt bỏ, lúc ấy xem kịch bản nên bàn cười hô hô lên rằng tác giả thực sự là không cầu huyết không được, hôm nay lại nhớ lại, cũng khổ đến nói không nên lời.

Đạm Ngữ à mày thật ngốc! Ngốc không có thuốc chữa rồi! Đạm Ngữ hung hăng nện một hồi vào các gối ôm trong ***g ngực.

Thời gian thực sự khó chịu, lời thô tục đánh đấm gì đều là phát tiết không đủ.

Lão đại và lão tam buổi chiều này ngay cả ngày cuối tuần cũng đi tới sân hệ tham gia hoạt động, mình vốn dĩ cũng nên đi, kết quả vì chuyện phát kịch, đem hoạt động ấy quên luôn, may ra khả năng có thể mình vốn còn ngây ngốc chờ mong cuối cùng có thể có cơ hội gặp được cậu ấy cũng không chừng.

Ngay lúc Đạm Ngữ đem đầu chôn vào trong ổ chăn ân hận, cánh cửa đóng kín của ký túc xá tức thì chuyển động, có người nhẹ nhàng quay lưng đóng cửa lại từ bên trong.

Kỳ Dĩ cẩn cẩn dục dục mà đến gần, đưa tay ra đem người từ trong ổ chăn túm ra. Đạm Ngữ đỏ cả vành mắt, hoảng hốt mà nhìn người trước mắt, tựa hồ còn chưa phản ứng lại được.

Hai tay Kỳ Dĩ chia nhau ra nâng hai bên nách cậu, rồi chăm chú vào khuôn mặt ấy: “Không phải hù tôi đúng không?”

Đạm Ngữ cũng theo dõi Kỳ Dĩ, nhưng không nói lời nào.

“Tôi đem tin tức kia nhìn lại rất nhiều lần, xác nhận không phải tôi nhìn lầm mới ra cửa, “Kỳ Dĩ chưa từ bỏ ý định tiếp tục xác nhận, “Cậu là nghiêm túc, phải không?”

Đạm Ngữ trừng mắt nhìn, tay còn đang để trong ổ chăn túm di động, đầu mạnh đánh về phía trước, hung hăng đánh vào trán Kỳ Dĩ, Kỳ Dĩ vốn là ngồi xổm trước giường cậu, thoáng cái không phòng bị, bị đụng đến phải lảo đảo.

“Sao rồi?” Kỳ Dĩ tiến trở lại, hiển nhiên đầu Đạm Ngữ không cường tráng bằng thân thể Kỳ Dĩ, trên trán bị đụng đến hiện ra một dấu đỏ thẫm, Kỳ Dĩ xoa trán cậu.

“Đồ khốn cậu tới tìm tôi trước thì không biết gửi cho tôi một cái tin sao? Trên đường gọi một cú điện thoại cũng được a!” Đạm Ngữ rống lên, trên mặt cơn giận dâng lên bừng bực, nhưng ngập trong đáy mắt lại là tủi thân căm giận.

Kỳ Dĩ ngồi vào trên giường, trước ngực đỡ lấy lưng cậu, vươn tay phải xoa khối đỏ đỏ trên trán cậu: “Tôi có chút khẩn trương.” Kỳ Dĩ cúi đầu mà nói: “Đinh Dịch, tôi lúc đó có chút khẩn trương.”

Đạm Ngữ xoay đầu trốn tay Kỳ Dĩ: “Khẩn trương gì a?”

“Sợ cậu chỉ là nhất thời nhanh tay, hoặc là nhất thời xung động, thậm chí chưa từng dám lại xác nhận với cậu mà trực tiếp từ trong nhà xông ra ngoài,” Kỳ Dĩ đem mặt cậu véo qua, “cậu không phải thuận miệng đùa tôi vui lòng chứ?”

Kỳ Dĩ chỉ là như thế nhìn cậu, Đạm Ngữ có phần không được tự nhiên đẩy Kỳ Dĩ ra: “Thèm vào, loại chuyện này là có thể thuận miệng nói bậy sao?” Nếu như không phải vì thận trọng, không phải sợ nhất thời tùy tiện khiến đối phương thất vọng, mình căn bản không cần chịu tới lúc này mới nói với cậu ấy như vậy.

Người dân đằng sau bỗng nhiên ôm chặt vòng tay: “Tôi cho cậu cơ hội cự tuyệt, bây giờ, là chính cậu gạt đầu.”

“Ai muốn cậu làm Thánh Mẫu chứ.” Đạm Ngữ kéo mặt Kỳ Dĩ gần lại, men theo hướng môi đối phương rồi hôn lên, xoay người cùng với người đằng sau hôn môi rõ ràng có vẻ khiêu chiến độ mềm dẻo của cơ thể, hướng chỉ Kỳ Dĩ tuy rằng không né tránh, nhưng cũng không phối hợp, Đạm Ngữ mệt đến mức cảm tức, thẳng thắn xoay người qua khóa ở trên đùi Kỳ Dĩ, tiếp tục sự nghiệp còn đang dang dở.

Kỳ Dĩ xác thực là bị dọa rồi, phản ứng lại mới đi vòng tay ra sau ôm lấy người trong lòng, mặc cậu ở trên mặt mình vừa cắn vừa hút. Đợi tới khi Đạm Ngữ thành công đem hai người phá hại đến hô hấp không thuận, mới hùng hùng hổ hổ lui ra sau: “Thèm vào, thực TMD mệt.” Sau đó lại lẩm bẩm: “Hôn lên cũng không gặp trở ngại, sớm biết thế căn bản không cần lo lắng lâu như vậy a cậu cái đồ ngốc.” Trong giọng nói không hiếm đủ loại tình tự may mắn các loại.

“Cậu đang vui về cái gì?”

“Thấy hôn cậu cảm giác không tồi a,” Đạm Ngữ hơi hơi lộ ra vẻ mặt tuyệt đối là thêu gấm trên hoa nhưng mà lại cơ hồ không làm sao bị ai thấy qua khuôn mặt ưu sầu, “Thèm vào, thực sự là phí công lo âu lâu như vậy, sớm biết thế còn do do dự dự cái quái gì chứ!”

“Tôi thật ra hi vọng, cậu có thể hiểu rõ một chút.” Kỳ Dĩ sờ đầu cậu, “Tôi vốn không muốn bẻ cong cậu, cũng không phải không muốn, tôi...”

Đạm Ngữ từ trên người cậu ấy rút lui ra, tinh thần cũng đã tốt đẹp rồi, phiền não cũng đã bay hết, thần thanh khí爽 mà khôi phục lại bình thường, cũng chính là cái thuộc tính đại khái là “xù lông kỳ cục” trong lời của cô nàng Lạc Lạc.

“Trước đây không cảm thấy cậu lè mề như thế,” Đạm Ngữ khinh bỉ cái trắng đại hiệp, “Nè, nói lại a, ông đây chính là vì danh dự của cậu chuẩn bị một đường vòng đi tới đích a, cậu cũng cho tôi thay đổi giữa đường.”

Kỳ thực chân chính ngẫm lại, hơn một tiếng đồng hồ trước tâm tình xấu ghê gớm, đích xác còn là vấn đề do Đạm Ngữ khuyết thiếu cảm giác an toàn, trong lòng rối loạn, mới có thể phỏng đoán đối phương không chân thật. Xem tác phong làm việc với nhân phẩm của cái trắng đại hiệp đi, căn bản không phải người thích chơi ác như vậy a, hướng chỉ, khụ khụ, cái trắng đại hiệp hôm đó biểu đạt tâm ý lại tuyệt đối không phải bộ dáng nói giỡn.

Đạm Ngữ một mặt khiển trách mình tự tìm phiền não, không hảo hảo lợi dụng điểm này thì chẳng phải bản thân là thằng ngốc sao?

“A Dĩ tôi đói bụng, theo tôi ra ngoài ăn.”

“Cậu còn chưa ăn?” Kỳ Dĩ không thể tưởng tượng nổi nhìn cậu, giờ cũng mấy giờ rồi a?

“Chưa ăn,” Đạm Ngữ buông tay ra, “Gần đây ăn chán căn tin rồi.”

“Vì sao không đi ăn.”

“Ông đây không có tiền!” Đạm Ngữ lễ thẳng khí hùng, “Thời gian không ai bao dưỡng đúng là khổ sở a!”

Kỳ Dĩ hắc tuyến: “Đi, đi ra ngoài ăn.”

“Cậu mời?”

“Ừ.”

“Hắc hắc, chọn đồ ăn đắt chút!”

“Được.”

Đạm Ngũ thay giấy rồi dẫn Kỳ Dĩ ra ngoài, lúc mở cửa ký túc xá, Đạm Ngũ mất chút thời gian, xoay người kỳ quái hỏi Kỳ Dĩ: “Nè, cậu đem chìa khóa trái à?”

Kỳ Dĩ sờ sờ mũi, không hé răng.

Đi ra ngoài cửa đông X đại chính là một nhà hàng một con đường, thoảng qua một cửa hàng lẩu và một cửa hàng thịt quay, mãi cho đến phần cuối cùng của con đường Bắc Đoan là một quán mì nhỏ.

Kỳ Dĩ đứng ở cửa: “Trong quán không có gì đắt tiền cho cậu chọn mà?”

Đạm Ngũ túm người đi vào bên trong: “Cậu kỳ thực là một M đại hiệp khiếm khuyết độc ác?”

Buổi tối này người ăn bữa khuya vẫn còn khá nhiều, Kỳ Dĩ và Đạm Ngũ chen vào một cái bàn nhỏ trong góc, chờ người phục vụ hô gọi rồi Kỳ Dĩ mới đi bưng mì về.

Đạm Ngũ ở nơi ồn ào ấy ăn mì, Kỳ Dĩ liền chia một bát nước lèo ra, Đạm Ngũ lên tiếng: “Cậu dạ dày không tốt, bây giờ không còn sớm, ăn nhiều sẽ hại dạ dày, chia cậu một bát nước lèo đi.”

Kỳ Dĩ nhìn nửa bát canh trong cái bát nhỏ của người phục vụ dở khóc dở cười, đây là quá tự nhiên rồi a! Người yêu ăn mì tôi ăn canh sao?

Sau khi ăn xong Kỳ Dĩ đi trả tiền.

Đạm Ngũ vỗ bụng ở cửa chờ Kỳ Dĩ đi ra: “Thao a, vẫn là có người bao dưỡng tốt.”

Đạm Ngũ tuyên bố muốn chọn thứ đắt tiền chút đêm nay tiêu mất 12 đồng tiền của Kỳ Dĩ, ăn một bát mì thịt bò, đồng thời còn phải loại trừ giá cả một phần nước lèo trong đó. Kỳ Dĩ đem túi tiền nhét vào trong túi quần: nuôi rồi không phí tiền a.

Hai người đi dọc theo con đường nhỏ bên phải đường cái trường học. Trên con đường ngoài tường vườn trường người đi đường gần như không có, đèn đường càng mờ nhạt u ám, Kỳ Dĩ đưa tay ra cầm lấy tay Đạm Ngũ, Đạm Ngũ vô thức hơi né chút, lại suy nghĩ, đuổi đều đuổi qua, dắt một bên tính cái gì a, cũng không né nữa, vì vậy cứ thoải mái để cậu ấy dắt.

Nhiệt độ cơ thể của đối phương dọc từ lòng bàn tay truyền đến, chậm rãi ăn ý tương giao thành mười ngón khóa chặt. Mắt thấy sắp đến cổng trường rồi, Đạm Ngũ đang định buông tay ra, Kỳ Dĩ lại ở tại một góc quẹo không hề có dấu hiệu gì mà một tay đem người áp đảo trên tường.

Đạm Ngũ lại càng hoảng sợ: “Nè, cậu làm gì vậy?”

Kỳ Dĩ không trả lời cậu, nhẹ nhàng mà dựa sát vào cậu, Kỳ Dĩ không giống Đạm Ngũ hỗn loạn dã man như vậy, ôn tồn mà nói thì cho dù không có kinh nghiệm, chậm rãi lần mò cũng có thể tìm được một chút kỳ diệu và bí quyết khiến hai bên đều thoải mái, Đạm Ngũ thở hồng hộc mà đẩy cậu ấy ra: “Nè. Không được... Không được.”

Kỳ Dĩ thối lui một chút, chôn ở hõm cổ Đạm Ngũ nặng nề mà thở, kỳ thực thời khắc trở lại ký túc xá thì đã muốn làm như vậy, có điều lúc đó còn có chút thấp thỏm sợ cậu sẽ hối hận. Sợ cậu còn không tiếp thu được thân mật cùng với nam sinh. Ai mà biết vậy mà ngược lại bị đối phương chiếm chủ động.

Ký túc xá tuy rằng cửa đã khóa trái, Kỳ Dĩ lý trí vẫn phải có. Một phía là đích xác bị động tác của đối phương dọa, một phía khác cũng sợ mình một khi đáp lại hậu quả sẽ không thể挽 hồi.

Đạm Ngũ đẩy đẩy cậu ấy ra: “Nè, hôm nay có phải lần đầu tiên cậu hôn môi không?”

Kỳ Dĩ lắc đầu: “Không phải.”

Nguyên bản chỉ là thuận miệng hỏi, song sau khi nhận được đáp án Đạm Ngũ cũng thực sự trở nên khó chịu, hơn nữa là cực kỳ khó chịu, quắc mắt trừng trừng nhìn Kỳ Dĩ: “Thèm vào! Cậu nói thật cho ông đây mau, cậu đã làm qua những chuyện gì.”

Kỳ Dĩ nhẹ nhàn mà hôn lên trán cậu: “Chính là tỷ như lúc ai kia ngủ ở nhà tôi, len lén làm một chút chuyện xấu a!”

Đạm Ngữ đang muốn nổi bão, tôi thao, người này nhìn không ra nhân phẩm xấu như vậy! Đang lúc muốn mắng chửi người, bỗng nhiên phản ứng lại, ai kia mà Kỳ Dĩ chỉ chính là chuyện hôm quốc khánh đi!” Tôi thao cậu một sắc lang, cậu dám đánh lên!”

~oOo

~

19. Chương 19: Có Một Vài Lúc Không Quản Được Thanh Âm

Hai người từ cổng Đông trường học đi vào trường, di động của Kỳ Dĩ liên vang lên. Đạm Ngữ đá một viên đá trên đường chờ cậu ấy nói chuyện điện thoại xong: “Ai tìm cậu vậy?”

“Lạc Lạc.” Kỳ Dĩ cầm điện thoại nhét vào túi quần, “Bảo tôi đem BGM kịch kia gửi một túi qua cho cô ấy.”

Đạm Ngữ hiểu rõ: “Có người trong post kịch yêu cầu à?”

Kỳ Dĩ gật đầu.

Tối ký túc xá rồi, giường của Kỳ Dĩ đã gần tháng nay không ai ngủ, Đạm Ngữ lật ra giường và chặn đơn dự bị của mình cho cậu ấy dùng. Kỳ Dĩ cầm ở trên tay, yên lặng nhìn Đạm Ngữ, thẳng đến khi người nào đó xù lông nhím: “Nhìn cái gì chứ, chỉ là cho cậu mượn dùng chút thôi mà.”

Kỳ Dĩ gật đầu, moi ra một cái USB đưa cho Đạm Ngữ rồi trèo lên giường trên trải giường trải chiếu: “Trong file gấp kỳ 2 XXX kịch của USB kia có một file gấp BGM, cậu đem nén vào rồi gửi cho Lạc Lạc đi.”

Đạm Ngữ mở vi tính rồi nén file xong, sau đó ở trong diễn đàn kịch đăng nhập.

Đạm Ngữ: nè, ai muốn BGM? Khẩn cấp tới linh!

Lạc Lạc: hở? cậu có?

Đạm Ngữ: gia có (ngoáy mũi)

Lạc Lạc: =||| chuyển qua đi.

Chuẩn bị: ai u Đạm tiểu thụ không phải vừa mới logout sao, sao lại lên rồi?

Đạm Ngữ: gia đi ăn về (xỉa răng) còn có người giữ tiền đài thọ (được sắt)

Chuẩn bị: nè Lạc Lạc cô nương ơi, cô có phải vừa nói hậu kỳ đại nhân cũng không có đây?

Lạc Lạc: gật đầu, vì vậy người đài thọ cho Đạm tiểu thụ có phải hậu kỳ đại nhân không? __ không cần phủ định, tôi chính là chỉ hỏi hậu kỳ đại nhân lấy bgm, vì sao là cậu tới gấp?

Đạm Ngữ: bởi vì!! Ha ha ha, hậu kỳ đại nhân của các người bị gia nhốt lại nuôi rồi ()

Đạo diễn: người xem kịch hay vừa nhìn lên ing mạo muội nói một câu: nếu là hậu kỳ đại nhân bị nhốt lại nuôi, vì sao không phải Đạm tiểu thụ đài thọ?

Lạc Lạc: vì vậy chân tướng là Đạm tiểu thụ bị hậu kỳ đại nhân nhốt lại nuôi rồi ()

Đạm Ngữ: gia phong thần tuần lãng __

Đạm Ngữ mở khung đơn, đem file chuyển qua.

Lạc Lạc: các cậu hòa hảo rồi?

Đạm Ngữ: __

Lạc Lạc: vừa rồi hậu kỳ đại nhân là đi tìm cậu sao?

Đạm Ngữ: gia biểu thị, không thể phụng cáo.

Lạc Lạc: xem cậu tiểu thụ gốc dạng đáng yêu này, quả nhiên là hòa hảo rồi.

Lạc Lạc: nè, cậu hảo hảo đối đãi với hậu kỳ đại nhân a.

Đạm Ngừ: ha ha ha ha, gia sẽ hảo hảo sung hạnh cậu ta, cô cứ yên tâm!

Lạc Lạc: đoạn thời gian trước, nhìn hậu kỳ đại nhân thực sự rất đáng thương. Tôi cho cậu xem một đoạn chat lưu trữ.

[Lạc Lạc: hậu kỳ đại nhân

~(>_<~

~ Kỳ Dĩ: ? Lạc Lạc: !!!! Cậu lại ở đây!!! Gần đây làm sao vậy, cậu và Đạm Ngừ đều luôn không online

~(>_<~

~ Kỳ Dĩ: là lỗi của tôi. Lạc Lạc: hậu kỳ đại nhân có muốn nôn ra (kể lể ấy mà) không? (thương xót) Kỳ Dĩ: cảm tạ. Không cần. Có chút mệt. Kỳ Dĩ: kỳ 2 gửi cô mail rồi. Kỳ Dĩ: tôi off.] Đạm Ngừ: lưu trữ lúc nào đây? Lạc Lạc: chính là ngày hôm qua. Đêm qua hậu kỳ đại nhân bắt đầu giao bản thử, thấy cậu ấy sa sút ghê gớm. Tuy rằng cậu ấy thật là người trầm mặc ít lời, nhưng chưa từng cho tôi cảm giác uể oải thế. Trước đây vẫn nghĩ cậu ấy là tin tưởng tất cả đều trong lòng bàn tay, té ra loại nam nhân hiếm có lúc yếu đuối này, sẽ làm người ta cảm thấy yêu thương như thế. Đạm Ngừ: ... Lạc Lạc: ờ, ta BG tự trọng (lệ chảy) Đạm Ngừ xoay người nhìn người đang sửa sang lại chăn đơn, thần sắc trên mặt cậu ấy luôn luôn nghiêm túc chiếm đa số, dễ làm cho người ta có ảo giác cứng nhắc, kỳ thực người này ôn nhu không tưởng nổi. Mình lại từng khiến hắn ... mất mát như vậy sao? “A Dĩ.” Đạm Ngừ đi qua, ghé vào mép giường trên. “Làm sao vậy?” Kỳ Dĩ quay đầu lại, sờ sờ đầu Đạm Ngừ. “Không có gì.” “Cậu chuyển file rồi?” “Đang chuyển.” Đạm Ngừ nhìn cậu ấy, “A Dĩ, cậu bây giờ tâm tình thế nào?” “... Tốt.” Đạm Ngừ ề ề mà nghĩ, sau này không bao giờ để tâm vào chuyện vụn vặt nữa, quả thực hại người hại mình! Trước khi ngủ, Kỳ Dĩ chỉ chỉ chỗ nằm của lão đại lão tam: “Hai người này còn không trở lại?” Đạm Ngừ nằm ở trên giường vung chân xong ờ một tiếng: “Hai người họ a, tham gia du lịch Thập Độ(1) do viện hệ tổ chức rồi, thứ hai tuần sau mới về.” Kỳ Dĩ nhìn bộ dáng Đạm Ngừ đã quần đến mức khá là ầm ập thì sắc mặt tối sầm lại. Cái gì kêu biết vậy chẳng làm a. Ngày hôm sau là thứ bảy, dưới tình huống hai người cùng gian ký túc xá kia không ở đó, về mặt lý luận đối với hai người tâm ý tương thông mà nói thì là thiên thời địa lợi, nhưng đây chỉ là lý luận. Đạm Ngừ xắn ống tay áo lên đi tổng vệ sinh, Kỳ Dĩ yên lặng trợ giúp. “Chúng ta động tác phải nhanh chút a... Bệ cửa sổ phải lau, sàn nhà phải chùi, gầm giường phải dọn dẹp... Ai, cậu làm sao mà càng sửa càng loạn a, thềm vào, đi quét rác đi, giá sách của cậu tôi tới sửa sang cho!” Kỳ Dĩ không thể không cầm chổi đi quét rác, thật không biết đây là sở thích gì nữa, cuối tuần êm đẹp phải lãng phí ở ký túc xá mà tổng vệ sinh. Có điều làm tình nhân tốt đẹp trầm mặc ít lời, Kỳ Dĩ phi thường nhận mệnh mà dung túng cậu. Vừa tới giữa trưa, hai người đều mệt không ít, cố ý đi Học Tam căn tin lâu hai ăn mấy món xào. Bàn sát bên hình như là một đôi tình nhân, nam sinh trắng trắng mềm mềm cao cao gầy gầy, cẩn thận từng li từng tí mà hầu hạ bạn gái nhỏ mềm mại đáng yêu, ánh mắt nhỏ cẩn thận chút kia nga, không uổng hai chữ “phu đức” (tấm lòng của chồng). Không ít người xung quanh đều lấy dư quang khóe mắt hướng về chiếc bàn ấy, Kỳ Dĩ cũng nhìn cả hai mắt. Đạm Ngừ đem chiếc đĩa dưa chuột qua gõ bát Kỳ Dĩ: “Nè nè, nhìn cái gì vậy?” Kỳ Dĩ thu hồi đường nhìn, có chút suy nghĩ. Đạm Ngừ trừng cậu, trầm giọng liếc mắt chất vấn: “Xem hay lắm sao?” Kỳ Dĩ nghi hoặc: “Cái gì xem hay?” Đạm Ngừ dùng thêm chút sức trừng cậu: “Còn ai a, không phải là đồ mặt trắng kia sao.” Kỳ Dĩ lắc đầu: “Là xem rất tốt, có điều không đẹp bằng cậu.” Đạm Ngừ giận, cậu ấy lại thực sự thừa nhận nghĩ cái đồ mặt trắng nhỏ kia nhìn rất được! Nhưng mà trước công chúng, Đạm Ngừ ở dưới gầm bàn đá cậu ấy một cái, trên mặt mới lộ ra chút đắc ý. Trở lại ký túc xá, Đạm Ngừ bóp cổ Kỳ Dĩ khóc lóc om sòm: “Dám ăn cây táo rào cây sung, ông đây thiên cậu luôn!” Kỳ Dĩ bắt đắc dĩ, nắm cái tay đang đè trên cổ mình: “Nào dám.” Nhà có nàng dâu ác rồi. “Là không dám hay là không muốn?” “Khụ... Khụ, không muốn cũng không dám.” Đạm Ngừ vỗ vỗ tay, lúc này mới thỏa mãn mà thả Kỳ Dĩ, nói giỡn nào, đã thành người của ông đây, còn dám hai mắt loạn liếc. Điểm ấy Đạm Ngừ xác thực là cực kỳ kiên trì, chưa nói tới trước cậu yêu sao sao, thế nhưng đều đã xác định quan hệ rồi, phải xác xác thực thực chắc chắn về sau, chỉ có hai người đôi bên. Một đêm trước Kỳ Dĩ bởi vì nguyên do tâm tình cùng với sinh lý, rõ ràng không ngủ tốt, ăn xong thì bò lên trên giường ngủ bù giấc. Thẳng đến khi bị Đạm Ngừ một tiếng “Tôi thềm vào” làm giật mình tỉnh giấc. “Làm sao vậy?” Kỳ Dĩ mông mông lung lung hỏi. “A, đánh thức cậu rồi...” Đạm Ngừ vỗ đầu xin lỗi. Kỳ Dĩ đứng dậy đi xuống, tiến đến chỗ Đạm Ngừ ở trước máy vi tính: “Chuyện gì.” Đạm Ngừ không biết làm sao mặt có chút đỏ, đem file WORD vừa lấy được mở trên màn hình: “Tự cậu coi đi, ông đây đi nằm yên một lát.” Đạm Ngừ bò lên trên giường, Kỳ Dĩ chiếm máy vi tính của Đạm Ngừ mở cái file WORD kia ra coi, không phải là cái kịch bản kỳ 3 của vở kịch

kia sao, cô nàng biên kịch rất chịu khó a, tối hôm qua phát kỳ 2 thì gửi luôn kịch bản kỳ 3 rồi. Kỳ Dĩ kéo chuột đi xuống, sau đó bị trợn một màn tình tiết dửng dưng cảm làm cho khiếp sợ. Tình tiết cụ thể của một màn ấy giải thích như sau: khó tính si tình đại hiệp trong giang hồ trừ bỏ các loại được tối thông thường như mê được độc được tố ra, sau đó nắm giữ thân thể nóng hằm hấp kiên trì xông tới thâm cung đại viện tắm cung của cường đại đế vương nào đó, sau đó đại hiệp vừa không được tự nhiên vừa ngượng ngùng mà uyển chuyển thuật lại ý nguyện của mình, thế nhưng đế vương phúc hắc bản chất giả ngu giả đến mức người và trời đều khóc. Nói ngắn gọn tức là: tiểu thụ kỳ cục làm trò kỳ cục như thế nào mà đảo ngược cho tiểu công ác thú vị nào đó một đêm. Kỳ Dĩ đi tới trước giường Đạm Ngữ: “Cậu còn không ngủ đi?” Đạm Ngữ giả chết. “Nếu không thì đồng ý thì từ chỗ đi.” Đạm Ngữ bính một tiếng đứng dậy: “Ông đây tuyệt đối sẽ bị khinh bỉ! Tuyệt đối!” Trước khi nhận kịch Lạc Lạc đã từng nhắc nhở qua: văn ấy rất là kinh rất là cầu huyết rất là H, “Đạm” tiểu thụ cậu thật xác định cậu muốn khiêu chiến sao? Chắc chắn chắc. Lúc đó Đạm Ngữ động đến thì nói: thao, ông đây liền H cho cô coi!” Kỳ thực đoạn đối thoại này phát sinh là có tiền đề, đoạn thời gian ấy ra một bài post, tương tự loại bát quái linh tinh mà loại quy nạp loại biểu diễn kỹ xảo của CV cùng với nhận kịch chừng mực các loại gì đó. Đạm Ngữ đồng học coi như hiểm ra đường tới nay duy trì liên tục đảng phái thanh thủy, đã bị trêu chọc và đồng tình rộng khắp, tỷ như đây thực sự là “Đạm” Ngữ a các loại lời nói. Đương nhiên những lời này Đạm Ngữ đều xem là “Khinh bỉ a khinh bỉ, khiêu khích a khiêu khích.” Đạm Ngữ tiếp tục kêu gào: “Thao thao thao, bình thường H một chút không được sao không được sao! Thực TMD biến thái a biến thái! Loại đồ biến thái này sao lại thu a hỗn đản. Kỳ Dĩ ổn trọng mà trả lời: “Lúc ghi âm, tôi giúp cậu thu.” ~oOo~ (1)Thập Độ: là 1 khu du lịch ở ven khu núi Tây Nam, là một nơi có phong cảnh bề mặt Trái Đất dung nham Các xơ quy mô hơn. baike.baidu.com/view/9293.htm ~oOo~

20. Chương 20: Thực Sự Chơi Giả Làm Thật Sao

Đạm Ngữ hỏi ngược lại: “Giúp thế nào?”

Kỳ Dĩ đứng dậy, lấy bút ghi âm trong ngăn kéo bàn học ra, ấn nút bắt đầu chọn ghi âm. Đợi tới khi Kỳ Dĩ đuổi người ra trước, Đạm Ngữ đã biết cậu ấy muốn giúp mình ra sao.

“Nè, cậu...” Đạm Ngữ sẽ không thừa nhận mình có chút khấn trương.

Kỳ Dĩ đặt người trên thân cậu: “Tổng đại hiệp, đêm khuya đến đây

Đạm Ngữ đưa tay ra đẩy ngực người đang chống trên thân mình, không lâu sau thì đã mệt đến hô hấp có chút trầm trọng: “Cậu...”

Kỳ Dĩ lật người qua, để Đạm Ngữ ghé vào trên người cậu: “Tổng đại hiệp, người*... Sắc mặt đỏ hồng hô hấp nặng nề?”

*những đoạn lời kịch để người

Thao a, hỗn đản cậu cũng quá nhập tuồng đi, Đạm Ngữ ngẫm nghĩ báng, nhưng trong đáy mắt tràn đầy ôn nhu quyến luyến của đối phương, lại không hung ác nổi phá đi bầu không khí triền miên này.

Kỳ Dĩ đem người kéo đến rồi ôm vào đằng trước, thuận theo cổ cậu mà hôn, nhẹ nhàng mà dùng hàm răng ma sát làn da mẫn cảm trên cổ, Đạm Ngữ phải thừa nhận, cậu cũng “nhập tuồng” rồi.

Ghé vào thân thể đang trên người từ cứng ngắc trở nên thoải mái, Kỳ Dĩ thả lỏng miệng, chờ đối phương phát huy.

Đạm Ngữ lẳng lẳng trầm mặc một hồi, nhìn bút ghi âm bên cạnh gối đang hiện trong lúc ghi âm, rốt cục khẽ cắn môi bắt đầu túm quần áo trên người Kỳ Dĩ.

“Tổng đại hiệp hăng hái như vậy,” Kỳ Dĩ ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ, “Nhưng không muốn trầm lễ thượng vọng lai sao?” (lễ thượng vọng lai: có qua có lại)

Sau một trận tiếng ma sát quần áo, Đạm Ngữ thở phì phò không dám tin mà nhìn bộ dáng lộn xộn mũ mào của đôi bên: đây là muốn làm gì, đùa giả làm thật?

Bàn tay đối phương dọc theo lưng chậm rãi hướng lên trên, cảm xúc an ủi nhẹ nhàng lưu lại một mảng ngứa ngứa, môi đối phương lại chỉ là nhẹ nhàng xoa ở trước ngực mình, Đạm Ngữ cắn răng phun ra lời kịch: “Cậu... Cậu mau một chút!”

Cái tay trên lưng quả nhiên càng thêm dùng sức một chút, lại bắt đầu dọc theo lưng đi xuống, Đạm Ngữ luống cuống: “Hỗn đản cậu muốn sờ chỗ nào?!”

Kỳ Dĩ che đây hô hấp hỗn loạn nặng nề như muốn mi: “Không phải lời kịch này sao?”

Đó là bởi vì đây không phải nội dung vở kịch! Đạm Ngữ chán nản, giống như tức giận bỏ tới gần cái miệng cậu ấy lại.

Loại chuyện hôn môi này đương nhiên tịnh không chỉ có dựa vào bản năng là có thể hoa lệ đa đoan, Đạm Ngữ lẩm bẩm bận rộn nửa ngày, rốt cục bị Kỳ Dĩ một phen đè lại thân thể đoạt lại quyền chủ động.

Thời điểm đôi môi tách ra, Đạm Ngữ hỗn loạn mà tiếp lời: “Người với chút bản lĩnh ấy? Trần áp được hậu cung ba nghìn sao?”

Lời nói khiêu khích im bật chấm dứt, bởi vì bản tôn bị khiêu khích lưu loát sờ lên chỗ yếu ớt nhất.

“Ồ...” Đạm Ngữ kêu rên, thân thể tựa hồ muốn cuộn lên, trái lại khiến cho người ta phân không rõ cậu là muốn tách hẳn, hay muốn đem người đưa vào tay Kỳ Dĩ.

Động tác trên tay Kỳ Dĩ không dừng lại, làm đến mức khiến cho Đạm Ngữ vừa muốn khóc lại vừa muốn kêu: tôi thêm vào, người này một bộ ổn trọng mặt người chết, công phu trên tay lại đem người ta thu thập đến mức như thế... Ồ!

Đạm Ngữ nhìn bút ghi âm còn đang một phút một giây tiếp tục đếm, trong miệng rên rỉ tràn ra lại không biết là một âm đọc hay là một chữ mới đúng.

Kỳ Dĩ dẩy đưa hôn vào vai cậu, trên tay duy trì động tác liên tục khiến cậu mang theo giọng khóc nức nở ngâm nga, thẳng đến khi cậu ở trên tay mình phát tiết ra.

Kỳ Dĩ nặng nề thở gấp, dẫn tay Đạm Ngữ tìm đến dưới thân mình, Đạm Ngữ cả người rụt lại một chút, trong mắt mang theo sợ hãi rõ rệt.

Kỳ Dĩ hôn nhẹ lên chóp mũi đầy mồ hôi của cậu: “Ngoan, lấy tay... Giúp tôi, là tốt rồi... Có qua có lại...”

“Chỉ... lấy tay?”

“... Ừ.” Kỳ Dĩ dỗ cậu, đem tay sắp lười về đất trở lại.

Đạm Ngữ tựa hồ thở phào một cái, ánh mắt Kỳ Dĩ tối sầm lại.

Đạm Ngữ bị sức lực của Kỳ Dĩ mang theo chăm sóc của đối phương, tự đem đầu chôn vào vai Kỳ Dĩ, trái lại đem kích động hưng phấn trong miệng Kỳ Dĩ tất cả đều nghe vào tai, dẫn đến ngay cả cậu cũng lần thứ hai hưng phấn lên.

Kỳ Dĩ một tay bao lấy tay trái cậu đang động trên người mình, tay kia lưu luyến ở sau thắt lưng cậu, màu đỏ ngập đầy hai mắt.

Đợi đến khi hai người bình tĩnh trở lại, đã đều là một thân dính ướt, Đạm Ngữ ghé vào trên thân người ta, trầm mặc nửa ngày mới ập a ập ứng mở miệng: “A Dĩ... Cậu, cậu cho tôi chút thời gian... Tôi...”

Kỳ Dĩ sờ đầu cậu: “Tôi biết.” Một lát sau còn nói, “Tôi không để tâm đâu.” Có thể vậy là đã tốt rồi, ban đầu đều cho rằng, ngay cả cơ hội ở chung cũng mất đi.

Đạm Ngữ ảo não đem bút ghi âm tắt đi, giấy dựa thật lâu mới dùng thanh âm rõ ràng là ngoài mạnh trong yếu cảnh cáo người bên gối: “Nè, chốc nữa xóa đi cho ông đây.” Khổ cực nửa ngày, đều thu được linh ta linh tinh!

Kỳ Dĩ không quần quýt lắm Đạm Ngữ mất tự nhiên mặt đỏ bừng, ôm lấy người ta lấy bút ghi âm: “Đã biết.”

Để cho người khác nghe được “hiện trường” loại sự việc này, Kỳ Dĩ tự nhận là còn không có loại độ lượng ấy.

Dù là vẫn không phải hiện trường chân chính ăn đến miệng.

Sau lại vào lúc nghe bản thử, Đàm Ngữ mới biết được cải trắng đại hiệp xóa được có bao nhiêu phần là triệt để, được rồi, cơ bản chính là kéo đèn rồi. Nhưng mà có đôi khi toàn bộ bầu không khí kịch không những là ỷ lại vào tiếng người, tỷ như một đoạn này chỉ có nhân nhạ vài câu rên rĩ như có như không thêm vài tiếng rên rĩ như có như không của tiếng quần áo ma sát trong lúc tình cảm mãnh liệt, lại nghe ra mà có phần hương diễm không gì sánh được, mấu chốt chính là hậu kỳ đối với việc chọn lựa xây dựng bầu không khí và bối cảnh âm nhạc tương xứng a, trong bối cảnh mấy câu lâu dài xa xưa của giọng nữ ngâm nga giống như đệm thêm vào tiếng than nhẹ tinh tế của nam tử bỗng nhiên liên tưởng càng thêm phần màu sắc.

Cho nên đương khi cô nàng Lạc Lạc nhận được demo, nghe xong cũng đã không có năng lực khiển trách hai người ăn bột ăn xén chủ dịch CV rồi.

Hậu kỳ: cảm giác được là tốt rồi, không cần quá nghiêm khắc vấn đề nội dung.

Lạc Lạc: ... hậu kỳ đại nhân cậu mạnh thật.

Về phần như thế nào cảm giác được và vào cái lúc khẩn cấp ấy mà hậu kỳ đại nhân có thể dùng “cảm giác” đến nó, vậy đó là chuyện không thể nói rồi.

Lại về phần kết cục cuối cùng của cái file âm thanh kia, có bị cắt bỏ hay không các loại, nói giỡn, chẳng lẽ thật cho rằng cái file “Bài ca tiểu cừu.mp3” trong cái file giáp nhỏ nào đó của cái file giáp âm thanh nào đó cải trắng đại hiệp mp4 thật là hát sao?!

Cuộc sống của Đàm Ngữ rốt cục trở lại bình thường rồi.

Công trình âm thô học tập thêm làm công thêm, đương nhiên phải thêm phần của cải trắng đại hiệp trong một đoạn ngắn cuộc sống rồi.

Lúc sắp cuối năm ấy, lấy cô nàng Lạc Lạc đại biểu cho vòng phổi (giới phổi âm mạng) để đô đảng khởi xướng một cuộc tụ họp, thời gian an bài ở phần lớn sau khi cuộc thi đảng hoàn thành trước lễ mừng năm mới, Đàm Ngữ xoắn xuýt một chút, lúc ấy cậu hẳn là đã bắt đầu làm công rồi, Kỳ Dĩ nhân nhạ mà nói muốn đi thì cứ đi đi.

Vì vậy để đô JQ gặp mặt sẽ lên thêm tên hai người.

Lạc Lạc đã sớm bắt chuyện tốt, nói tụ họp cùng ngày chủ yếu với hoạt động là ăn chơi và KTV, yêu cầu mang theo lá gan thật can đảm luyện giọng thật tốt, về phần bình thường không có việc gì đều sẽ rỗng một khúc thu một Ed, vậy không nên bình thường thì cao ngạo nhưng có lúc thì yêu kiều nũng nịu, mở lời rồi không thoát được đâu.

Cho nên Đàm Ngữ nói: “Ai nha ông đây chạy không thoát rồi, ông đây không cao ngạo nũng nịu ha ha.”

Kỳ Dĩ hắc tuyến, trả lời Đàm Ngữ: “Liều mình bồi quân tử.”

Đàm Ngữ vuốt cằm khổ não: “Đại hiệp, ngài nói chúng ta hai người có thể bị nhìn lên không a!”

Kỳ Dĩ tiếp tục hắc tuyến: “Cậu sợ?”

Đàm Ngữ ngửa mặt lên trời huyết sáo dài: “Nói giỡn ông đây sợ cái gì ha ha ha, ông đây đã sớm thừa nhận nhốt lại rồi nuôi cải trắng đại hiệp rồi ha ha ha.”

~oOo~

21. Chương 21: Jq Phải Giấu Hảo Hay Là Cần Phải Quảng Cáo

Trước khi tụ họp mấy người trên mạng với nhau, Đạm Ngữ trải qua kỳ thi ôn tập cực kỳ phong phú. Sau khi toàn bộ trường học tạm nghỉ cơ bản chính là lúc các học sinh sút đầu mề trán tìm phòng tự học, mất ăn mất ngủ đến phát bực khả năng miễn dịch giảm xuống nồng nức mắc bệnh đậu mùa.

Cuộc thi của Kỳ Dĩ và Đạm Ngữ an bài không giống nhau, có điều lúc làm tổ trong phòng tự học lại thật ra không có sai khác nhiều lắm.

Đạm Ngữ quắc mắt nhìn trừng trừng chỉ vào Kỳ Dĩ: “Thao, lại không muốn ăn cơm?”

Kỳ Dĩ nâng mắt lên: “Buổi chiều đã thi rồi, tôi thi xong lại ăn.”

Đạm Ngữ một phen rút ra sách giáo khoa trong tay Kỳ Dĩ: “Thành tích 2,3 phần ấy so với dạ dày của cậu trọng yếu? Mang danh ưu tú thì tốt hơn thân thể khỏe mạnh sao? Cậu hỏng não hả?”

Kỳ Dĩ thu thập đồ đạc, mặt không thay đổi đi theo Đạm Ngữ về phía căn tin, ai, trước đây cũng không lưu ý thành tích như thế a, thế nhưng thấy ai kia tuần tra thành tích trên cái trang web kia đều là ưu tú hạng nhất, dù sao cũng là có áp lực.

Sau khi chọn món bắt đầu ăn Đạm Ngữ lại gõ bàn ăn của Kỳ Dĩ: “Đầu thai a!”

Kỳ Dĩ phi thường hợp tác mà thả chậm tốc độ ăn.

Phải nói Kỳ Dĩ đến trường tới nay thật đúng là chưa trải nghiệm qua cái loại trạng thái bị hoàn toàn áp chế này. Kỳ Dĩ lúc ấy chuyển hệ, còn bị các nữ sinh trong hệ nhất trí oán giận: “Hệ xã hội học của chúng ta âm thịnh dương suy không thể xác định có mất đi một đại soái ca đệ nhất của lớp hay không, nhưng xác định mất đi đại khốc ca đệ nhất.”

Vị khốc ca, hay khí chất có vẻ vô hình với con người, biểu tình trên mặt tổng luôn theo quy tắc và lãnh đạm như có mặt nạ, ngoài ra còn muốn đem bất luận cái ý kiến lập trường tài năng gì nói trong vòng vài ba câu biểu đạt diễn xuất sắc bén rõ ràng.

Kỳ Dĩ đích thật là sinh ra để ức hiếp người ta, ai dám áp chế cậu ấy.

Đạm Ngữ nói lầm bầm, cải trắng đại hiệp kỳ thực chính là miệng cộp gan thỏ cần người ta quất roi, vậy mà không ai nhìn thấu được bản tính không lập trường không nguyên tắc của cậu chặc chặc.

Lúc toàn bộ kỳ thi kết thúc, Kỳ Dĩ chỉ dính lấy Đạm Ngữ, vậy mà vẫn sinh hoạt theo quy luật ẩm thực như thường từ đầu tới đuôi.

Xét thấy tiết Triết học cùng với tiết Tiếng Anh ĐẠM Ngữ cố gắng chia xẻ bản ghi chép hoàn mỹ, bản course luận văn trường học xuất hiện như một bài post: cảm tạ bản ghi chép môn Triết, môn tự chọn, môn Âu Mỹ giám định và thưởng thức của bạn học Mạnh mẽ mẽ cấp OO viện XX.

Nội dung đại khái miêu tả bạn học Mạnh mẽ mẽ chi công vô tư như thế nào cùng với tài “mạo” song toàn sắc nghệ song tuyệt. (bựa =]])

Kỳ Dĩ nhìn bạn học Mạnh mẽ mẽ tựa ở trên vai mình say ngủ, nói không có cảm động và tự hào là giả.

Lúc ăn tối Kỳ Dĩ hỏi Đạm Ngữ, dự định tụ họp hát bài gì.

Đạm Ngữ ngáp một cái rồi ngừng mắt nhìn Kỳ Dĩ hồi lâu: “Thế nào, dự định chơi nổi à? Hắc hắc, chỉ bằng nhạc cảm bị kịch ấy.”

Kỳ Dĩ thẳng thắn thành khẩn: “Nhạc cảm không tốt, sợ vạn nhất bị nắm lên, phòng ngừa vạn nhất.”

“Vậy hát đợi chờ 1000 năm (1) đi, đủ giản đơn, đủ du dương, ca từ đủ lặp lại nhiều lần!”

“Có thể hợp ca sao?”

“Nhảm, loại bài này không hợp ca còn có việc gì vui a!”

“Nghiêm túc?”

“Tuyệt đối.”

Đạm Ngữ lúc đó thật là rất nghiêm túc, qua đi thì không để ở trong lòng nữa, vì vậy khi cậu thấy cái trắng đại hiệp mở máy vi tính ra kéo một track nhạc đệm một track CE hát nguyên bản và TXT ca từ chấp nhất ổn trọng mà lần lần nghe học hát, Đạm Ngữ nhin không được mà cảm khái: cái trắng đại hiệp thực sự là người nghiêm túc đến đáng sợ a!

Hôm tụ họp đó thời tiết không tốt lắm, sáng sớm đi ra thì đã âm u, Đạm ngữ đem dù bung ra che nghiêng qua ba lô Kỳ Dĩ một chút, dẫn người ra ngoài.

Trong dòng người xuống tàu điện ngầm, Kỳ Dĩ bảo vệ người đứng bên cạnh lục loại điện thoại đến không yên ổn: “Cậu đang xem cái gì?”

Đạm Ngữ cười đến rất vô lương: “Chọn mấy tiếng chuông tương đối tuyệt vời cho máy của cậu, không cần cảm tạ ha.”

“Tôi bình thường đều là để rung.”

“Không có việc gì, đổi cho cậu thành hình thức nghe gọi thường rồi.” Đạm Ngữ hào sảng mà đem di động đưa cho Kỳ Dĩ. “Hắc hắc, một lát cậu có thể hưởng thụ rồi.”

Kỳ Dĩ nhận lấy trên tay, vừa mới ra khỏi tàu điện ngầm di động đã kêu rồi, trực tiếp là 1 phần của đợi chờ 1000 năm, còn là 2 giọng nam hợp ca, một người phá âm một người điều chỉnh, quanh quẩn giữa dòng người trên tàu điện ngầm, nhất thời kinh diễm vô song, đổi lại đáp số một lần ngừng mắt ngoái lại hồi lâu ánh mắt phức tạp.

Điện thoại là Lạc Lạc gọi tới, người bên kia tới gần hết rồi, giờ chỉ thúc đợi vai chính truyền kỳ và hậu kỳ đại nhân thần bí tới thôi.

“Đạm Ngữ và hậu kỳ đại nhân đang đi cùng nhau à? Mau chút a, mọi người đang chờ rồi!”

Kỳ Dĩ nhận xong điện thoại, hỏi Đạm Ngữ: “Trong di động của tôi lúc nào có bài này?”

Đạm Ngữ đắc ý: “Cậu làm xong hậu kỳ hôm đó đã bị tôi chuyển vào.”

Đây đại khái là tác phẩm cực kỳ bị thảm trên tay Kỳ Dĩ, cao âm không thật để có thể sửa, sửa cũng sửa một chút, thế nhưng dờn âm dờn đến tuyệt sắc chân trời góc biển thật sự là xoay chuyển trời đất không có phương pháp, thuộc về hóa trang nghiêm chỉnh không đủ, trực tiếp PS một chút có vẻ mau hơn.

Kỳ thực về điểm này Kỳ Dĩ cũng coi như khá kỳ quái, rõ ràng đối với BGM chèn vào cắt ra chọn lựa có thể làm đến hiệu quả nhộn nhạo không ngớt, thế nhưng lúc hát đối với nắm bắt âm điệu tiết tấu hết lần này tới lần khác trì độn đến mức có thể khiến thầy giáo dạy nhạc phát điên. (làm mình nhớ shinichi quá đi, hu hu)

Đạm Ngũ cũng hết sức tin tưởng trước đây cái trắng đại hiệp len lén làm được bài hợp ca với mình kia, đích xác là ngầm luyện vô số lần mới có hiệu quả hài hòa.

Địa điểm hẹn gặp là quán cơm đông bắc khu náo nhiệt, lo lắng đến nhân viên tới nguyên thì phân tán, sớm sắp xếp tốt thời gian gặp mặt gần với thời gian ăn cơm trưa.

Kỳ Dĩ cùng Đạm Ngũ từ đường học viện xuất phát đi, cơ bản rút cục tới muộn nhất lũ, lúc theo chỉ điểm của Lạc Lạc trong điện thoại tìm được ghế lô đẩy cửa vào, trong ghế lô đã chen chúc một đồng người.

“A, hậu kỳ đại nhân và Đạm tiểu thụ đã tới rồi.” Trong ghế lô truyền đến một giọng nữ thét chói tai.

Đạm Ngũ vô thức xoay đầu một chút, đối diện đoàn người dày đặc chỗ ghế lô, đối lấy một đám tiếng kêu la.

“Vai chính gì gì đó, quả nhiên không phải top a!” Người thứ nhất phản ứng lại giọng nam tục tằng phá vỡ một mảnh nước bọt tí tách rơi.

Tiếp tới liền có giọng nữ khí chất ngự tỷ xen vào: “Oa oa, Đạm tiểu thụ quả nhiên là mỹ nhân cực kỳ bi thảm a!”

Đạm Ngũ ở trong tiếng ồn ào loạn thất bát tao ngồi vào chỗ, không chút nào cố kỵ ánh mắt tập trung ấy, lấy ra ấm trà tới rót hai chén nước, trưng một chén ra cho Kỳ Dĩ: “Thao a, ông đây sắp chết rồi!” (im lặng thì tưởng mỹ nhân, mở miệng thì giống) (oa, còn biết rót nước cho chồng chứ, ha ha)

Ánh mắt thưởng thức mỹ nhân của mọi người với cách uống thả cửa không chú ý hình tượng của nhân vật chính không biết phải làm sao.

“Giận rồi đó, động tác rõ ràng thô lỗ như vậy còn có thể đẹp đến mức rơi lệ đầy mắt.” Một nữ sinh yên lặng quay đầu, “Cào tường a anh trai tôi mỗi ngày giáo dục tôi chú ý hình tượng một trăm lần a một trăm lần.”

Nữ sinh bên cạnh giễu cợt: “Thời đại nào rồi mà cô còn phụ đức a, anh cô có sở thích giáo dục ha.”

Một nữ sinh nhỏ nhắn xinh xắn tiến đến bên người Đạm Ngũ: “Nè, mau nói cho tôi biết cậu làm sao đem da dưỡng đến mềm mịn như thế hả, nói mau, nói mau!”

Đạm Ngũ há hốc mồm: “Cô cô cô!”

Nữ sinh cười thật khó dò: “Tôi thế nào?”

Đạm Ngũ thu lại cảm: “Thao a, thế đạo gì đây, ma nữ giống Lạc Lạc sao lớn lên lớn lên... như thế xinh xắn lạnh lợi là lướt dễ thương a?! Quả thực không có thiên lý a.”

Lạc Lạc vươn ngón tay chọc mặt Đạm Ngũ: “Cậu một lưu manh như thế lớn thành loại hoa nhường nguyệt thẹn mới là không có đạo lý chứ?”

Đạm Ngũ nhảy dựng: “Thao, ăn đậu hũ ông đây!”

Lạc Lạc tiếp tục bức tới: “Nói mau nói mau, bảo dưỡng da thế nào, đồ trang điểm nhãn hiệu gì mỗi ngày thời gian bảo dưỡng bao lâu!”

Kỳ Dĩ kéo Đạm Ngũ ra phía sau mình, giúp cậu tách khỏi nước miếng của ai đó biến thân thành ma nữ: “Quy luật ẩm thực phối hợp tốt, thời gian ngủ đầy đủ.”

Lạc Lạc dùng sắc mặt quái dị nhìn Kỳ Dĩ: “Bí quyết da tốt?”

Kỳ Dĩ gật đầu. Đương nhiên về phần sau lại vì sao Đạm Ngữ suốt đêm thức mà mặt vẫn mềm mịn như cũ các loại chuyện ấy, bây giờ chưa trở thành phần chứng cứ tài liệu giả để cải trắng đại hiệp trả lời Lạc Lạc.

Lạc Lạc cười với hai người YD dính chặt lấy nhau: “Nè, các cậu thực cp rồi sao?”

Lạc Lạc nói giọng không nhỏ, nhất thời đưa tới mấy cô nương trạng thái ngóng trông.

“Kỳ Dĩ đúng không? Oh oh oh oh, chỉ biết Kỳ Dĩ Đạm Ngữ đã lang lang phối rồi, không cần phủ nhân a nè.”

“Đạm tiểu thụ ngài thực sự là, chắc chắn chắc.”

“Ồ, làm biên kịch biểu thị hiện thực vĩnh viễn là so với tiểu thuyết truyền kì thoải mái vô cùng.”

Đạm Ngữ mắt liếc chúng nữ, trong ánh mắt chờ mong cơ khát ấy duỗi tay với lấy menu trên mặt bàn, Kỳ Dĩ nhìn cậu rất khổ cực, liền đưa tay giúp cậu một chút, khiến cho mấy ánh mắt như lang như hổ trong tiếng thét chói tai áp lực càng thêm tựa hổ tựa lang.

=====

(1)Đợi chờ 1000 năm: bài hát mở đầu phim Tân bạch nương tử truyền kì, lặp lại rất nhiều câu , Đạm Ngữ khinh Kỳ Dĩ quá thể.

~oOo~

22. Chương 22: Giả Làm Thật Thì Thật Cũng Giả

“Còn chưa gọi món ăn sao? Chết đói rồi.” Đạm Ngữ ngược mặt lên nhìn chung quanh một vòng, một bên yên lặng nhắc tới, “Cái này cay không nên... Ờ, cái này quá quá ngọt...”

Đạm Ngữ rầm rầm cấp tốc gọi 3,4 món ăn, đem thực đơn chuyển vào tay người kế tiếp: “Nhanh gọi đồ ăn một chút, gọi xong rồi ăn cơm.”

“Nè, có cần phải gấp gấp thế không.” Một nam sinh ở đối diện hô lên, thanh âm vừa xuất ra thì Đạm Ngữ phát hiện, CV kia còn cùng mình hợp tác qua mấy lần kịch.

“Cái gì mà không gấp a, đều quá giờ ăn rồi!” Đạm Ngữ giáo dục đối phương, “Đúng giờ ăn cơm rất quan trọng có hiểu không hả, chẳng lẽ bệnh dạ dày gì gì đó là bẩm sinh từ trong bụng mẹ chắc?”

Kỳ Dĩ sắc mặt trầm tĩnh run rẩy.

Sau khi gọi xong đồ ăn bánh xe thời gian luôn luôn thay đổi không ngừng, lúc này mới tính tới rốt cục có cơ hội giới thiệu lẫn nhau.

Mọi khuôn mặt đều là xa lạ, giọng nói lại hơn phân nửa đã từng nghe qua, ID đó chính là nhìn quen đến vô cùng.

“A a a!” Một nữ sinh khác bên cạnh Kỳ Dĩ bỗng kêu lên, “Kỳ Dĩ, cậu còn có một cái tên là A Tứ đúng không?! Tôi nói mà, sao giọng cậu lại quen tai như thế!”

Lạc Lạc ở bên cạnh cười: “Đây là hấp thụ ánh sáng.”

“Lạc Lạc, A Tứ thật là người của tổ kịch các cô? A a, tôi lại thích cậu ấy rồi, A Tứ đồng chí, bày tỏ bày tỏ.”

Đạm Ngữ đem giấy ăn trên một bàn tay đưa một nửa cho Kỳ Dĩ: “Nè nè, bé cưng a, bày tỏ gì gì đó, phải được ông đây đồng ý qua!”

Cô nàng ấy trừng con mắt, nửa ngày sau mới quay đầu che mặt: “Tôi tôi... tôi rất cực thấy được cp thật rồi sao!”

Đạm Ngữ khí chất lưu manh toàn bộ hiện rõ: “Đương nhiên, người ông đây che chở, là có thể tùy tiện để bày tỏ sao?”

Kỳ Dĩ dùng giấy ăn lau khô bát đĩa hai người, yên lặng không nói gì.

Gian bày tiệc bắt đầu náo nhiệt, trò chơi tự nhiên là muốn có, kết quả nhân viên phát sinh quá phức tạp, thế cho nên khu vực chơi đùa đã bị hạn chế nghiêm trọng. Cuối cùng là một cô nàng người tỉnh Tây Bắc đưa ra một phương thức trò chơi ngu ngốc đến đáng sợ: xúc xắc, tổng số là 7 thì phạt uống rượu, phạt xong tiếp tục xúc; 2 xúc xắc số lượng như nhau thì lặp lại; tình huống hai người 6 có thể tùy tiện chỉ định số người trên bàn phạt uống rượu; tình huống khác thì có thể chuyển tới người kế tiếp.

Đạm Ngữ gõ bàn biểu thị khinh bỉ: “Quá là ngu ngốc, không có kỹ thuật nội dung gì!”

Kỳ Dĩ trấn an cậu: “Mọi người tận hứng thì tốt rồi.”

Đạm Ngữ hung hăng trừng Kỳ Dĩ: “Cậu dạ dày tốt ha, tự do mà phạt rượu hử?”

Kỳ Dĩ ngực ầm ập, ở dưới bàn dùng tay phải nắm chặt lấy tay trái Đạm Ngữ, trong cuộc gặp mặt lần đầu tiên tính mở lời vàng: “Nếu không thì đừng phạt rượu, phương thức nghiêm phạt chơi theo trò nói thật mạo hiểm đi.”

Phần lớn số người biểu thị tán thành, có vài người còn mang theo nét cười, trò chơi này so với lời chân tình càng mạo hiểm càng tà ác chính là người 2 con 6 có thể chỉ định làm bất luận chuyện gì.

Xét thấy người đang ngồi thực tế không nhận ra, trực tiếp đơn giản hóa thì là lời thật lòng đều lược bớt, xúc trong 7 sẽ cực mạo hiểm.

Trò chơi này còn rất là tà môn, tự lại xúc trong 7 chắc là không có ai. Đạm Ngữ nhìn có chút hả hê, cậu và Kỳ Dĩ là bị vây ở trong chỗ lắc không trúng, biểu thị nhìn người khác các loại mạo hiểm lớn không hề áp lực.

Đội người này dựa vào việc hay tham gia mạng phối âm, mạo hiểm lớn cũng là cùng khoe khoang giọng mà thôi, tỷ như áp giải đồ xui xẻo nào đó khỏi các ghế lô nói với một cô nàng xinh đẹp: “Tiểu thư, xin để tôi vì cô hát vang một khúc ~”; tỷ như yêu cầu kéo người thứ nhất từ ghế lô đi ra tiến hành tán thưởng an ủi nịnh bợ nhân viên phục vụ.

Vui quá hóa buồn loại chuyện này cũng không phải nói chút mà thôi, tỷ như Đạm Ngữ vừa rồi cười đến ngã trên người cải trắng đại hiệp bị trận “2 con 6 lần 1 của bạn học điểm danh.

Đạm Ngữ cũng ý thức được mình hôm nay vận khí tốt đến ghê gớm, nhận mệnh chờ thẩm lý và phán quyết: “Đến đây đi đến đây đi, ông đây sợ chắc!”

Bạn học “2 con 6 hờn nhiên cười: “Đạm Ngữ đồng học tình thân của cậu bên trái hoặc là bên phải. Hôn mặt là được rồi.”

Đạm Ngữ xoay mặt qua thấy Lạc Lạc bên kia cười hì hì mở miệng: “Tôi không ngại a.”

Đạm Ngữ bị vẻ mặt tinh khiết lương thiện của Lạc Lạc gian xảo cười khanh khách dọa chạy mất dép, cấp tốc xoay mặt về, ôm mặt cải trắng đại hiệp qua xoắn hai tiếng phân biệt hôn hai bên trái phải.

Một mảnh cười vang.

Bạn học “2 con 6” rốt cục không hề bình tĩnh mà kêu sợ hãi: “A, vì sao tôi biết rõ bọn họ đang qua loa mà còn cảm thấy moe như thế!”

Đạm Ngữ nghe vậy phi thường hợp tác mà tiếp tục chui vào lòng Kỳ Dĩ.

“Tôi bị tình yêu của họ làm(1) lóa mù mắt.” Cô nàng sá bên cạnh cô nàng “2 con 6” cũng vong trận rồi.

(1)nguyên văn cơ tình: boys’ love

Cánh tay khuỷu tay Lạc Lạc gõ gõ Đạm Ngữ, thấp giọng nói: “Nhìn không ra a, Đạm tiểu thụ cậu còn khá hiểu rõ giả cũng thật thì thật cũng giả.”

Đạm Ngữ phi thường thần nhiên tiếp thu khen thưởng.

Cao ngạo dịu dàng thụ a, Lạc Lạc ngằm tru lên. (=, =)

Lúc cả lũ tan cuộc, mọi người tràn trọc KTV.

Kỳ Dĩ ngồi vào góc, ngọn đèn trong ghế lô rất tối, chán ngán không ai buồn tóm. Kỳ Dĩ đã từng hát qua ed một lần, Đạm Ngữ thì không giống, mấy đứa con gái vào ghế lô đưa ngón tay chỉ ra, phàm là đang hát sẽ lộ tiếng qua thôi, vậy là một phen bảo lưu mục hát.

Đạm Ngữ là người thứ ba lên sân khấu, mục hát bị thỏa thuận ngầm là khúc ed đã lâu, khúc ca ấy gần như là đã sửa từ gần hết, trong quyển hát của KTV cư nhiên có thể tìm được phần nhạc đệm kia, về phần ca từ, Đạm Ngữ và nam sinh cùng hợp ca đều tự viết một bản, có người nói vẫn là cuộc hẹn này có một cô nàng am hiểu thư pháp tự tay viết, sau khi gặp mặt xong thì đem về cất kỹ làm vật kỷ niệm.

Kỳ Dĩ làm tổ trong góc nhìn chỗ mọi người tập trung dưới ánh đèn mờ ảo, ai kia cùng người khác đang đôi đôi hát đối ca vui.

Sát biên giới ngọn đèn mờ, đường viền của người ta có vẻ cực kỳ nhẵn nhụi tốt đẹp, nét mặt cũng là trầm tĩnh nhu hòa trước nay chưa từng có, hướng chỉ góc độ Đạm Ngữ ngồi vừa vặn là mặt cắt ngang nửa người.

Trong ghế lô quanh quẩn tiếng nhạc đệm nhạc khí cổ điển, hòa trong đó giọng nam dễ nghe lại chưa hẳn đi theo âm chuẩn.(hát thế mà cũng ... =)))

Khi khúc ca ấy kết thúc, cả trai lẫn gái đều đang ồn ào, Đạm Ngữ tiêu sái mà vung microphone, trở về bên người Kỳ Dĩ. Nữ sinh đằng sau bùm mặt thét chói tai: “Tiểu thụ dưỡng ngoan ngoan mới biết hát xong còn phải trở lại bên người tiểu công nhà mình a!”

Nữ sinh ấy bị nữ sinh bên cạnh một phen tóm lấy, hai tay bóp chặt: “A người có thể đừng miêu tả moe như thế không a!”

Vị cùng Đạm Ngữ hợp ca kia trái lại dường như bị bỏ quên, vị CV kia thoạt nhìn có chút tuổi tác, về mặt trang phục cũng là đã có công việc, nhất thời vuốt mũi biểu thị bất đắc dĩ.

Đạm Ngữ ngồi xuống thì đoạt lấy đồ uống trong tay Kỳ Dĩ một hơi cạn sạch, hô to một tiếng hào sảng.

Kỳ Dĩ lại rót đầy cho cậu.

“Đại hiệp cậu mất hứng?”

Kỳ Dĩ đỡ lấy cái đầu đang nghiêng sang một bên quan sát sắc mặt mình của Đạm Ngữ: “Không có.”

“Thao a, cậu chút ưu tư ấy tôi còn nhìn không ra sao.” Đạm Ngữ mới không tin cậu ấy, buông cốc đồ uống rồi đi nhào nặn mặt cái trắng đại hiệp, “Tối, cười một cái.”

Kỳ Dĩ thở dài, may là trong góc phòng ngọn đèn u ám, thế nhưng cậu đã quên có mấy đôi mắt sáng loáng thời khắc chú ý vào, chờ cậu cảm giác được cameras theo đuôi lại tới mặt Đạm Ngữ, hiển nhiên có chút vô ích.

Đạm Ngữ quay đầu đem cameras của người ta đoạt qua, nhìn bằng cả hai mắt rồi chắc chắn thành tiếng: “Cái trắng đại hiệp sắc mặt cứng ngắc quá rồi, không dễ coi lắm, tôi đây không tệ lắm nè.”

Cô nàng kia cười ngất, có điều không bị yêu cầu xóa ảnh chụp thì đã là việc tốt nhất rồi.

“Trở lại gửi cho tôi một phần a!” Đạm Ngữ bàn giao, đem cameras trả lại cho người ta.

“Đừng đồn ra ngoài.” Kỳ Dĩ bàn giao thêm một câu.

“Không sao không sao, đừng khẩn trương, cô nàng ấy biết chừng mực.” Đạm Ngữ tiếp tục chà đạp biểu tình của Kỳ Dĩ.

Kỳ Dĩ cầm tay cậu: “Cậu rất hiểu rõ cô ấy?”

Đạm Ngữ cười đến muốn lăn lộn: “Đại hiệp tôi tỏ ý nam nhân nữ nhân đều không cần cậu ghen, thực sự, tôi đảm bảo!”

Nếu như không phải ngọn đèn quá u ám, lúc này Đạm Ngữ sẽ may mắn thấy được ai kia hiem có một hồi mặt đỏ.

Kỳ thực trận này Kỳ Dĩ là thoát được, dù sao có mấy tuyến thủ thực lực trứ danh giới CV thay nhau hát trấn giữ, mọi người nghe đến sáng khoái cũng sẽ không tận lực yêu cầu ai thêm cả.

Trái lại lúc gần tới cuối, Kỳ Dĩ tự chạy đến chỗ chọn bài kia cùng với nữ sinh phụ trách nói một tên bài. Khi âm điệu nhạc đệm quen thuộc lại lần nữa quanh quẩn, không biết người nào trong góc phòng truyền đến một câu: “ , sao lại là nhạc đệm này? Lập lại đi?”

Kỳ Dĩ vững vàng nói: “Không có.”

Đạm Ngữ đứng ở bên cạnh cậu ấy cười đến mức đặc ý phi thường, đại hiệp còn không thừa nhận ghen, này đã mấy kg rồi a.

Bởi vì mấy kg dấm chua này, luyện một vòng sát nhân có thừa bản đợi chờ 1000 năm chưa có cơ hội lên sân khấu. Kỳ Dĩ kéo Đạm Ngữ cùng cậu ca, nghiêm nhiên là trước khi Đạm Ngữ cùng người khác hát qua khúc ed ấy, khúc ca ấy Kỳ Dĩ không biết ngâm nghe qua đã

bao lần rồi.

Quy tắc hát giống nhau, thanh tuyến đệm lại không giống, Kỳ Dĩ rõ ràng so với người hát trước có phần mất tự nhiên, rồi lại có vẻ trung thực và chăm chú.

Lúc hoàn thành khúc ca này, cô nàng “2 con 6” vừa rồi nắm chặt tay hai mắt lóe sáng: “Quả nhiên hát a nghệ thuật hát a cao âm a đều là mây bay, mấu chốt là tình yêu sâu sắc trong đó a, cp hợp xứng quả nhiên không giống a! Khí chất phấn chấn tràn đầy yêu thương a!”

Đảng cộng minh đồng loạt gật đầu: “Nghệ thuật hát thì tính gì, jq (kích tình, gian tình) mới là thật tuyệt sắc a!”

Đảng cộng minh số 2 mãnh liệt gật đầu: “Loại tình yêu này hình thức tồn tại siêu việt mới là moe cực hạn!”

Đạm Ngữ phì cười ngả ngón, đưa tay đi lấy bao tiền từ trong túi quần Kỳ Dĩ, Kỳ Dĩ mặc quần jean, Đạm Ngữ ngay ở túi quần cậu mà đào rồi móc, nửa ngày mới đào ra, mở túi tiền hỏi: “AA đi? Hai người chúng ta chia bao nhiêu? Cho một con số!”

“Các cậu có cần thanh tú thể không a!” Cô nàng “2 con 6 bưng máu mũi chạy biến.

“Tài sản đều xài chung hử?” Lạc Lạc nhẹ giọng lằm bằm, “Quan hệ tiến triển nhanh gùm!”

~oOo~

23. Chương 23: Cam Tâm Tình Nguyên Mới Dễ Tương “thân” Tương “ái”

Lúc mọi người từ ghế lô KTV đi ra ngoài, quả nhiên trời đã nổi cơn mưa phùn. May mà ở đây nữ sinh số lượng nhiều ô nhưng lại không thiếu, đều kết nhóm đến trạm xe bus và trạm tàu điện ngầm. Vị cùng Đạm Ngữ hợp ca qua kia lại là tự lái xe tới, tiện thể cũng mang theo vài vị.

Người nọ trước khi đi còn đứng trước mặt Đạm Ngữ nói một câu: “Hắc, hợp tác trước, thực sự không cần tôi đưa?”

Lời ấy thành công khiến sắc mặt Kỳ Dĩ đổi thành đen thùi cùng Đạm Ngữ một tiếng hừ hừ khinh thường.

Đạm Ngữ hừ xong còn móc ra cây dù từ trong bao của Kỳ Dĩ, Kỳ Dĩ nhận lấy sau đó bật ra, hai người sóng vai bước vào màn mưa.

Trong tiếng nước mưa sần sật, Đạm Ngữ hơi kéo lấy cái tay đang cầm ô của Kỳ Dĩ, do do dự dự hỏi: “Nè, nhà cậu hôm nay có ai không?”

Cánh tay Kỳ Dĩ run lên một chút, lại không khỏi nghĩ mình suy nghĩ nhiều, muốn cúi đầu nhìn sắc mặt người đi bên, Đạm Ngữ lại nhanh chóng xoay mặt qua.

“Càng là cửa ải cuối năm bọn họ càng bận,” Kỳ Dĩ trấn định nói, “Cho nên trong nhà không có ai.”

Hành trình tới nhà Kỳ Dĩ trái lại gần hơn chút, hai người ở dưới tầng lầu nhà Kỳ Dĩ mua chút đồ ăn đồ uống, rồi đi lên lầu.

Đạm Ngữ phát hiện lần trước ở ký túc xá cái trắng đại hiệp thực sự là đã khách khí rồi, lúc này vừa mới vào cửa buồng đồ đạc xuống đã bị gắt gao kẹt chặt.

Kỳ Dĩ xoa bờ vai cậu, thở gấp hỏi: “Có muốn tắm không?”

Dây dưa từ phòng khách chuyển dời đến phòng tắm, trong bọt nước xà phòng tán loạn miệng lưỡi tương giao.

Đạm Ngữ đang hôn môi hòa cùng khoảng cách dòng nước gấp gấp hỏi: “Nè, cậu! Cậu... kiểm cái gì vậy?”

Kỳ Dĩ động tác trên tay liên tục, giữa tầng hô hấp tán loạn gian nan phun ra vài câu trả lời: “Kem... dưỡng tay...”

Hai tay Đạm Ngữ ở phía sau lưng hấn giữ lấy bờ vai trơn trượt của Kỳ Dĩ, cứng người khoan dung cái tay của ai kia đang ở phía sau mở rộng đất đai: “Nè, cậu...”

Kỳ Dĩ cúi đầu hôn con mắt cậu, cúi đầu nỉ non, giống như dụ dỗ: “Nhìn một chút, lập tức thì tốt rồi...”

Kỳ thực cho dù Đạm Ngữ không muốn nhìn, lúc này ngoại trừ hừ hừ cũng không làm được gì khác cả, chỗ có thể dùng lực không phải cứng ngắc cũng là vô lực, huống hồ cánh tay còn ôm lấy cổ người ta mà.

Kỳ Dĩ vỗ nhẹ nhẹ sườn thắt lưng của cậu: “Thả lỏng...”

Thao! Cậu thử để có ai ở đằng sau bừa bãi xem còn có thể thả lỏng không! Đạm Ngữ giận dữ liền ngoạm một miếng ở cổ Kỳ Dĩ.

Kỳ Dĩ mặc cậu ngoạm, một phen gập chân cậu rồi đem người kéo lại gần.

Đạm Ngữ luống cuống: “Nè, cậu... cậu làm gì!”

Kỳ Dĩ đóng van nước mang theo người đi ra ngoài: “Tối phòng ngủ.”

Đạm Ngữ bị đặt xuống thì trơn trượt bò dần xuống, bò đến đầu giường thì nhanh chóng quay người qua khăn trải giường nhìn Kỳ Dĩ.

Kỳ Dĩ áp tới đem Đạm Ngữ lật người qua.

Đạm Ngữ kháng nghị: “Nè, ông đây... Không cần nằm sấp...”

Kỳ Dĩ ôm lưng cậu trấn an: “Nghe lời... Như vậy cậu sẽ dễ chịu chút...”

Đạm Ngữ râm rì vô cùng không tình nguyện, nhưng thật ra thực sự rất hợp tác mà nằm sấp lại, chờ Kỳ Dĩ xâm lấn.

Thân thể trẻ tuổi ở trong bóng tối mông lung pháp phồng, ôn hòa ẩn trong động tác thiếu niên lúc động tình mà theo bản năng lưu lại vài phần săn sóc và ôn nhu. (chẹp, chán đời, còn ko bằng cả tắt đèn =__=)

Kỳ Dĩ đem người đang nặng nề ngủ kéo vào trong ngực, mặt than quanh năm rốt cục hơi có chút ý cười.

Nếu như có thể vẫn thế này tiếp diễn... Kỳ Dĩ yên lặng mà cầm tay Đạm Ngữ, suy nghĩ bao lâu rồi? Đã vượt quá hai năm rồi đi.

Buổi chiều cuối mùa thu ấy, trong bàn tay hiện tại của mình đã từng tay trong tay ở trên bảng đen viết một bài thơ ca tốt đẹp, làn da trắng nõn làm tôn thêm cảnh nền đen đặc trên bảng đen, quả thực thấy rõ vô cùng.

Thì ra, đã thích người này lâu như vậy.

Sáng sớm hôm sau Kỳ Dĩ chạy một chuyến về trường, mang theo một ít quần áo tắm rửa và đồ dùng hằng ngày cùng notebook của hai người về.

Vườn trường thời gian nghỉ đông này trên đường đi rất ít người, đối lập với tiếng động náo nhiệt xôn xao có vẻ đặc biệt hiu quạnh, Kỳ Dĩ ở trong không khí hanh lạnh của Bắc Kinh túm chặt ba lô, làm sao nhấn tâm, để cậu một mình một người lạnh lẽo thê lương mà ở trường học ăn tết đây.

Lúc Kỳ Dĩ về đến nhà đã sắp là bữa trưa rồi, người trên giường lại vẫn còn ngủ, mi giữa hơi nhăn lại, khóe miệng cũng hơi mím, lui trong ổ chăn không nhúc nhích.

Kỳ Dĩ sờ sờ mặt cậu, ở trên bàn học trước giường mở notebook ra. Đợi đến khi notebook khởi động vận hành bình thường, Kỳ Dĩ trầm mặc mà đeo gọt vài vấn đề, sau đó đăng nhập QQ sửa lại chữ ký.

Ngay giây phút sửa chữ kí thành “công đức viên mãn”, trên Q có người gõ qua.

Ly Đò: ăn tươi rồi?

Kỳ Dĩ:

Kỳ Dĩ: cậu còn có thể bớt mãn cảm chút không?

Ly Đò: xua ngón tay, là chữ kí của cậu lộng lẫy quá, tôi vừa online đã bị lóa mắt rồi.

Kỳ Dĩ:

Kỳ Dĩ ngẫm lại, vẫn là đem cái chữ ký QQ kia bỏ đi.

Ly Đò: ôi, sửa lại?

Kỳ Dĩ: để giữa tên nào lòng dạ tiểu nhân.

Ly Đò: buông tay, chí ít không phải hành trình tiểu nhân.

Ly Đò: nè, tôi thấy chữ ký của cậu tốt a, bỏ đáng tiếc.

Kỳ Dĩ: Ly Đò, cậu cùng với người trong nhà công khai rồi sao?”

Ly Đò: ừ.

Ly Đò: các cậu?

Kỳ Dĩ: có dự định này, có điều còn chưa thương lượng qua.

Ly Đò: A Dĩ, tôi nghĩ cậu hẳn là trước tiên cùng với người trong nhà tiết lộ qua đi.

Ly Đò: chiếu theo tình huống hiện tại của Đạm Ngữ cậu đã từng đề cập qua, để cậu ấy đối mặt với những việc này, có phải có chút tàn nhẫn không a.

Kỳ Dĩ: chưa cùng người trong nhà đề cập qua.

Kỳ Dĩ: Ly Đò, tôi và cậu không giống nhau, nếu như không phải cậu ấy, tôi có khả năng căn bản không bước lên con đường này.

Kỳ Dĩ: ngoại trừ cậu ấy, tôi chưa chắc sẽ thích đàn ông.

Kỳ Dĩ: tình huống như vậy, trước khi cậu ấy gạt đầu, cậu nghĩ tôi có nên công khai không?”

Ly Đò: ai, nghiên cứu sách lược từ từ rồi tới đi. Một bên là cha mẹ, một bên là tình cảm, tổn thương ai đều không nở.

Kỳ Dĩ: ừ.

Ly Đò: cậu ấy tỉnh rồi, tôi off.

Hình cái đầu của Kỳ Dĩ nhanh chóng xám lại, người bên kia internet nhìn sắc trời xám xám mông lung ngoài cửa sổ, ai, quả nhiên không có lò sưởi gì gì đó thật khó chịu, quả nhiên không có bầu bạn gì gì đó thật là cơ đơn.

Đạm Ngữ tỉnh lại thói quen cọ vào sâu trong ổ chăn, sau đó nhe răng nhếch miệng mà đem động tác tiến hành tới phân nửa lùi về.

Kỳ Dĩ ở đầu giường khom người nhìn cậu: “Khó chịu?”

“Không sao không sao.” Đạm Ngữ vẻ mặt không hề có sức thuyết phục, ngay cả thanh âm cũng bán đứng cậu, thử hơi ngời dậy mới phát hiện mình hiện đang nằm ngủ mà trần trụi, may là trên người coi như thoải

mái, xem ra cái trắng đại hiệp đã giúp mình dọn dẹp qua rồi, Đạm Ngữ đỏ mặt trừng Kỳ Dĩ, “Lấy quần áo của tôi qua đây.”

Kỳ Dĩ đưa qua.

“Cậu có thể đi rồi.” Đạm Ngữ đuổi người.

Kỳ Dĩ đại khái cũng đoán được cậu xấu hổ, sờ sờ mũi rồi lui ra: “Tôi đi hâm nóng đồ cho cậu.”

Đạm Ngữ xương sống thắt lưng đều đau nhức đi mặc quần áo, khiến cho bản thân thở hồng hộc, MD, thật đúng là đã thành vừa bị thương vừa gặp họa rồi, khoác một bộ quần áo mà mệt đến mức muốn nằm sụp xuống rồi. Trên vai trước ngực còn có chút vết tích dìm qua lưu lại, trên làn da trắng nõn xanh tím đến ghê gớm, Đạm Ngữ không dám nhìn nữa, cuống quýt khoác lên quần áo rồi đi rửa mặt.

Lúc Đạm Ngữ đi ra, Kỳ Dĩ đã hâm cháo nóng rồi bưng đến bàn cơm rồi, Đạm Ngữ không được tự nhiên xoay người qua: không tồi, lúc này vẫn là ăn chút cháo thì thoải mái.

“Cậu làm?” Đạm Ngữ múc mấy thìa, vào miệng ngon có chút ngoài ý muốn.

Kỳ Dĩ lắc đầu: “Phía dưới mới mở một quán bán cháo, làm khá là ngon, vốn cũng muốn lúc nào đó mang cậu đi ăn một lần.

Đạm Ngữ gạt đầu, hiềm thấy ào ào đem một bát cháo lớn ăn đến gần hết. Tính ra thì, tối hôm qua chưa ăn, bây giờ là bữa sáng bữa trưa hợp nhất, khụ khụ, hơn nữa ngày hôm qua lượng vận động quá lớn, sức ăn thích hợp tăng dĩ nhiên là tuyệt đối bình thường.

Kỳ Dĩ nhìn cậu ăn, chờ cậu ăn no thoải mái xong thì nói: “Tôi đã đem túi sách và notebook của cậu đều mang qua rồi, còn có mấy bộ quần áo để thay đổi.”

“Hắc, ở nhờ nhà cậu?”

“Ừ, dù sao ba mẹ tôi sớm nhất cũng phải 25,26 âm lịch mới về, bây giờ mới là tuần đầu tháng 12.” Kỳ Dĩ đề lại cái tay muốn dọn dẹp bát đĩa của Đạm Ngữ, tự đem đồ đạc dọn dẹp, lúc rửa chén trở về thấy Đạm Ngữ đang nghiêng người ở sofa xem TV.

“Đình Dịch.”

Đạm Ngữ đầu cũng chưa quay qua: “Gi?”

“Chúng ta... Lúc nào gặp mặt cha mẹ tôi đi.”

Đạm Ngữ giống như cứng ngắc chậm rãi quay đầu, nhìn Kỳ Dĩ hồi lâu. “Được.”

~oOo~

24. Chương 24: Làm Bộ Làm Tịch Cũng Có Thể Hiện Lương Thục Đức

Công khai loại chuyện này ấy mà, cũng chỉ có thể nói là có tâm tính, chưa hẳn thật sẽ nói làm thì lập tức đi làm ngay.

Đạm Ngữ dù đã gạt đầu rồi, nhưng vẫn thêm vào một câu: “Cho ba mẹ cậu an tâm mừng ăn tết đã, sang năm rồi nói?”

Kỳ Dĩ gạt đầu.

Hai lão trong nhà Kỳ Dĩ quả nhiên như Kỳ Dĩ sở liệu, thẳng đến 5,6 ngày trước đêm 30 mới gần như ngưng hẳn sinh hoạt ngược xuôi quanh năm suốt tháng. Kỳ Dĩ đã sớm thăm hỏi bọn họ rồi, nói có một người bạn cùng phòng không mua được vé xe lửa về nhà ăn tết nên sẽ ăn tết ở nhà mình.

Hai lão Kỳ gia muốn về nhà vào buổi tối hôm trước, Đạm Ngũ sửa sang dọn dẹp, túm Kỳ Dĩ tổng vệ sinh toàn bộ.

Kỳ Dĩ bắt đắc dĩ: “Nhà tôi vốn đồ đạc chỉ thu thập gọn gàng thôi, không có gì phải quét tước cả.”

Đạm Ngũ trừng cậu: “Không phải muốn mượn cớ chứ.”

Kỳ Dĩ ngược lại thực không phải muốn lười biếng, mà là trong nhà quanh năm chỉ có mình thường trú, ngoại trừ phòng ngủ của mình, các gian phòng khác đều là rất ít khi có người sử dụng, muốn nói huy động nhân lực tổng vệ sinh gì gì đó, cũng chỉ là đuổi bụi mà thôi.

Cuối cùng hai người vẫn đem trong nhà tẩy sạch một lần lau một lần rồi lại chải một lần, lát nữa ra ngoài một chuyến đi mua đồ nhồi vào tủ lạnh.

Kỳ Dĩ an ủi cậu: “Không cần khẩn trương, ba mẹ tôi đều rất hiền hòa.”

Đạm Ngũ phản bác: “Ai nói ông đây khẩn trương! Ông đây một chút cũng không khẩn trương.”

Kết quả sáng sớm ngày hôm sau, Đạm Ngũ “Một chút cũng không khẩn trương” mới sáng sớm tỉnh mơ đã tỉnh giấc, cọ tới cọ lui mà làm việc.

Kỳ Dĩ thực sự nhìn không chịu được, đem người ấy cuộn vào trong lòng. Đạm Ngũ dùng sức mà tránh: “Nè, đồ đểu, ba mẹ cậu trở về thấy được thì làm sao?”

“Buổi chiều bốn giờ máy bay tới Bắc Kinh, bây giờ là bảy giờ đúng sáng sớm thôi.”

Đạm Ngũ nhúc nhủ thỏa hiệp: “Đi thôi, đi thôi, đi về thêm giấc nữa.”

Hai lão Kỳ gia về đến nhà đã vào lúc cơm tối rồi, cha mẹ Kỳ Dĩ quả nhiên đều là người chú tâm vào sự nghiệp, trang phục thập phần già dặn, nhìn qua chính là kiểu người khôn khéo nghiêm túc, có điều Kỳ mục đối với một bàn cơm nước nóng hầm hập vẫn là hiếm khi mà

tỏ ra một chút kinh ngạc vô cùng.

Kỳ Dĩ và cha mẹ bắt chuyện với nhau, đem Đạm Ngũ còn đang trong bếp kéo ra bắt chuyện với cha mẹ mình.

Đạm Ngũ thông minh mà chào hỏi, chân tay nhỏ bé ấy cực kỳ quy củ là một tấm gương thiếu niên điềm đạm nho nhã. (anh mà điềm đạm ít nói cái gì *chỉ thẳng mặt*)

Kỳ mục lộ ra nét cười từ ái, không thể không nói loại ngoại hình này của Đạm Ngũ, nếu như nội tâm xem nhẹ cậu, vẫn là tương đối có thể khiến cho các bà mẹ và phụ nữ yêu thích.

Kỳ mục nhin không được cũng lộ tình thương của mẹ một phen, sờ sờ tóc Đạm Ngũ nói: “A Dĩ à, bạn học này của con lớn lên thật là thanh tú a.”

Đạm Ngũ hận nhất người ta dùng các loại từ ngữ đẹp, mỹ nhân, thanh tú hình dung cậu, nhưng mà lúc này trên đầu xoa đến vui vẻ chính là bà mẹ của Kỳ Dĩ, Đạm Ngũ từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên nghĩ, chuyện người gặp người yêu là chuyện bẩm sinh đã được lợi rồi.

Thấy Kỳ ba ba, thì biết ngay Kỳ Dĩ cùng với cha cậu ấy lớn lên có bao nhiêu là giống nhau, về mặt ngũ quan cơ hồ là cứ ẩn theo mà so, có điều Kỳ cha sắc mặt thêm một chút vân lộ và tang thương năm tháng khắc ghi.

Lúc Đạm Ngũ hướng Kỳ ba ba chào hỏi, Kỳ ba ba chỉ là gật đầu, sắc mặt cũng không thay đổi. Quả nhiên là hai cha con a.

Một bữa cơm này, Đạm Ngũ tính cùng người Kỳ gia chung sống hòa thuận vui vẻ, tính trên bữa cơm Kỳ mục vụ lẫn nhai con mình không hiểu chuyện, lại để khách nhân nấu cơm làm rau, Đạm Ngũ cuối cùng chiếm được cảm tình của song thân Kỳ gia.

Kỳ Dĩ cắn đũa im lặng không nói, cái gì khách nhân a, đã là con dâu rồi.

Đêm nay hai người chen chúc trên một cái giường, Đạm Ngũ ôm Kỳ Dĩ một cánh tay cảm thán: ba mẹ cậu đều là ba mẹ tốt a.

Kỳ Dĩ biết cậu ta đang tưởng niệm song thân đã mất, ngoài miệng không an ủi gì, có điều động tác ôn nhu và cẩn thận từng chút một lại khiến Đạm Ngũ vô cùng hưởng thụ, tấm lưng cọ vào ***g ngực và cái đầu nhẹ nhàng nhúc nhích vào vai, ấm áp chạm nhau quá mức chân

thực, đã an ủi được bị thương ngược mắt không quen này.

Kỳ Dĩ phát hiện Đạm Ngũ quả nhiên so với mình thích hợp làm đứa con ngoan hơn.

Một ngày chủ bếp ba bữa, chuẩn bị cho tốt một ngày nước sôi phải uống, phòng khách rối loạn bẩn thỉu sẽ dọn dẹp, sẽ xuống lầu quét sạch bụi bặm chồng chất, lúc người một nhà xem TV Đạm Ngũ còn có thể thỉnh thoảng phổ cập khoa học cho hai lão Kỳ gia bị thời đại đánh rơi, cái dạng chăm chú lại kiên trì kia a, Kỳ Dĩ đều đổ kị cả.

Kỳ mục vụ len lén hỏi con trai: con thực sự đem bạn học mang về nhà? Vậy thực sự không phải con đưa tới tiền lương thanh toán công việc cho chúng ta?

Kỳ Dĩ nghiêm túc gật đầu: “Thật là bạn học.” Có điều còn có một tầng quan hệ khác mà thôi.

Cha mẹ Kỳ gia cũng là chủ nhà không rành nấu bếp cho lắm, vốn một nhà ba người đều là ăn ngoài nhiều, Đạm Ngũ vừa tới ngược lại đem thói quen một gia đình xóa bỏ sạch.

Kỳ mục vụ chung quy nghĩ không thỏa đáng lắm, trên bàn cơm châm chúc mở miệng: “Tiểu Dịch a, cháu ở nhà chính là chịu khó như thế?”

Đạm Ngũ nửa ngày mới phản ứng được “Tiểu Dịch” là đang gọi cậu, lúc tới Bắc Kinh thì không còn ai kêu thế nữa, Đạm Ngũ xoa xoa cánh mũi ê ẩm: “Ừm, mẹ cháu thân thể không tốt, việc nhà đều là cháu và ba cháu làm.” Mẹ Đạm Ngũ năm ấy khó sinh, sau vài chục năm thân thể vẫn không tốt, Đạm Ngũ hiền lành cùng với việc ấy không thể phân cách.

Kỳ mục vụ nhìn ông chồng rồi lại quay sang con trai, đây là chênh lệch a. Kỳ ba ba ho nhẹ một tiếng biểu thị xấu hổ. Kỳ Dĩ một bên xấu hổ một bên tự hào.

Kỳ mục vụ tiếp tục nói: “Tiểu Dịch a, ở nhà ta không cần cưỡng ép như thế, trước đây ăn cơm gì gì đó, nhà chúng ta đều quen thói ra ngoài ăn rồi. Cháu bận việc như thế, dì với A Dĩ và ba nó đều cảm thấy áy náy a.”

A Dĩ với ba cậu ăn cơm gia đình đến mức chôn đầu vào bát rồi, hoàn toàn không biểu đạt ra ý tứ áy náy gì cả.

“Ra ngoài ăn vừa mắc lại không tốt a,” Đạm Ngũ bỗng nhiên kích động, phản ứng lại với người đối diện là mẹ Kỳ Dĩ, giọng điệu lập tức trở nên ôn hòa, “Hơn nữa trong khoảng thời gian nghỉ đông này cháu ở lại nhà dì, không làm chút việc gì cháu cũng áy náy.”

Kỳ mụ mụ còn muốn nói nữa, Kỳ ba ba đã ăn thoải mái rồi, rốt cục cũng mở miệng: “A Dĩ ba nó cảm thấy, trai trẻ cần cù chút không có gì không tốt, cơm nước ngon.” Nửa câu sau vừa nói vừa vỗ vỗ vai Đạm Ngũ biểu thị tán dương.

Kỳ Dĩ nghĩ đây thực sự là dấu hiệu tốt, ba mình luôn luôn thiên về nghiêm túc, cùng con mình dặt tay ôm các loại tiếp xúc thân thể cũng không nhiều, bây giờ xem ra ấn tượng đối với Đạm Ngũ thực sự là không tồi.

Quay đầu lại Kỳ mụ mụ trách ông chồng nhà mình: “Tôi nói lão già ông thực sự là càng ngày càng hồ đồ rồi, sai sử con nhà khác ý tứ tốt vậy a!”

Kỳ ba ba xĩa răng nghiêng mắt một bên, nhìn báo chí đầu cũng không quay qua: “Quanh năm suốt tháng ăn mấy bữa cơm nhà dễ sao? Hơn nữa người thanh niên mà, làm chút việc không sao hết, chờ qua năm rồi, chúng ta cho Tiểu Dịch nhiều tiền lì xì chút không phải được sao? Ai, A Dĩ không phải nói rồi, nhà Tiểu Dịch còn cách Bắc Kinh rất xa? Sau này chỗ tôi có thể giúp đỡ chiếu cố có rất nhiều, bà già bà sẽ không phải suy nghĩ nhiều đâu.”

Kỳ mụ mụ nghe ngấm lại cũng hiểu được có đạo lý, triệt để theo đuổi hành vi cần cù ở nhà mình của Đạm Ngũ.

Kỳ Dĩ và Đạm Ngũ ở phòng bếp sửa sang nguyên liệu nấu ăn, Đạm Ngũ tới gần Kỳ Dĩ chỉ chỉ rau dưa trong tay cậu ấy: “Cậu đem những thứ này, còn có ở đây đều nhặt hết.”

Kỳ Dĩ không hề đáng ngờ mà nghe theo lệnh: “Ba mẹ tôi đều rất thích cậu.”

“Đương nhiên, ông đây sét đánh vô địch con ngoan, dỗ ai mà không dễ như trở bàn tay a.”

Kỳ Dĩ thò tay qua, bị Đạm Ngũ quay người lại tránh: “Nè, đem cái móng vuốt nặng vị hành tây cách xa ông đây một chút.”

Kỳ Dĩ thở dài: “Cậu ở trước mặt ba mẹ tôi rõ ràng không có ông đây gì cả.”

“Đó chính là đại trượng phu có được dẫn được.”

Kỳ Dĩ dựa sát vào đằng sau Đạm Ngũ, huých đằng sau cậu: “Đại trượng phu*?”

*đại trượng phu vừa có nghĩa là đàn ông vừa có nghĩa là ông chồng, ở đây Kỳ Dĩ cố tình hiểu nhầm ý của Đạm Ngũ từ đàn ông sang chồng.

“Tôi thao, ba mẹ cậu tùy thời sẽ qua a.” Đạm Ngũ giận.

Kỳ Dĩ quý củ đứng lại: “Cậu có thể đem ba mẹ tôi thành cách dùng của cậu.”

Đạm Ngũ ngẩng đầu nhìn sang màn trời trắng xóa, trầm mặc thật lâu mới quay đầu lại nhìn Kỳ Dĩ nói: “Tôi đã nghĩ như vậy rồi. Không thấy tôi rất hiểu thuận sao, cũng không phải giả bộ. Khiến đứa con ruột như cậu xấu hổ rồi đi?”

Con muốn dưỡng mà cha mẹ không còn, chính là nói tới tình huống như vậy đi. Thật giống như những người mẹ mất đi đứa con sẽ đem con người khác thương yêu tựa bảo bối, thậm chí có thể vượt qua chủng tộc.

Bây giờ Đạm Ngũ có vẻ như chính là đem lòng hiểu thuận và sự thân thiết nên dành cho cha mẹ cậu đều chuyển sang cho cha mẹ mình.

Kỳ Dĩ bỗng nhiên nghĩ không muốn lắm, Đạm Ngữ bây giờ đối với cha mẹ mình là loại tâm tính này, công khai gì gì đó... Tất nhiên sẽ hãm hại những điều ấy giấu diếm dưới lớp ôn hòa và sự yên lặng mới có thể bảo toàn được.

Buổi tối Đạm Ngữ ôm notebook ở trên giường xem lướt qua trang mạng, gần đây không biết đã đăng ký một tài khoản trang web gì, xem chuyển post đến vui quên trời quên đất.

Kỳ Dĩ rửa mặt xong khóa cửa phòng ngủ lại, tiến qua thấy Đạm Ngữ xem lướt qua nội dung trang mạng ấy.

“Cậu muốn cười thì cứ cười đi.” Đạm Ngữ trừng Kỳ Dĩ, tiếp tục kéo con chuột xuống, “Kỳ thực người này vẫn nói khá có đạo lý.”

Kỳ Dĩ thâm la lên cậu không thể không nên tự giác như thế a, cái gì các loại lời nói mẹ chồng con dâu ở chung, có thể đừng nhìn đến chôn đầu chăm chú như thế không a.

Thế nhưng Kỳ Dĩ mặt than chỉ là nhàn nhạt nói: “Có gì tâm đắc sao?”

Đạm Ngữ mặt nhăn mày nhú nghiêm lại khổ não nói: “Nói thì còn tốt, chính là không thích hợp dùng.”

Kỳ Dĩ tiến qua: “Sao không thích hợp dùng?”

“Cậu xem, ở đây, nói không nên cùng mẹ chồng tranh chồng, ở đây, không nên ở trước mặt mẹ chồng sai khiến chồng... Thao, tất cả đều là xây dựng trên cơ sở đã thông báo ư!”

Kỳ Dĩ bị một lời chồng của Đạm Ngữ nói mà tâm hồn gợn sóng trào dâng, quả nhiên là đàn ông thì có chút hứng thú buồn nôn, tay Kỳ Dĩ mò đến trên lưng đối phương: “Ừm, mẹ chồng gọi rất là thuận lợi.”

Đạm Ngữ đương nhiên biết ý tứ cậu ấy, nhảy dựng lên tiến hành bạo lực gia đình, đem Kỳ Dĩ đặt ở trên giường xoa nắn: “Thao, không nói đúng là ông đây là một thụ sao, bà mẹ cậu lại không có khả năng đem cậu nuôi như nuôi con gái, tôi đi nghiên cứu tâm tính mẹ vợ tính dùng cái quái gì a!”

Lúc hai lão Kỳ gia về nhà, hành vi của hai người đã thu liễm rất nhiều, Đạm Ngữ lẩn qua lẩn lại như thế không thể trách Kỳ Dĩ không bình tĩnh, một hồi trời nghiêng đất ngã xong, hai người ngã ra, Đạm Ngữ bị văng văng ngăn lại.

“Thao a, khí lực cậu sao lớn vậy a!”

Kỳ Dĩ thở nặng gạt quần áo hai bên.

“Nè... Nè nè! Ba mẹ cậu ở nhà a!”

“Không sao cả, đóng cửa rồi...”

“Sẽ, sẽ nghe thấy tiếng... A!”

“Kêu... Nhỏ giọng chút.”

~oOo~

25. Chương 25: Lựa Ngày Không Bằng Đụng Ngày

Thẳng đến năm này qua đi, chuyện của hai người cũng không có ngã bài cùng cha mẹ Kỳ gia, mặc dù an an ổn ổn qua một năm là ước định của hai người, nhưng Kỳ Dĩ cứ thấy hình như, Đạm Ngữ cũng là luyến tiếc phá vỡ loại ầm áp này mà không ngừng kéo dài kỳ hạn kia ra.

Đêm 30 hai lão Kỳ gia vẫn cho Đạm Ngũ một túi lì xì thiệt to, Đạm Ngũ mở ra rõ ràng là mấy tấm gia gia phần hồng (polime), Đạm Ngũ đẩy lại không chịu nhận, Kỳ Dĩ từ bên cạnh lướt qua: “Cho cậu đem bọn họ thành cha mẹ để hiểu thuận, vậy thì sao không để ba mẹ cho cậu tiền lì xì?”

Kỳ ba ba ăn tết hiếm mới có uống đến mức mặt đỏ bừng bừng, vỗ vai Kỳ Dĩ tán thưởng: “Ừm, con trai nói không sai.”

Năm sau hai người quay về trường là do Kỳ ba ba đưa người cùng với hành lý đi cùng nhau, Kỳ ba ba tặng thêm một đồng đồ ăn đồ uống, Kỳ gia trên phương diện buôn bán còn có chút bận bịu làm về trang phục, Đạm Ngũ bởi vậy mà được tặng thêm mấy bộ áo khoác ngoài.

Kỳ mù mù lúc đó nhìn Đạm Ngũ đã nói: “Tiểu Dịch lớn lên được, mặc cái gì cũng thanh tú. Nhìn khiến người ta yêu thích.” Kỳ mù mù đại khái hình dung Đạm Ngũ không gì khác ngoài hai chữ thanh tú.

Trở lại trường học chính thức nhập học được một vài ngày, Kỳ Dĩ bị một cô nàng xa lạ gõ tới cửa, nói là cầu nhận một vở kịch đam mỹ nội dung tương đối đặc biệt.

Cái gọi là nội dung vở kịch tương đối đặc biệt, Đạm Ngũ tự dẽo gọt một chút, đại khái đặc biệt ở chỗ là một vở kịch nam nam sinh tử kịch. Tiểu thụ của vở kịch ấy là một đại hiệp chính nghĩa nho nhã đoan trang, thế nhưng bị ai đó hạ một loại dược nào đó có công năng đặc biệt thành phần đặc biệt thuộc tính là XXOO kí tên là OOOX.

Đạm Ngũ xem xong kịch bản ôm bụng lăn trên giường, sao lại có loại tư duy và tình tiết huyền huyền như thế a! MD khôì hài quá đi a.

Kỳ Dĩ lo lắng mà kéo người tới: “Làm sao vậy?”

Đạm Ngũ hồi lâu rốt cục mới khôi phục lại như thường, đem kịch bản đưa cho Kỳ Dĩ xem. Kỳ Dĩ xem qua tình tiết một chút, sắc mặt đen lại: “Cậu muốn tôi đi ***g tiếng cái này?”

Đạm Ngũ lại lẩn: “Đã từ chối rồi, ông đây đã từ chối rồi.”

Không quá vài ngày, đã có CV chạy tới tỏ ý muốn kéo Đạm Ngũ ***g tiếng vở kịch kia, nói rõ hơn một chút đó chính là hợp ca nam ở KTV. Đạm Ngũ bên này còn chưa có đáp ứng, người chuẩn bị kia đã vô cùng gấp gáp mà chạy đi dụ dỗ Kỳ Dĩ rồi, cũng lời lẽ sắt son biểu thị rằng: Đạm Ngũ đại nhân sẽ nhận vở kịch này, cầu Kỳ Dĩ đại nhân nhận hậu kỳ.

Kỳ Dĩ thì nghi nghi hoặc, người ngồi bên cạnh chưa gạt đầu mà, vì sao đối phương đã kết luận Đạm Ngũ sẽ nhận chứ?

Cô nàng chuẩn bị tỏ ý, chúng tôi đã tìm ra cá nhân liên quan đi kéo người rồi.

Kỳ Dĩ có chút hiểu kỳ, ngược lại không có thực sự đi hỏi thăm vị liên quan với Đạm Ngũ là ai, cuối cùng đáp lại một câu “Đạm Ngũ nhận thì tôi sẽ nhận. Không cần hỏi lại tôi” rồi kết thúc.

Đạm Ngũ bên này còn đang ứng phó hợp ca nam, hợp xướng nam tỏ ý “Tổ kịch kia dựa vào âm phổ, vai này cũng khiến người ta quan tâm, đương nhiên chủ yếu là tự cảm thấy cùng Đạm Ngũ hợp tác rất vui vẻ” các loại.

Đạm Ngũ suy nghĩ một lát rồi hỏi: cậu là không phải đối với tôi ấn tượng không tồi chứ?

Hợp ca nam: đúng không sai a, làm sao vậy? Không thể sao?

Đạm Ngũ: có muốn trao đổi dãy số a các loại không?

Hợp ca nam: có thể a, 138XXXXXXXX, còn của cậu?

Đạm Ngũ: X cái đầu cậu í! Nếu như tới cửa đàn ông thì quên đi, kịch hợp tác cái quái gì, tạm thời đối với nội dung vở kịch này không có hứng thú gì —

Hợp ca nam: dứt khoát như thế sao?

Đạm Ngũ: ông đây không thích loại giọng này của cậu, hơn nữa nhà ông mày có hiền thê rồi!

Hợp ca nam: vậy thì quên đi.

Đối phương ngược lại cũng không dây dưa, người dây dưa hoa cỏ vốn cũng không có thật tình vì nhẩn nại gì cho cam. Đạm Ngữ phì một tiếng cười, cút đi là tốt nhất. Dù sao không biết đối với người này ấn tượng vẫn thật là không tốt, có thể là lần gặp mặt kia cảm thấy các loại lời nói và việc làm của đối phương quá ngả ngớn táo bạo, trước đây cũng hoặc nhiều hoặc ít nghe nói qua nam nhân này ở trong giới ***g tiếng mạng dụ dỗ ai ai thế nào ra sao, ỷ vào có chút sự nghiệp có chút tiền thì có thể tìm ông dẫn bướm.

Vẫn là cải trắng đại hiệp tốt, vừa kiên định ổn trọng cũng sẽ không xằng bậy. Đạm Ngữ rất thỏa mãn, khen thưởng đại hiệp bên cạnh một trận ‘Thập Bát Mô’.

Kỳ Dĩ ù ừ cạc cạc, người bên cạnh này sao bỗng nhiệt tình thế: “Cậu nhận vở kịch ấy rồi?”

“Không, mới lười tiếp, ông đây nam nhi bảy thước, việc quái gì phải sinh con cho đàn ông a!”

“Bảy thước là cái khái niệm gì?”

“Tôi làm sao biết!”

“...”

Hai lão Kỳ qua thường giống nhau lui tới khắp nơi bốn ba, ngược lại gửi đồ tặng đồ gì gì đó cho con trai đều bắt đầu là chia đôi.

Loại chuyện công khai này lại giống như thành xương cá nơi cổ họng, ỏi không ỏi nổi nuốt thì nghẹn lại.

Dây dưa đưa đưa kết quả cuối cùng, lại là lấy phương thức thăm khốc nhất phơi bày tất cả. Hai người vô số lần hối hận, nếu như lúc ấy thừa dịp bầu không khí sum vầy đúng lúc công khai, có lẽ sau này không có nhiều năm lạnh lùng và không được tha thứ như vậy.

Ngày đó là sinh nhật Kỳ Dĩ, không sai, hậu quả của việc liên tục từ chối và trốn tránh trong tương lại, là mất đi lúc chào năm mới thời gian hơn bốn tháng có thể ôn hòa đàm phán. Ngày đó hai lão Kỳ gia theo thường lệ đi công tác không có nhà, hai người tất nhiên là về nhà Kỳ Dĩ mừng sinh nhật.

Nếu như không phải Kỳ ba ba quên mang tài liệu mà chậm chuyến bay cùng với Kỳ mục mục về nhà lấy, nếu như trong khoảnh khắc mở cửa hai người không phải vừa lúc lẫn trên sofa, nếu như tất cả không phải vừa khớp bất đắc dĩ như vậy, có lẽ hậu quả cũng sẽ không kịch liệt như vậy.

Kỳ mục mục tại chỗ bị hình ảnh đầy kích thích ở hiện trường chấn đến mức cơ hồ ngất xỉu đi, Kỳ ba ba vẫn trấn định một chút, mặt đen nghiêm lại để hai người sửa sang dung nhan.

Bốn con người mặt đối mặt ngồi trên sofa, Kỳ Dĩ nắm chặt tay Đạm Ngữ, Đạm Ngữ tái mặt né tránh.

“Rốt cục xảy ra chuyện gì?” Kỳ ba ba nghiêm nhiên là người trấn định nhất ở hiện trường, trong bầu không khí xấu hổ quỷ dị mở miệng.

Kỳ Dĩ nhìn người bên cạnh lạnh run lui lại liếc mắt: “Chính là như hai người đã thấy, chúng ta không chỉ là bạn học, mà còn là người yêu.”

Kỳ mục mục đỡ đầu quay đầu dựa vào trên tay vịn sofa.

“Hoang đường! Các con hai đứa con trai, vậy mà! Vậy mà...” Kỳ ba ba cũng có chút nổi máu, giận chỉ ngón tay vào hai đứa mà có chút run rẩy, cuối cùng một phát vỗ trên mặt bàn trà, chén trà trên bàn cách cách nảy lên.

“Chú Kỳ, chú bớt giận đi...” Đạm Ngữ rút qua chén nước bưng qua cho hai lão.

Kỳ mục mục ngược mặt lên, nghĩ đến khuôn mặt trước mắt nhu thuận chọc người triu mến này từng vô số lần khiến mình cảm thấy yêu thương cưng chiều, lại vừa nghĩ tới vừa vào cửa một khắc ấy hình ảnh đứa nhỏ này cùng với con mình dây dưa cùng một chỗ... Kỳ mục mục trước mắt biến đen, vội vàng xoay mặt qua.

Kỳ Dĩ đem Đạm Ngữ túm tới đằng sau mình: “Lúc ấy là con trêu chọc cậu ấy trước, cậu ấy là bị con bức mới gật đầu,” Kỳ Dĩ ngẩng đầu hai mắt yên lặng nhìn về phía cha: “Bây giờ chúng ta không muốn chia tay, cũng chia không nổi, ba mẹ, hai người rõ ràng cũng rất thích Đình Dịch, có thể... Thử tiếp thu chúng con không?”

Kỳ ba ba trầm mặt không run chút nào. Đạm Ngữ lui ở phía sau Kỳ Dĩ len lén nhìn lưng Kỳ mụ mụ uốn lượn, để lộ lo lắng vô cùng.

Kỳ Dĩ lại mở miệng: “Chúng ta cùng một chỗ hơn nửa năm, một mực lo lắng làm sao để nói cho ba mẹ biết, ba mẹ, Đình Dịch trong nhà không còn người thân, cậu ấy vẫn đem hai người trở thành cha mẹ của mình mà tận hiếu, hai người... Hẳn là cảm giác được chứ?”

Kỳ mụ mụ quả nhiên quay đầu, ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn Đạm Ngữ.

Tiếng chuông di động vang lên, Kỳ ba ba đi tiếp cuộc điện thoại ấy, trở về ẩn vai Kỳ mụ mụ nói: “Tôi bây giờ phải đi xa đuổi kịp máy bay, lần hội nghị này bà không nên đi, hảo hảo ở lại trong nhà, A Dĩ, ở nhà hảo hảo chiếu cố mẹ con... Tiểu Dịch, con quay về trường học được chứ? Chuyện các con, chờ ta trở lại rồi nói, ta với mẹ A Dĩ cũng phải hảo hảo ngẫm lại, hai đứa các con tạm thời không nên gặp mặt nhau.

Đạm Ngữ gật đầu, nụ cười trên mặt so với khóc còn khó coi hơn.

Kỳ ba ba đi vào phòng ngủ cầm tư liệu đi ra, thấy Kỳ Dĩ lo lắng mà tự xoa bóp lưng cho mẹ nó, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn, Đạm Ngữ còn đang ngồi ngốc một bên trong phòng khách, ánh mắt dấy dưng ở bên kia chỗ mẹ Kỳ Dĩ, bộ dạng cứ nghĩ tới rồi lại sợ hãi rụt rè.

“Tiểu Dịch, ta đi sân bay thuận tiện đưa con về trường?”

Đạm Ngữ quay mặt sang nhìn qua Kỳ ba ba: “Không cần, con... Con ngồi tàu điện ngầm là được rồi, chú, chú bận thì đi đi.”

Kỳ Dĩ nhìn bóng lưng Đạm Ngữ bước nhanh ra ngoài mà nóng ruột, gần như khẩn cầu mà nhìn cha mẹ mình: “Mẹ, con đi tiễn cậu ấy, con thực sự lo lắng.”

Kỳ mụ mụ mệt mỏi lấy tay bưng kín mặt.

Lúc Kỳ Dĩ đuổi theo thì lỡ một chuyến thang máy, thẳng đến con đường nhỏ thông hướng trạm tàu điện ngầm mới đuổi kịp người.

Kỳ Dĩ một phen ôm lấy người ấy, kéo người ta trốn vào một góc, một bên hôn đầy mặt và đầu cổ Đạm Ngữ.

Đạm Ngữ vốn cậy mạnh nhìn xuống chút chua xót này nhất thời nhin không được, chôn vào trong lòng Kỳ Dĩ một lần tối trời tối đất.

Kỳ Dĩ dùng ống tay áo lau một mảng mặt cho cậu: “Đừng khóc, sẽ qua thôi, không nên buông tha, đừng buông tha...”

Đạm Ngữ hung hăng nện một quyền trên vai Kỳ Dĩ: “Ông đây là bị cậu dụ dỗ, cậu nếu dám bội tình bạc nghĩa quay đầu lại là bờ, ông đây nhất định tiễn cậu!” Tiếng nuối tiếc nuối oa oa giảm lực độ của bão nổi.

“Sẽ không,” Kỳ Dĩ hôn nhẹ cậu, đem tình tự bạo phát của đối phương trấn an xuống, “Cậu cũng biết ba mẹ tôi cũng không phải con người nhẫn tâm, nhất định luyến tiếc chúng ta thôi. Hôm nay trở lại hảo hảo nghỉ ngơi, tôi sẽ nói hảo hảo với bọn họ, chờ tôi, chờ tôi là tốt rồi.”

=====

(1)nguyên văn ‘Thập Bát Mô’ tức là mười tám lần sờ mó: đây là một phong tục biểu diễn trong hôn lễ dùng để khiêu khích cô dâu còn lưu truyền trong dân gian (tỷ dụ nông thôn Hồ Nam), tùy từng địa phương mà hình thành phiên bản khác nhau.

Thông thường, hôn lễ nháo tới hơn 9h, lúc ấy mới đưa cô dâu chú rể vào động phòng, các chàng trai trong thôn thì cùng nhau vọt tới tân phòng, ở giữa phòng sắp đặt một băng ghế để cô dâu ngồi, lựa ra một chàng trai có thể nói có thể ca cùng cô dâu ngồi chung một băng ghế, chú rể thì bị mọi người ngăn ở một bên. Ca sĩ luôn luôn trước cùng cô dâu trò chuyện việc nhà, để nàng buông lỏng cảnh giác, sau đó nói: “Em gái à, anh dạy em hát bài này nhé!” Cô dâu kinh ngạc nói: “Bài gì cơ?” Mọi người ở đó cùng nhau ồn ào: “Bài gì thế?”

Ca sĩ mất lộ *** quang, ép sát cô dâu, cất tiếng biểu diễn:

Gấp bôn chồn tới chậm rãi đánh chiêm, dừng chiêm ngóng cổ nghe hát.

Mọi người vui vẻ nhàn rỗi nói chuyện cũng hát qua, nghe ta hát qua ‘Thập Bát Mô’.

Ông chủ nghe xong ‘Thập bát mô’, không khỏi sờ ngân lượng.

Ông già nghe xong ‘Thập bát mô’, ôm gối đầu hô bà nó ơi.

Một sờ nha, mò lấy nha, bên trên đầu cô ả nha, một đầu tóc đen như mực nhiễm lên, tựa như mây đen che đầy trời. Ai ôi, tựa như mây đen che đầy trời kìa.

Hai sờ nha, mò lấy nha, bên lông mi cô ả, hai đường lông mi cong lại cong, tựa như trăng sáng thiếu nửa bên. Ai ôi, tựa như trăng sáng thiếu nửa bên.

Ba sờ nha, mò lấy nha, bên trên mắt cô ả nha, hai làn thu thủy ở hai bên, tựa như trái nho. Ai ôi, tựa như trái nho nha.

Bốn sờ nha, mò lấy nha, bên trên mũi cô ả nha, đầu to hướng xuống, đầu nhỏ nhướn lên, tựa như một tòa tiểu Kim Sơn. Ai ôi, tựa như một tòa tiểu Kim Sơn.

Năm sờ nha, mò lấy nha, bên lỗ tai cô ả, giống như hai cái bánh sủi cảo, còn có một đôi vòng tai lớn. Ai ôi, còn có một đôi vòng tai lớn.

Sáu sờ nha, mò lấy nha, bên trên vai cô ả, hai bờ vai tròn lại tròn, ta càng sờ ước càng thích. Ai ôi, ta càng sờ ước càng thích.

Bảy sờ nha, mò lấy nha, cánh tay cong của cô ả, tựa như con sông nhỏ cong lại cong, giống như là sừng trâu. Ai ôi, giống như là sừng trâu ấy.

Tám sờ nha, mò lấy nha, nách cô ả. Sờ tới sờ lui vui chết ta, tựa như tổ chim khách đắp lên. Ai ôi, tựa như tổ chim khách đắp lên.

Chín sờ nha, mò lấy nha, bên lưng cô ả, cũng phân kỳ lân ở hai bên, ta càng sờ càng thích. Ai ôi, ta càng sờ càng thích.

Mười sờ nha, mò lấy nha, bên trên mông cô ả nha, hai cái mông tròn lại tròn, tựa như hai bồ cào lớn. Ai ôi, tựa như hai bồ cào lớn.

... ..

Thông thường ca sĩ sẽ không ra tay thật, chỉ là làm ra vẻ thôi, thế nhưng *** quang ngập mắt đã dọa đến cô dâu, hát tới lúc máu chốt, các cậu trai nghịch ngợm sẽ bỗng đem đèn điện tắt đi, cô dâu thét chói tai không ngừng.

Toàn bộ trong quá trình ấy, rất ít có cô dâu có thể chịu được bài ca ấy, đầu tiên là mặt mác cỡ đỏ bừng, sau lại, sẽ ủy khuất khóc lên, mọi người thấy làm ồn kha khá rồi, sẽ buông chú rể ra, để chú rể tới dỗ cô dâu, thẳng đến khi cô dâu lộ ra nét tươi cười ngọt ngào mới thôi.

~oOo~

26. Chương 26: Không Thể Thỏa Hiệp Cũng Chỉ Hảo Dững Cảm Tiên Tới

Kỳ Dĩ về đến nhà, Kỳ ba ba đã đi rồi, Kỳ mù mù còn đang ngồi trên sô pha. Kỳ mù mù thấy con trai về nhà, bị ai đầy mắt hỏi: “A Dĩ, con thành thật nói coi, có phải ba mẹ quanh năm đi công tác không bồi con, con mới có thể...”

Kỳ Dĩ lắc đầu: “Không phải, mẹ, đây là vấn đề của con...”

“Các con chia tay đi.” Kỳ mù mù mở lời giống như khẩn cầu, “Hai người con trai... Chung quy không phải chuyện này, không có gia đình không có con cái, các con già rồi phải làm sao đây.”

“... Chúng con sẽ chiếu cố tốt đôi bên, mẹ, chỉ cần hai người có thể tiếp thu, những trắc trở tương lai có thể gặp phải, chúng con đều nghĩ qua rồi, chúng con sẽ hảo hảo bước tiếp con đường này.”

“Ta đây làm mẹ làm sao có khả năng... Tiếp thu con trai mình cùng với đàn ông một chỗ?” Nghĩ đến hình ảnh con trai mình và Đạm Ngừ đây đưa một chỗ, Kỳ mẹ mẹ khó chịu ôm chặt ngực, đẩy tay Kỳ Dĩ muốn đuổi tới ra.

Kỳ Dĩ đem mấy quyển sách trong phòng ngủ mình ra, đưa đến phòng ngủ của cha mẹ.

Mấy quyển sách giới thiệu về những điều liên quan tới đồng tính luyến ái này là Kỳ Dĩ đã sớm đi mua rồi, Kỳ Dĩ cười khở, lúc đó hai người đi tiệm sách chọn sách còn huyền tưởng cha mẹ bên này hẳn là nói rồi thì có thể đối phó, vậy mà giọng điệu bây giờ của cha mẹ, lại không có bất luận dấu hiệu gì được coi là buông lỏng.

Kỳ Dĩ thở dài, nếu như không phải tình cảnh xấu hổ như thế bị bắt gặp, phản cảm của cha mẹ chưa hẳn sẽ kịch liệt như thế.

Kỳ Dĩ ngược lại thực sự khi nghe xong lời cha nói, mỗi ngày đi học xong đều về nhà chiều cổ mẹ mình, đương nhiên cũng là Đạm Ngừ bên kia đủ khiến Kỳ Dĩ an tâm.

Nhà có con dâu hiền lành dặn dò rồi: cậu cứ hảo hảo ở nhà bồi dì đi, chúng ta sẽ từ từ tới thôi.

Cái này từ từ sẽ tới rất nhanh thì đã bốn ngày qua đi rồi, ba Kỳ Dĩ cũng bay về rồi.

“Mẹ con có thái độ thế nào?” Kỳ ba ba ngồi xuống, vẻ mặt uể oải của người vừa đi đường về.

“Mấy ngày nay một mực ở trong phòng.”

Kỳ ba ba thở dài: “A Dĩ, mẹ con chưa hẳn là thân thể khó chịu, đại khái là trong lòng âm ỉ.”

“Con biết.”

Kỳ ba ba sờ đầu con trai, thầm thoát con trai đã lớn đã so với mình cao hơn rồi: “Con từ nhỏ sống ở nhà ông bà ngoại, lớn một chút ta với mẹ con mới đem con nhận về, kỳ thực nhiều năm qua, mẹ con vẫn muốn xin lỗi con, có điều quan hệ mẹ con muốn thay đổi không phải chuyện một sớm một chiều được, con cùng chúng ta không thân thiết...”

“Không có, ba đừng nói vậy...”

“Kỳ thực... Chuyện này của các con, mẹ con trong lòng khẳng định rất tự trách, đại khái nghĩ mình thiếu quan tâm con cái, con mới có thể...”

“Ba, không phải như thế...”

“Ta biết,” Kỳ ba ba cắt đứt, “Mấy ngày nay ở bên ngoài, ta cũng tra xét chút tư liệu xem qua, tuy rằng không toàn bộ rõ ràng nhưng trong lòng cũng hiểu rõ. Các con... Có chịu thay đổi không?”

Kỳ Dĩ gật đầu một cách dứt khoát: “Ba, sẽ không đổi. Đời này cũng sẽ không đổi.”

Kỳ ba ba vỗ vai con trai: “Ai... Chúng ta cũng chẳng ảnh hưởng được tới quyết định của các con, bạo lực ép buộc các loại, ta và mẹ con cũng làm chẳng nổi, sau này đừng ở trước mặt mẹ con nhắc tới Tiểu Dịch, cho chúng ta một chút thời gian chậm rãi suy xét đi, chờ tới khi nào mẹ con nghĩ thông suốt rồi có thể tiếp thu sự thực đã, tất cả đợi tới khi đó đi.”

Kỳ Dĩ cau mày: “Con biết rồi... Có điều ba, cậu ấy có bao nhiêu thích ba mẹ, ba mẹ cũng cảm giác được đi.”

Kỳ ba ba thở dài, tiến vào phòng ngủ.

Kỳ mụ mụ lại hiển nhiên không nhanh chóng thỏa hiệp như vậy, khuyên can mãi để Kỳ Dĩ đáp ứng bà hai người tạm xa nhau một đoạn thời gian, thử xem hai người có đổi lại được không.

Đạm Ngữ hiểu rõ tâm tính của mẹ Kỳ Dĩ, nhưng không có nghĩa là không thương tâm.

Có điều hai người cũng chỉ là ngoài miệng đáp lời, bằng mặt không bằng lòng loại chuyện này có đôi khi cũng thật sự là trăm lần bất đắc dĩ. Thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt, lại giảm bớt thời gian thể nào cùng nhau ăn trộm bữa cơm chút thời gian thân thiết chút ít gì gì đó vẫn thường có.

“Một đoạn thời gian” này rất nhanh thì qua một tháng, xấp xỉ trải qua một lần thi cuối kỳ.

Buổi chiều Kỳ Dĩ kết thúc cuộc thi thì ở nhà lên mạng, Kỳ mụ mụ một tháng gần đây cơ hồ phần lớn thời gian đều ở nhà, nói là vì chiếu cố tốt con trai, kỳ thực Kỳ Dĩ đương nhiên hiểu rõ, ngay cả mình lên mạng mẹ cũng sẽ biểu thị một chút cảnh giác kỳ thực chính là vì giám sát mình mà thôi.

Gần tới thời gian ấy, Kỳ Dĩ xin phép mẹ một chuyện, lúc thi xong mấy người bạn học ở cùng ký túc xá đi ra ngoài liên hoan, mình buổi tối sẽ không về nhà. Kỳ mụ mụ đương nhiên nhớ kỹ Đạm Ngữ chính là bạn học cùng phòng với Kỳ Dĩ, nhưng thờ dãi vẫn cho đi.

Kỳ Dĩ sáng hôm nay thi xong còn cố ý đi tới chỗ trường Đạm Ngữ thi chờ cậu, hai người ăn bữa trưa xong mới tách ra. Kỳ Dĩ ngẫm lại buổi trưa tên kia từ trường học đi tới quán ven trường về mặt đồ bưng, bước chân đi tới trạm tàu điện ngầm cũng có chút gấp.

Kỳ Dĩ trực tiếp đến nhà hàng đã giao hẹn sẵn. Ba người ấy hẳn là đều vừa mới tắm xong, trên người rõ ràng đều là mùi vị sữa tắm, Đạm Ngữ đại khái lại là người xếp cuối cùng, lúc này trên đầu con ươn rơi lạch tạch. Bốn người hai bên đối diện ngồi, lúc Kỳ Dĩ đến gần, Đạm Ngữ liền đem túi tiền chìa khóa bên cạnh dọn đi.

Còn dành chỗ cho mình nữa chứ. Kỳ Dĩ mỉm cười.

Thi xong mọi người tâm tính đều tương đối buông lỏng, bốn nam sinh lớn bồng gọi một bàn đồ ăn lớn, hai vị kia còn gọi chút bia rượu nhắm. Đạm Ngữ xuất thân người phương Nam, đối với rượu bia không có cảm tình càng miễn bàn tới thiện cảm, vì vậy cũng không để Kỳ

Dĩ uống.

Lão đại thích uống rượu, nhưng tửu lượng không tốt, uống thêm chút sẽ nói năng không dứt, lôi kéo Kỳ Dĩ đối diện oán giận: “Tôi nói A Dĩ a, cậu gần đây sao không về ký túc xá? Đối với lão đại ta có ý kiến hử?!”

“Không đúng, không đúng, ở nhà chiếu cố mẹ tôi mà.” Kỳ Dĩ len lén xoa bóp bàn tay trong lòng, đích xác tay Đạm Ngữ xúc cảm so với mình tốt hơn chút.

“Tôi nói mà!” Lão tam cũng gia nhập vào, “Ngày mai tôi và lão đại bắt xe lửa chiều, A Dĩ a, nghỉ hè thì nhớ chạy về trường xem lão ngũ, cậu nhớ kỹ qua nhiều bồi cậu ấy a, lão ngũ lá gan nhỏ lắm.”

“Ngán cái quái gì a, ông đây mới không nhát gan!” Đạm Ngữ kháng nghị.

Lão tam hoàn toàn quên đi lời xen vào của Đạm Ngữ, tiếp tục răn dạy: “Đặc biệt thằng nhóc này thích có người ăn cùng, nhà cậu dù sao cũng ở Bắc Kinh, qua nhiều vào, đừng có giống đoạn thời gian này, đều chẳng thấy bóng người.”

Kỳ Dĩ vội gật đầu đáp ứng.

Lão đại tiếp tục tiếp ứng, đứng dậy nặng nề vỗ phách cái trên vai Kỳ Dĩ: “Được rồi, chúng ta không cần lo lắng lão ngũ nghỉ hè vắng vẻ khuê phòng cô đơn rồi!”

“Cô đơn cái đầu anh ấy!” Đạm Ngũ đem móng vuốt lão đại từ trên vai Kỳ Dĩ gỡ xuống, thao, người uống say thực sự là xuống tay nặng quá a, “ba” một tiếng đủ lực rồi.

Lão tam cũng tỏ ý cười nhạo với lão đại thần chí không rõ: “Ha ha, khuê phòng cô đơn đúng là hình dung phụ nữ a lão đại!”

Đạm Ngũ bỗng nhiên bị gợi ý nhớ tới năm nào đó tháng nào đó cô nào đó cùng mình nói qua: tiểu thụ gì gì đó mới có khuê phòng mà, Đạm tiểu thụ, để chúng ta cùng nhau khuê nữ đi.

Thao, thác loạn rồi!

Một bữa cơm từ hoàng hôn ăn tới nửa đêm, quả nhiên rượu bày ra sẽ không tiêu hao hết rồi, nhất là trong đó một người còn nửa điên vì rượu, cái loại người mà từ bình thường nghiêm chỉnh biến thái tiến hóa thành nói năng không dứt ra được.

Trong nhà hàng kỳ thực đại đa số đều là học sinh thi xong tới xa xỉ một chút, có điều loại đội ngũ thuần nam nhân cũng không thấy nhiều.

Bốn người kết xong nợ, đôi đôi đối đối dính cùng nhau. Lão đại là uống cao rồi, phải dựa vào lão tam bước đi, Kỳ Dĩ cùng Đạm Ngũ theo ở sau.

Trên đường cũng đều là thành phần học sinh kết đội kẻ vai sát cánh, dưới ngọn đèn đường tối tối Kỳ Dĩ len lén cầm tay Đạm Ngũ, đem câu cánh tay qua người.

Tới cổng trường rồi, Kỳ Dĩ hô quát lão tam: “Lão tam, tôi mang lão ngũ về nhà tôi. Anh đem lão đại về không sao chứ?”

Đạm Ngũ túm chặt tay Kỳ Dĩ.

Lão tam xoay người, hoa lệ đánh cách một cái: “Không sao không sao, các cậu đi đi! Các cậu này! Là muốn đi phát triển cái gì a!”

“Phát triển đồng chí a.” Kỳ Dĩ nghiêm trang trả lời.

Lão tam phỏng theo đại lực thần chưởng của lão đại mà vỗ mạnh lên vai Kỳ Dĩ: “Chuẩn, đi đi! Nhớ kỹ tùy thời hướng tổ chức báo cáo a.” Nói xong lão tam kéo lão đại đi mất. Tầm lưng kia cao ngất bên chắc đến khiến Đạm Ngũ và Kỳ Dĩ phi thường an tâm mà xoay người rời đi.

“Nè, đi nhà cậu?”

“Không phải.”

“A? Đi dạo đường cái a!”

“Đi thuê phòng.”

“Nè nè?”

“Thật là đi thuê phòng.” Kỳ Dĩ dừng lại.

Đạm Ngũ cúi đầu: “Dì còn chưa tiếp thu tôi đúng không.” Len lén ngẩng đầu trộm liếc Kỳ Dĩ một chút, lại cúi đầu.

“Không nhanh như vậy, chúng ta từ từ sẽ tới.”

Hai người lại lung lay một trận, Đạm Ngũ bỗng nhiên mở miệng: “Nè, cậu nói coi lão tam có thể... đoán được cái gì không a?”

Kỳ Dĩ túm tay cậu: “Đoán được thì đoán được đi.”

“Lão tam rất ngốc, phỏng chừng đoán không được.”

“Đoán không được không bắt buộc.”

“ ... ”

Hai người thực sự là đi thuê phòng, có điều là khách sạn nhỏ ở gần trường học, Đạm Ngữ cau mày: “Thực TMD mắc.” Kỳ Dĩ không có lên tiếng. Gian phòng khách sạn coi như sạch sẽ, chính là hai cái giường đơn sẽ lãng phí một cái.

Kỳ Dĩ đóng cửa tựa như lang dối lâu ngày, mạnh đem người nhào vào trên giường. Đạm Ngữ không cam lòng bị áp đảo, tránh nửa ngày rồi cục ngồi dậy trên người Kỳ Dĩ, hai người hồng hộc một trận thở gấp. Kỳ Dĩ hai tay chống hai bên thắt lưng Đạm Ngữ: “Nè, cậu xem chúng ta... Tư thế bây giờ...”

“Làm sao a?” Thao, người này khí lực thật sự là lớn, một bữa lăn qua lăn lại mà mệt mỏi thế chứ.

“Giống cái biểu tượng kia của cậu ấy.”

Đạm Ngữ giống như phản xạ có điều kiện hỏi: “Biểu tượng gì a?” Hỏi xong cậu đã bắt đầu suy nghĩ là cái gì rồi, không phải là cái hình biểu tượng QQ gấu lớn ngồi ở trên thân lang hành hung bạch nhân lang kia sao! “Muốn gì(1)!”

Kỳ Dĩ chớp lấy móng vuốt đang dương lên, đem người ấy lui ở dưới người mình: “Chúng ta thử xem?”

“Thử thì thử, sợ cậu chắc!”

Cải trắng đại hiệp quả nhiên là chuẩn bị đầy đủ, nghiêng từ trong ba lô kia lấy ra đủ thứ, Đạm Ngữ cảm thán, hóa ra cải trắng đại hiệp cũng không phải chính nhân quân tử gì a.

Kỳ thực từ thời khắc thuê phòng ấy, Đạm Ngữ phải nên phát hiện mới đúng.

Hai người lăn qua lăn lại xong tắm rửa chút ít, dưới nhiệt độ thích hợp của điều hòa trong phòng, Đạm Ngữ miễn cưỡng ghé vào trên người Kỳ Dĩ: “A Dĩ, cậu không nghĩ tới chia tay đúng không?”

“Tôi không nghĩ tới, trừ phi tôi chết trước cậu, bằng không tôi vẫn nắm tay cậu đến khi cậu rời khỏi tôi.”

“Thao, đại hiệp cậu cũng biết dẻo ngon dẻo ngọt a!”

“Học thử thì lúc nào cũng biết thôi.” Có vài lời lại là không cần nói thì không thể nói.

“Nè, nhà cậu bên kia...”

Kỳ Dĩ giơ lên một bên tay vuốt tóc cho Đạm Ngữ: “Nếu bọn họ nhất thời chưa tiếp thu được, chúng ta cứ thành thật mà tiếp tục, làm cha mẹ đơn giản cũng chính là lo lắng con cái không thuận lợi không hạnh phúc, chỉ cần chứng minh cho bọn họ thấy, chúng ta có thể hạnh phúc trải qua, qua được so với người khác đều hạnh phúc hơn, bọn họ sẽ không có lý do phản đối nữa.”

Đạm Ngữ xoay đầu qua, ngửa mặt lên trời nằm trên người Kỳ Dĩ: “Kỳ thực cậu có đôi khi miệng lưỡi tốt thiệt nha.”

Kỳ Dĩ xoa thắt lưng cho cậu không lên tiếng trả lời. Có đôi khi chỉ là khác nhau có muốn hay không thôi, là một người đàn ông, đang cần thời gian, lúc nào cũng có thể nói cái gì đó, còn về việc cậu ta muốn nói cái gì thì phải chờ cậu ấy nói mới biết được.

=====

(1) là chỉ những biểu tượng kiểu ‘muốn gì’ đây nè, thấy hài nên trưng ra cả 1 gallery cho coi:

~oOo~

27. Chương 27: Tai Họa Bất Ngờ Ai Biết Là Phúc Hay Là Họa

Sáng hôm sau Kỳ Dĩ đem Đạm Ngữ bước đi có chút dị dạng đưa về trường học rồi mới quay về nhà, trước khi đi còn không yên lòng dặn dò: “Lão đại lão tam buổi chiều lên tàu rồi, cậu không giúp được cũng đừng vô giúp vui, có việc thì gọi điện cho tôi.”

“Dong dài quá đi, đi nhanh đi đi nhanh đi, ông đây có thể gây ra chuyện gì ai u.” Lúc hô ai u xong Đạm Ngữ giẫm lên huyệt một bậc thang, may là Kỳ Dĩ đang ở phía sau cậu, cả người bị đỡ lấy.

“Cẩn thận một chút!”

Đạm Ngữ lấy tốc độ cực nhanh xoay sở chạy tới gần ký túc xá rồi đóng cửa lại.

Kỳ Dĩ về đến nhà đã hơn chín giờ rồi, đem bữa sáng đặt trên bàn cơm, thấy mẹ mình đang bận rộn trong bếp. Kỳ mù mù cả đời phần lớn thời gian đều bên ba theo chồng, con trai chào đời chưa lâu thì giao cho ông ngoại bà ngoại nuôi, trong lòng vẫn cảm thấy mắc nợ nhiều.

Gia đình phân tranh lần này tựa hồ đã biến bà thành người phù hợp chút, Kỳ mù mù rất cực buông một phần công tác chuyển về quan tâm chiếu cố cuộc sống ẩm thực hàng ngày của một nhà ba người, thế nhưng Kỳ mù mù cả đời chưa tới bếp được mấy lần, thành phẩm ra đời quả thực chính là độc hại người nhà.

Kỳ mù mù ló nửa người ra nhìn con trai: “Về rồi à?”

Kỳ Dĩ gật đầu, tiến qua nhìn nguyên liệu nấu ăn trong tay mẹ, vô thức nhắc nhở: “Rau ấy có thể vứt đi được rồi, có sâu.”

Kỳ mù mù kỳ quái nhìn con trai mình.

Kỳ Dĩ sờ sờ mũi, đi ra đằng trước hỗ trợ: “Con mang bữa sáng về, mẹ ăn trước đi.”

Mẹ con hai người ăn bữa cơm trưa cực khổ, Kỳ Dĩ thực sự là chán đến chết, bắt đầu sửa sang phòng ngủ của mình, Kỳ mù mù thấy con trai đang ở trong phòng dọn dẹp không khỏi kinh ngạc vô cùng: “Con không phải hai ngày trước mới dọn dẹp rồi sao?”

“Sạch sẽ một chút không phải chuyện xấu.” Kỳ Dĩ nói xong thì cảm thấy lời này sao lại quen tai thế, tự mình nhin không nổi mà ngậy ngốc muốn cười, hai người ở chung lực ảnh hưởng thật sự không nhỏ. Kỳ mù mù đời này thấy nét cười trên mặt con trai tuyệt đối là chuyện khó thấy, huống chi cười ngậy ngậy, thở dài rồi bỏ đi.

Di động cầm trên tay lúc này vang lên, Kỳ Dĩ mắt nhìn dây số rồi mới nhận, trong mắt là che giấu không được thất vọng nhàn nhạt.

“A Dĩ? Tôi thao cậu sao lại không ở trường học? Cậu sao lại đem lão ngô một mình vứt ở trường học là xong a? Cậu không phải mang về nhà sao lại không thẳng thắn ở lại?!”

“Làm sao vậy?”

“Nói việc chính, tôi và lão tam đều đang ở trên tàu rồi, vừa mới nhận được điện thoại của lớp trưởng, cậu nhanh một chút tới trường học, ai, khoan, cậu trực tiếp hỏi lớp trưởng chúng ta địa chỉ đi bệnh viện, lão ngô đã xảy ra chuyện, chỗ ấy bây giờ không có bạn học nào giữ ở đó.”

“Chuyện gì?”

“Hình như bị té rồi, cậu đi trước đi, ngắt điện thoại đi rồi tôi lấy số của lớp trưởng cho cậu.”

“Được.”

“Cậu nhanh đi a, lão ngô nhờ cậu đó.”

Kỳ Dĩ ba một tiếng ngắt di động, kéo ngăn tủ đầu giường ra đem toàn bộ tiền mặt bên trong nhét vào túi tiền, Kỳ mù mù nghe tiếng cách cách cách trong phòng Kỳ Dĩ vội chạy tới: “Làm sao vậy?”

“Mẹ, con đi bệnh viện cái.” Kỳ Dĩ không giải thích nhiều, cầm bao tiền rồi đi ra ngoài.

“Con bị điên hả, xô dép lê ra ngoài?”

Kỳ Dĩ vội lùi lại đổi giày.

Một lát sau thì lão đại gửi số tới, Kỳ Dĩ gọi một cuộc qua hỏi địa chỉ phòng bệnh, rồi vội vã một đường thẳng tới. Trên đường lớp trưởng còn gọi một cuộc qua nói tình trạng Đạm Ngữ không nghiêm trọng, để cậu khỏi lo lắng.

Kỳ Dĩ túm chặt túi tiền gân xanh nổi đầy, không lo lắng cái P a, đổi cậu thử coi!

Đại khái lớp trưởng cũng bị lão đại dẫn dắt một hồi mới liên hệ đến, đợi tới khi Kỳ Dĩ vội vã chạy tới, tình huống Đạm Ngữ đã được xử lý khá ổn thỏa rồi.

“Trên đường không cẩn thận bị bạn học đẩy một cái, đầu động phải tường, chảy không ít máu, bác sĩ đã xử lý qua, không có vấn đề gì rồi.” Lớp trưởng nói một chuỗi dài mà đường nhìn của Kỳ Dĩ cũng chẳng nghiêng qua một ly, cặp mắt kiểm tra một vòng quanh thân Đạm Ngữ, ngoại trừ một mảnh vải trắng trên trán, những cái khác kết quả bình thường.

Người bạn học đẩy người kia ngược lại cũng không phải cố ý, lúc đó đang cùng bạn học đùa giỡn, không cẩn thận mới va phải Đạm Ngữ làm cậu ngã bay. Bạn học ấy không yên từ đầu xin lỗi tới đuôi, Đạm Ngữ phất phất tay biểu thị không có việc gì.

Cuối cùng lớp trưởng cất bước và bạn học xin lỗi lần cuối, mới trả lại một mảnh an tĩnh cho phòng bệnh.

Mắt Kỳ Dĩ kiểm ngại không hết, đem người sờ trên sờ dưới sờ tới sờ lui, không thấy thương tổn gì mới thở phào: “Trên đầu còn đau không?”

“Tê tê, không cảm giác gì.” Đạm Ngữ thành thật đáp, không biết có phải do chảy chút máu không mà tư duy có chút trì trệ, cả người thoát nhìn ngơ ngác dụ ngoan nghe lời.

Tay Kỳ Dĩ nắm lấy, ngực miễn bàn có bao nhiêu là khó chịu, lúc này mới xa nhau không được nửa ngày, người ta đã vào viện rồi, may là thương thế không nặng: “Cậu sáng sớm đáp ứng tôi thế nào?”

“Hắc hắc, cái kia, cũng không phải tôi đụng người ta, cái này cùng tôi không liên quan.”

Kỳ Dĩ thở dài đem thuốc và lời dặn của bác sĩ cầm lấy, dẫn người về trường.

Lúc tan học là thời điểm kẹt xe, trở lại ký túc xá đã qua giờ cơm thường ngày, Kỳ Dĩ đem Đạm Ngữ dàn xếp xong xuôi ở ký túc xá rồi đi ra ngoài mua đồ ăn, Lúc về ai kia lại mang một khối vải trắng trên đầu đã lên mạng rồi.

“Không phải bảo cậu nghỉ ngơi rồi sao?”

“Nằm chán quá à.”

“Vậy cũng đừng ngồi vi tính.” Kỳ Dĩ đem cơm tối đặt lên trên bàn, đem bát dưa của Đạm Ngữ đưa cho cậu, “Tối ăn đi, tôi mua đều là hương vị nhẹ.”

“A Dĩ, ” Đạm Ngữ tuốt lớp ni lông bọc chiếc dưa dùng một lần ra, ấp a ấp úng hỏi, “Cậu không cản trở về ăn cơm chiều sao?” Đạm Ngữ ánh mắt tránh né, càng thêm có vẻ chờ mong mà khiếp đảm.

Kỳ Dĩ đưa tay ra sờ sờ khuôn mặt tái nhợt của cậu: “Tôi đã gọi cho ba tôi nói qua rồi, nói cậu té một chút, tôi không về nhà, cậu hồi phục hoàn toàn như trước, tôi đều sẽ đợi ở trường với cậu. Đừng lo, ba tôi biết nói thế nào với mẹ tôi mà.”

Ăn cơm xong Đạm Ngữ đã bị Kỳ Dĩ đỡ đến trên giường nằm, Kỳ Dĩ tự mình cũng nằm cùng lên đó. Đạm Ngữ trở tới trở lui ở trên giường mò a mò, Kỳ Dĩ nhìn không nổi nữa, đem người dụi vào trong lòng hỏi cậu: “Cậu đang tìm cái gì?”

“Túi tiền a.”

“Tôi tới tìm cho cậu.”

“Ồh.”

Đạm Ngữ hôm nay quả nhiên là nghe lời vô cùng. Kỳ Dĩ xoay người lật lên một chút, đem túi tiền kia đưa cho cậu.

Đạm Ngữ mở bóp da cách tầng, móc ra hai tấm ảnh chụp khổ nhỏ ra, trình một tấm cho Kỳ Dĩ: “Đây là ảnh chụp chung của nhà chúng tôi. Tôi chụp năm học cao nhị ấy.”

“Cậu lớn lên giống mẹ cậu.”

“Ba tôi cũng nói vậy,” Đạm Ngữ cọ đến trên người Kỳ Dĩ, “Cho nên tôi lớn lên cũng không cao, ai...”

“Không có, như vậy là vừa rồi, ôm lấy cũng thoải mái,” Kỳ Dĩ hôn hôn cậu, “Hôn lên cũng tốt.”

Kỳ ba ba trở lại Bắc Kinh thì tới trường thăm qua Đạm Ngữ, mang theo không ít thực phẩm dinh dưỡng các loại, trước khi đi còn để lại không ít tiền mặt. Đạm Ngữ đã hiểu rõ rồi, tính tình Kỳ ba ba đã quen nói một không nói hai rồi, từ chối với ông ấy không có ý nghĩa hiện thực gì, ngược lại đem đồ đặc nhận lấy, nhưng mà những xương ống và thuốc bổ gì gì đây đều là chuyện gì xảy ra a, mình chính là đầu đưng phải tường, không phải gãy xương mà...

Thái độ nhà Kỳ Dĩ bây giờ ngược lại cũng rõ ràng, Kỳ ba ba rốt cục đã cam chịu rồi, Kỳ mẹ mẹ còn đang trong trạng thái không bạo lực cũng không hợp tác, cũng không có bức hai người xa nhau, nhưng cũng không có tiếp nhận tồn tại của Đạm Ngữ. Hay là nói, chiến tranh lạnh. Về phần kỳ hạn của cuộc chiến tranh lạnh này, Kỳ Dĩ thấy ánh mắt chờ mong của Đạm Ngữ mà thở dài, mẹ mình cố cấp mình đương nhiên cũng rõ, kỳ hạn này sợ rằng là xa vô hạn.

Bắt đầu khai giảng chính là năm 4, khoa của Đạm Ngữ cần sớm bắt đầu thực tập, hai người ở gần đơn vị thực tập của Đạm Ngữ thuê một gian phòng nho nhỏ. Thời gian học năm 4 của Kỳ Dĩ cũng ít, lúc có tiết mới đi tới trường, bình thường đều tập hợp ở đơn vị thực tập đi làm thuê.

Gian phòng ấy cũng không gần khu ồn ào, tiền thuê cũng không rẻ, hai thực tập sinh có bao nhiêu tiền lương chứ, giảm đi chi tiêu hàng ngày quả thực là ăn uống kham khổ đều thấy eo hẹp, ngược lại Kỳ ba ba thỉnh thoảng đều sẽ tiếp tế một chút.

Cuộc sống gia đình của hai người tạm ổn tuy rằng về mặt kinh tế tương đối túng thiếu, về phương diện hành động lại tự do rất nhiều.

Tỷ như thời gian rảnh không phải thực tập bận rộn thỉnh thoảng còn có thể nhận phối âm và hậu kỳ kịch truyền thanh.

Kỳ Dĩ ngược lại trở thành CV chuyên nghiệp một lần, sau đấy vẫn an phận làm hậu kỳ của mình.

“Nè, cậu lúc ấy làm gì phải đi thử âm để vương công kia a?” Đạm Ngữ một bên chạy thử sóng, một bên hỏi người đang sửa sang tài liệu đằng sau mình. Không có biện pháp, bài ca sinh nhật lần này của Đạm Ngữ từ lâu đã nhận lời rồi, lỡ hẹn mấy diễn đàn fans cũng không biết là đã âm vang bao xa rồi.

“Ừm, chính là cảm thấy bản thân cậu và tính cách của chủ dịch tiểu thụ kia khá giống nhau,” Kỳ Dĩ đem tài liệu sửa sang tốt để xong, rồi đi tới tựa vào đằng sau Đạm Ngữ, “Lúc đó đang nghĩ, nếu như cậu không thể tiếp nhận tôi, chí ít ở trong kịch, chúng ta đã từng yêu nhau.”

“Thao,” Đạm Ngữ đỏ mặt đẩy cậu ấy ra, “Cách ông đây xa chút, nóng muốn chết.”

“Giữa mùa đông, Đạm tiểu thụ cậu cũng có thể nóng a, có phải khô nóng không a?” Tiếng trêu đùa bên kia truyền tới, té ra sóng đã thông rồi, bên kia Lạc Lạc tiếp tục nói, “Được rồi, thời gian gần tới rồi, bắt đầu đi.”

Đạm Ngữ lên sóng, mở nhạc đệm lên, giai điệu nhẹ nhàng ngân vang.

Bài ca và tiếng ca ấy đều mang theo ước mơ, cùng chờ mong tốt đẹp.

Kỳ Dĩ ở phía sau cậu nhẹ nhàng ôm lấy, loại chờ mong này, vẫn đem bọn họ kéo dài mãi về sau.

Hoàn chính văn

28. Chương 28: Pn1 Cải Xào Nấm Hương

===== Về lý do Đạm Ngữ là như thế nào được Kỳ Dĩ coi trọng =====

Lần đầu tiên để ý tới sự tồn tại của người kia, là vào tiết văn học đại cương của học kỳ năm 1. Thầy giáo của tiết ấy sẽ phải chọn học sinh đọc diễn cảm thơ ca hoặc là bình luận một quyển tiểu thuyết.

Hôm đó trên bảng đen một tay cầm bút kẹp phần xinh xắn, người nọ đứng trước bục giảng, giọng đọc trầm bổng du dương.

Làm sao có người con trai nào, lại đẹp thành như vậy.

Con người xinh đẹp luôn luôn có thiên phú dẫn ánh mắt mọi người, nhưng cũng chừa là lưu luyến về mặt thị giác mà thôi. Đối với Kỳ Dĩ mà nói, cũng chỉ là vài lần nhìn, sau đó bắt đầu tiếp tục bản phác họa trong tay.

Kỳ Dĩ thích phác họa, nhất là vào loại tiết học chọn lựa cả tiết này, một bên nghe thầy giáo kể chuyện xưa ba khoa chích chòe, một bên xuống tay sáng tạo ra tác phẩm, thật sự là lạc thú hiếm có thể tìm thấy trong tiết học chuyên ngành.

Nhưng mà hôm nay, Kỳ Dĩ là ở trong giọng điệu chăm chú tập trung tinh thần lại hơi mang chút đậm đặc mà hoàn thành một tay phác họa.

Lần thứ hai nhìn thấy, là cổng Bắc của căn tin Học Tam, người nọ ngồi xổm trước lùm cây thấp nhỏ đang cho mèo ăn, trong nháy mắt ngẩng đầu ấy, Kỳ Dĩ nhận ra đường nét ấy, rồi mang theo ký ức.

Về sau này giống như gặp nhau càng nhiều lần thêm.

Có lẽ không nên gọi là gặp nhau, chỉ có thể nói là Kỳ Dĩ đơn phương gặp được mà thôi.

Ngoại trừ mỗi tuần một lần vào tiết văn học đại cương, còn có một tuần bốn năm ngày đều có thể thấy bóng dáng cậu ở căn tin Học Tam.

Người nọ đi học luôn luôn ngồi sát đằng trước, nghe giảng bài tựa hồ rất chăm chú; giờ giấc người nọ ăn uống rất chuẩn xác, tựa hồ đúng giờ sau khi ăn xong thì cho mèo ăn rồi nhất định tới giờ làm bài tập.

Cứ thế, ngay cả Kỳ Dĩ cũng vô tình giảm thiểu quy tắc trốn tiết của tiết ấy, cũng bắt đầu theo quy luật đi tới căn tin ăn uống.

Không thể nói là dồn hết tâm trí, chỉ là tiềm thức không tự chủ được dần dần sửa chữa theo.

Vào tiết của một hôm nào đó, người nọ lại không có tới.

Con người luôn luôn ngồi ở gần bục giảng nhất ấy, vị trí kia bỗng đứng trống không, tạo nên sự đặc biệt rõ ràng mà đột ngột.

Cậu ấy là có việc nhầm rồi ư? Hay là đã sinh bệnh rồi?

Một hôm ấy Kỳ Dĩ lần đầu tiên suy tư qua hai tiết học, dưới ngòi bút trống rỗng.

Lại một tuần nữa trôi qua, người nọ lại đúng giờ mà tới đi học. Vẫn là vẻ mặt sinh động ấy, vẫn là cái vị trí sát trước ấy.

Tâm tình Kỳ Dĩ bỗng như thời tiết sau mấy ngày liên tiếp u ám thì trở nên khoáng đạt vậy, lúc kết thúc tiết học ấy, bản phác họa của Kỳ Dĩ thêm một tờ nhân vật kí họa: thiếu niên hơi cúi mặt, ngón tay thon dài cầm bút máy, nét bút thoăn thoắt lướt trên trang vở, đường viền nhân vật chỉ còn lại có vẻ mặt nghiêng hơi khom, nhưng vô cùng xinh đẹp.

Thời điểm cuối kỳ, mỗi người trong lớp kia hầu như ai ai cũng có một bản ghi chép, người photo ở mỗi một phần cuối cùng của bản đồng thời nói rõ: bản ghi chép này đến từ sự ghi chép chính lý của bạn học Mạnh Đình Dịch, cảm ơn nghiêng mình kính dâng. (chết cười, xong còn đóng dấu bản quyền + lời ghi tặng chứ =)))

Mạnh Đình Dịch. Kỳ Dĩ hiem thấy mỉm cười. Cái tên rất nhỏ nhả a.

Một kỳ nghỉ đông ấy, con người đã sống qua hai mươi năm trống rỗng, rốt cục cũng cảm nhận được, cái gì gọi là tâm sự niên thiếu.

Cho rằng không nhìn thấy được sinh hoạt của người kia mà cảm thấy trống rỗng vô vị, phát hiện bóng dáng người kia đã vang vọng trong góc ký ức, nếu như ngại hồi ức quá mức mông lung mà chỉ có đường viền, thậm chí còn có gương mặt và mi mắt dưới đường cong ngời bút phác họa nên, sinh động, tươi đẹp, tràn ngập tâm tình thần nhiên miêu tả thời khắc ấy và không hề thần nhiên của lúc này.

Bầu không khí của lễ mừng năm mới đều là những tiếng động huyền ảo như mọi năm, cho tới bây giờ tâm tư hào hiệp nhưng quẩn quẩn quanh quanh, không biết bờ bến ràng buộc, người nọ thân ở nơi nào, lại đang vui vẻ hay là phiền não.

Buổi đầu đi học, Kỳ Dĩ vô thức tìm kiếm bóng dáng ấy trong vườn trường. Không có tiết văn học đại cương kia, chỉ ít còn có “Tình cờ” ở căn tin Học Tam.

Cho nên nói một lần gặp nhau khác ở tiết tiếng Anh tự chọn toàn trường ấy, là kinh ngạc vui mừng ngoài ý muốn.

Khi Kỳ Dĩ phát hiện bản thân, sẽ tưởng tượng thấy thân thể người nọ tiến vào dực vọng, sẽ bởi vì xuất hiện của người nọ mà ảnh hưởng tới tâm tình, tất cả đã chẳng còn sợ hãi. Cứ thuận theo tự nhiên đi.

Người kia, đã dạy mình tâm động, cũng khiến mình định vị tính hướng.

Nhưng người kia lại cái gì cũng không biết.

Chỉ là một mình mình thoải mái, lo lắng, phiền não và không biết làm sao.

Tâm tính yên lặng xem xét dần dần trôi qua trong thời gian nôn nóng sốt ruột, sự yên lặng đã từng có và tâm tư chỉ cần chờ đợi là tốt rồi dần dần cảm thấy không đủ.

Cái loại nôn nóng, và không biết làm sao cho tốt này cứ kéo dài thiệt lâu thiệt lâu. Kỳ Dĩ là người chăm chú, thậm chí có đôi khi bị đánh giá là bệnh trạng của ổn trọng. Dưới tiền đề mình còn chưa hoàn toàn xác định mình có lùi bước không có thay đổi hay không, thì sẽ không tùy tiện quấy rối sinh hoạt của người kia.

Thời gian duy trì liên tục thật lâu, chỉ có một người bối rối và áp lực, giãy dụa trong những khát cầu và tự chế như bóng với hình vô pháp thoát khỏi ấy. Càng ngày càng thêm rõ ràng đối với hiện trạng và lý luận tri thức, Kỳ Dĩ chỉ là càng thêm xác định, muốn đi bề cong một người con trai, không chỉ cần nghị lực và dũng khí lớn lao, đồng thời còn đeo theo chức trách đạo đức.

Là bản thân mình muốn tính toán cướp đi cuộc sống bình thường của đối phương, quyền lợi có gia đình hoàn chỉnh, mình phải cần vì cuộc sống sau này của đối phương gánh chịu trách nhiệm sinh mệnh một đời.

Bước ngoặt là vào kỳ nghỉ đông năm thứ hai kia, máy vi tính của chị họ cài đặt lại hệ thống, để ở chỗ Kỳ Dĩ mấy hôm, chẳng qua chỉ là nhất thời hiếu kỳ, click vào ổ D, chỉ là đúng dịp như vậy, ngoài các file vớ vẩn linh tinh rời rạc trong ổ D thì có một file âm thanh là “Đạm Ngữ âm thô kỳ 3.mp3”, hiem có như vậy, vừa lúc tai nghe đang ở bên, Kỳ Dĩ click vào mở ra nghe một chút, tuy rằng vẫn biết chị họ đang làm kịch

truyền thanh, mà mình ngoài hứng thú với chế tác video ra thì thủy chung không có tiếp xúc mấy với cái khác.

Chỉ một lần dấy lên hứng thú ấy, gõ mở âm thô kia thì nghe ra, là giọng của người kia.

Khiếp sợ và ngoài ý muốn, thậm chí có một chút kinh ngạc và vui mừng.

Chị họ làm hướng về đam mê tương đối nhiều, nếu là như vậy, rõ ràng người kia chỉ ít không bài xích đồng chí.

Nghe thế nào đi nữa cũng là một tin tức tốt đến không thể tốt hơn.

Thậm chí càng lạc quan hơn chút, nói không chừng người kia bản thân chính là.

Lúc ấy, Kỳ Dĩ bắt đầu có ý thức mà tiếp xúc với trình tự làm việc hậu kỳ của kịch truyền thanh, phương diện kỹ thuật hiệu quả cũng tốt như thế. Cho nên lúc ấy, chị học nhắc tới hậu kỳ nhà mình về nhà sinh con, đang sầu não vì ngày phát kịch sắp tới, Kỳ Dĩ vô cùng nhân đức tự tiến cử tới.

Chỉ là chị họ không biết, mình tự lén lút luyện qua nhiều bài học như vậy, thậm chí dùng Mã Giáp ở tổ kịch khác làm nên thành phẩm.

Mã Giáp trực tiếp dùng tính danh, nghe lên có vẻ rất ngốc, Kỳ Dĩ lại có một chút tư tâm, người kia có thể đối với tên một người không cùng khoa đã từng có qua một tiết tự chọn có chút ấn tượng nào không nhỉ?

Chờ mong của Kỳ Dĩ hiển nhiên có chút tự mình đa tình, giọng điệu của người nọ lần đầu tiên cùng mình chính diện giao phong đã tràn ngập vị khói thuốc sóng.

Ấn tượng về thiếu niên ôn hòa nội liễm ở trong một khắc ấy hoàn toàn tan biến tựa bọt biển, sức đậm của một câu “Thao” ấy thật là ghê gớm.

Nhưng mình vẫn nhìn không được nghĩ, cái người bên tai nói chuyện sinh động và chân thực như vậy, cùng với một năm nhìn xa có thừa khác biệt.

Kỳ Dĩ nghĩ mình thực sự là không cứu được rồi, suy nghĩ không tiêu tan trái lại càng thêm kích động.

Nếu như trước còn có thể hạn chế nhiệt tình của mình và nguyện vọng muốn tiếp cận, như vậy lúc này tất cả áp lực và tự chế cũng không còn thành hình nữa, muốn cho cậu ấy biết về mình, chỉ ít có thể trở thành bạn bè, nếu như vô duyên trở thành người yêu.

Kỳ Dĩ chưa từng nghĩ tới mình lại có hứng thú buồn nôn như thế, vào lúc đối mặt với người kia lại vô thức làm đối phương tức giận, có lẽ là liên quan tới tính tình của người nọ đi. Kỳ Dĩ thở dài, lại cảm thấy có loại cảm giác hạnh phúc kỳ diệu.

Thời điểm quen biết lúc đầu, thấy ý kiến của cậu ấy trong diễn đàn QQ, nghe thấy giọng cậu ấy vang lên bên tai, sẽ có loại ảo giác hoảng hốt đến không giống hiện thực.

Rồi sau đó, thăm dò rồi lại thăm dò, tiếp cận, để cậu ấy tiếp nhận sự tồn tại của mình.

Không phải chưa từng có phiền toái và mất mát. Người nọ gào thét nói “Tôi là thắng của thắng”, người nọ vô ý nói đùa “Đáng tiếc tôi cậu đều không thích đàn ông”. Chính là bởi vì đối phương không biết, mới có thể dùng sự vô tâm nói ra lời khiến mình thất hồn lạc phách đến vậy.

Bởi vì đã thăm mền khá lâu rồi, ngược lại đã quen trở thành một người kinh hỉ và ưu sầu.

Chị họ đã từng một lần nói qua với mình, Kỳ Dĩ trên phương diện tình cảm quá mức dụng tâm, một ngày lưu ý, thì cần phải dồn hết ôn nhu. Mặc dù những ôn nhu đầy rẫy trong những xó xỉnh hẻo lánh cũng không lộ ra nhiều gì, nhưng mà loại nỗ lực ung dung thản nhiên này lại càng khiến người ta cảm thấy lòng mình chua xót.

Vào lúc người kia cô đơn, giấu diếm vết tích mà cùng nhau trải qua; vào lúc cậu ấy thương tâm khổ sở, dùng ngôn ngữ vụng về và động tác ôn hòa đi an ủi; vào lúc cậu ấy cần bất cứ điều gì, tận hết sức lực giúp đỡ.

Kỳ nghỉ hè ấy, ở chỗ làm thêm gặp nhau chẳng qua chỉ là một hồi kỳ diệu ngoài ý muốn, người nọ lại trì độn mà không nghe ra vết tích gì với tên mình cả. Người nọ cười nói: tôi thấy cậu có chút quen mắt a.

Kỳ Dĩ cười cười: chúng ta làm thêm cùng một chỗ, cậu đại khái đã gặp qua tôi rồi.

Kỳ thực nếu như đầy đủ thời gian ấy thì, Kỳ Dĩ muốn nói cho cậu ấy: tiết văn học đại cương của năm 1 tôi với cậu học cùng một lớp; tiết tiếng Anh tự chọn của năm 2, tôi ở đằng sau bên tay trái cậu năm dãy; huấn luyện quân sự nghỉ hè năm 1, cậu ở dãy sát bên tôi, chỉ là cậu là người thứ tư của lớp đi đầu, mà tôi là người cuối cùng của lớp đi thứ ba; tiết Triết năm 3 cậu luôn ngồi ở chỗ dãy gần bục giảng nhất ấy mà tôi thì ngồi cuối cùng đằng sau dựa vào tường; đương nhiên không cần đi tính toán chúng ta trong 3 năm học đã gặp nhau bao nhiêu lần... .

Chỉ là cậu không nhớ rõ mà thôi, không lưu ý tới mà thôi, nếu như cuộc đời có công năng hồi chuyển, cậu có lẽ sẽ biết, cái người tên Kỳ Dĩ này đã từng gặp qua cậu rất nhiều rất nhiều lần.

Nói không có mất mát đều là giả, chỉ là nét mặt vẫn có thể thản nhiên mà thôi.

May là mặt vốn đã thiên về không cảm xúc, nếu không thì sao có khả năng đem những mất mát ấy hòa tan đến không còn dấu vết.

Lúc sau tất cả giống như muốn ngừng mà không được, đã kết luận rằng bản thân sẽ quyết chiến tới cùng, cũng chỉ có thể có dũng khí và quyết tâm tiến tới. Hướng hồ người nọ thoát nhìn cũng không bài xích mình.

Từ thù hận tới bình thản rồi đến quan tâm, thậm chí ý lại và tùy hứng nhàn nhạt, tất cả đều không phải sách lược, lại trọn vẹn đến rất mực tự nhiên, khiến Kỳ Dĩ trở nên không khỏi đắc ý vênh váo, mới lại có sau lại vất óc tìm mưu chuyển ký tức xá, cùng với biểu lộ vừa rồi của bầu không khí kia.

Chúng ta, chơi giả làm thật đi.

Thẳng thắn rất là tốt đẹp, tâm tình đợi câu trả lời lại một chút cũng không an ổn, lòng tin quá ít ỏi, cảm giác mạo hiểm quá mức kịch liệt. Một khắc ấy, vốn cũng chỉ là kim lòng không đậu mà thôi. Một cái trắng đại hiệp không có kinh nghiệm theo đuổi, bạn có thể yêu cầu cậu ấy có bao nhiêu sự thận trọng đây?

Nhất thời xung động đối lấy chính là né tránh và bất an của đối phương, Kỳ Dĩ đã rõ ràng rồi, sao có thể quên vấn đề bản tính và tính hướng của đối phương chứ? Ngay từ đầu mình đã suy nghĩ nó thành phức tạp chính là trở ngại lớn nhất, trong lúc ở chung hài hòa khiến mình ngược lại quên hết mọi thứ, bị biểu cảm sung sướng làm cho lạc lối, thảo nào kết cục lại thảm ác như vậy.

Đắc ý vênh váo a, đây là báo ứng.

Một tháng sau đó, Kỳ Dĩ đã trải qua sa sút và thất bại lớn nhất trong cuộc đời này, không cam lòng khẳng định là có, chỉ là nỗ lực khiến lý trí không chế được xung động, không hề đi quấy rối đối phương mà thôi.

Thống khổ và tiếc nuối muốn yêu mà chẳng được, không phải dăm ba câu là có thể nói rõ, cũng không phải ngộp trong vàng son có thể phát tiết được. Cho nên Kỳ Dĩ rất thành thật, thành thật mà đối với mọi người bảo trì trầm mặc, im lặng trải qua cuộc sống khổ sở đầy áp lực của cậu.

Vào một tháng sau, người kia dùng giọng điệu hưng binh đi hỏi tội âm ỹ gọi cửa, Kỳ Dĩ vẫn như cũ theo quán tính mà bảo trì bao dung, theo quán tính mà nhượng bộ, theo quán tính mà dỗ cậu ấy hài lòng.

cậu dám vào lúc ông đây đã dự định xong, muốn cùng cậu trải qua bên nhau mới đến nói cho ông đây rằng đây chỉ là nói giỡn mà thôi! Ông đây bóp chết liền!

Kỳ Dĩ tỉ mỉ đọc từng chữ từng chữ một ba lần rồi lại đọc lại, mới rốt cục xác định được ý tứ người kia đang muốn biểu đạt. Không dám hỏi lại xác thực chứng cứ nữa, sợ cậu ấy đổi ý rằng đây chỉ là nói nhằm chút thôi.

Thời khắc cầm lấy ví tiền lao ra khỏi cửa nhà ấy, huyền não bên ngoài đã không còn nữa.

Nếu như giờ khắc ấy thực sự chân thực, như vậy mình thích cậu ấy, cậu ấy cũng đã tiếp nhận mình rồi.

Lời tác giả:

Ý nghĩa tên tiêu đề chương này, cải trắng đại hiệp là yêu muộn, cho nên là cải trắng xào nắm hương che mặt chạy lẩn.

..Hết phiên ngoại 1:.

~oOo~

29. Chương 29: Pn2 Bắp Cải Xào Dấm

Kỳ Dĩ lần đầu tiên nghe thấy cái tên Ly Đồ, là vào một ngày nào đó nói chuyện phiếm cùng với bạn học Đạm Ngữ.

Đương nhiên bình thường lúc này Đạm Ngữ một bên lướt trang mạng một bên quấy rầy, Kỳ Dĩ một bên làm hậu kỳ trò chuyện cùng cậu ấy.

Lần ấy Đạm Ngữ ha ha đắc ý, ở giữa vô số “ha” mang theo từ ngữ tin tức có ý nghĩa “Tên Ly Đồ kia lại cứ nhất định muốn ông đây nhận vai chủ dịch số 2 kia mới đi nhận vai chủ dịch số 1 .

Kỳ Dĩ không hỏi Ly Đồ là ai, trong khung search của diễn đàn nhập vào hai chữ này, tìm ra kết quả khiến cho Kỳ Dĩ cái gì cũng ngộ ra hết.

Cho nên nói cải trắng đại hiệp có đôi khi chẳng “trắng” chút nào, chỉ là lười tự chủ động tìm mà thôi. Đương nhiên song song theo đó cậu rất hưởng thụ đãi ngộ có ai kia hỗ trợ baidu google xóa nạn mù chữ, đồng dạng hưởng thụ bộ dạng đắc ý của ai kia tự nhận là không gì không biết.

Cái kết quả tìm ra này, Kỳ Dĩ đã phát hiện ra điểm không bình thường rồi.

Người tên Ly Đồ này nhận kịch không nhiều, nhưng một hai vở đều là những vở nổi tiếng, hơn nữa hiển nhiên là một tên hấp dẫn tầm ngắm của quần chúng, kết quả tìm ra cho thấy mười mấy post kịch, lại có mấy mươi post nhảm. Tỷ như các loại các loại “Cầu id fan diễn đàn của Ly Đồ đại thần” “Mở một diễn đàn sơn trại của Ly Đồ đại thần, hoan nghênh gia nhập” “Bày tỏ dành cho Ly Đồ ngọc mục(2)”

(2)ngọc mục: ở đây chỉ bản thân Ly Đồ, kiểu kiểu như người Nhật gọi một người con trai theo cách thân mật, chẳng hạn như Jiraiya – chan ấy.(Jiraya là thầy của Naruto)

Khiến Kỳ Dĩ có hơi chút chú ý, là một bài post có tên là “Liệt kê từng jq vồng phối(3) của Ly Đồ đại thần”

(3)jq vồng phối: gian tình mạng phối âm ***g tiếng

Click vào thì thấy chủ yếu thảo luận mấy CV ***g âm của vai thụ đã từng tham gia trong mấy vở kịch BL chủ dịch của Ly Đồ, Đàm Ngữ bởi vậy nổi danh trên bảng.

Kỳ thực yêu cầu cao nhất với cp kia hiển nhiên là Tiểu Lâu Đợi Mưa Gió(4), ai bảo Đàm Ngữ cùng với Ly Đồ cơ hồ trở thành scandal cp cấp bậc mở đầu cho giới đam mỹ vồng phối cơ; ai bảo CV tên Tiểu Lâu kia lại tị hiềm để ý sâu như vậy, ngay cả loại post nhảm này mà cũng gây náo loạn một phen được.

(4)ừh, Tiểu Lâu dùng để chỉ tay chân của mấy kẻ xấu, ở đây mình cũng ko rõ là ngt lấy tên Tiểu Lâu hay là cả Tiểu Lâu Đợi Mưa Gió nữa ~>_<~+ đam=" ngữ=" coi=" như=" làm=" đối=" tượng=" của=" scandal=" mấy=" lần=" nhưng=" trúng=" đạn=" không=" nhiều=" lắm,=" lại=" có=" một=" post=" nói=" như=" vậy=" đây=" ==" vị=" đam=" ngữ=" kia=" không=" phải=" có=" người=" nói=" là=" một=" mỹ=" nhân=" sao?==" đại=" thần=" phối=" mỹ=" nhân=" thực=" sự=" là=" thần=" phối=" a=" xd=" vì=" vậy=" những=" post=" sau=" đi=" theo=" biến=" thành=" như=" vậy:==" ==" cho=" dù=" là=" đám=" nhỏ,=" manh(5)=" đại=" thần=" x=" mỹ=" nhân.==" (5)trong=" manga/anime=" ám=" chỉ=" một=" tình=" cảm=" đột=" nhiên=" xuất=" hiện=" lóe=" qua=" trong=" não,=" khiến=" người=" ta=" cảm=" thấy=" vui=" vẻ.==" ***=" được=" rồi,=" tuy=" rằng=" nói=" đam=" ngữ=" với=" mình=" cũng=" chưa=" có=" quan=" hệ=" gì,=" thế=" nhưng=" kỳ=" dĩ=" có=" chút=" hơi=" khó=" chịu.==" dục=" vọng=" giữ=" lấy=" của=" đàn=" ông=" quả=" nhiên=" đều=" là=" đáng=" sợ,=" hướng=" hồ=" mình=" còn=" chưa=" có=" danh=" chính=" ngôn=" thuận,=" chút=" sở=" hữu=" danh=" tiếng=" ấy=" lại=" càng=" thêm=" có=" ý=" nghĩa=" trọng=" đại.==" kỳ=" dĩ=" lật=" xem=" hết=" các=" trang,=" quay=" lại=" tiếp=" tục=" làm=" công=" trình.==" thật=" không=" may,=" ce(6)=" luôn=" rồi,=" thăm=" là,=" hôm=" nay=" làm=" chưa=" lưu=" lại=" lần=" nào.==" (6)ce=" là=" chữ=" giản=" thể=" của=" clear=" entry=" hoặc=" copy=" exactly(phục=" chế=" nguyên=" dạng),=" đại=" khái=" là=" xóa=" và=" hồi=" phục.==" kỳ=" dĩ=" đợi=" vô=" số=" lần=" thế=" mà=" hiện=" nay=" lại=" không=" thấy=" hình=" ảnh=" chờ=" mong=" ấy,=" không=" có=" oán=" niệm=" đáng=" kể=" của=" đam=" ngữ=" thúc=" đẩy=" tiến=" trình,=" lại=" khiến=" kỳ=" dĩ=" khó=" chịu=" hoàn=" thành=" công=" việc.==" ***=" nhân=" phẩm=" thế=" nào=" a.==" kỳ=" dĩ=" phiền=" muộn,=" hơn=" phân=" nửa=" buổi=" tối=" làm=" mất=" không,=" ce=" hậu=" kỳ=" tan=" vỡ=" là=" chuyện=" bi=" kịch=" lắm=" rồi.==" lúc=" này,=" đam=" ngữ=" “hiện=" lành=" lại=" gõ=" qua,=" nhiệt=" liệt=" tỏ=" ý=" rằng=" bài=" ca=" mới=" của=" người=" nào=" đó=" ưu=" mỹ=" để=" nghe.==" mà=" cái=" người=" nào=" đó=" kia,=" vừa=" vặn=" khúc=" khao=" lại=" là=" ly=" đồ=" đại=" thần=" đáng=" trách=" kia.==" kỳ=" dĩ=" theo=" đường=" link=" của=" ai=" kia=" gửi=" qua,=" xác=" thực=" thấy=" đại=" thần=" ca=" đúng=" thật=" là=" không=" tồi.==" bài=" hát=" nghe=" rất=" hay,=" kỳ=" dĩ=" lại=" càng=" thêm=" mất=" hứng.==" kỳ=" dĩ=" đã=" bao=" giờ=" thấy=" qua=" đam=" ngữ=" hi=" hi=" cười=" ca=" ngợi=" ai=" đâu,=" còn=" không=" mang=" theo=" từ=" cửa=" miệng=" “tôi=" thao=" nũa=" chứ,=" đây=" quả=" thực=" là=" dải=" ngọc=" khác=" biệt=" mà.==" ***=" nào=" ngờ=" một=" đoạn=" dài=" khen=" ngợi=" tán=" dương=" kia=" căn=" bản=" không=" phải=" đam=" ngữ=" tự=" đánh=" ra,=" khi=" đó=" đam=" ngữ=" đang=" tay=" trái=" một=" cái=" đùi=" gà=" lớn,=" miếng=" thì=" gặm,=" tay=" phải=" cầm=" chuột=" gõ=" gõ,=" paste=" post=" gửi=" đi=" mà=" thôi.==" cho=" nên=" cái=" trắng=" đại=" hiệp=" mua=" dấm=" chua=" gì=" mà=" mua=" a,=" người=" mà=" đam=" ngữ=" đang=" ngoặm=" mỹ=" vị=" còn=" nhớ=" rõ=" phải=" chia=" xé=" một=" chút=" động=" thái=" mới=" nhất=" của=" giới=" vồng=" phối,=" miễn=" cho=" người=" ta=" lại=" trở=" thành=" “ngoài=" vùng=" phủ=" sóng=" trong=" miệng=" mọi=" người,=" là=" quan=" tâm,=" hơn=" nữa=" là=" sẵn=" sóc=" a,=" sản=" phẩm=" tiểu=" thụ=" xù=" lông=" nhím,=" quả=" thực="

là=" độc=" sản=" độc=" tiêu=" a!=" (=)" a.k.a=" tự=" sản=" tự=" tiêu=" ***=" có=" điều=" kỳ=" dĩ=" cũng=" không=" biết=" sở=" dĩ=" khi=" mà=" đậm=" ngữ=" nhận=" kịch=" còn=" kỳ=" dĩ=" nhận=" hậu=" kỳ=" xong=" khi=" mà=" thông=" báo=" demo=" ra=" đời=" đã=" được=" các=" cv=" chủ=" dịch=" nghe=" qua=" khi=" mà=" chủ=" dịch=" số=" 1=" ly=" đồ=" đại=" thần=" gõ=" qua=" đưa=" ra=" ý=" kiến=" giọng=" điệu=" của=" kỳ=" dĩ=" không=" thiện=" ý=" lăm=" ly=" đồ=" kỳ=" dĩ=" kỳ=" dĩ=" ừm=" ly=" đồ=" ha=" hả=" xin=" chào=" có=" một=" chỗ=" hình=" như=" giọng=" của=" tôi=" bị=" xử=" lý=" khá=" xa=" kỳ=" dĩ=" chỗ=" nào=" ly=" đồ=" chính=" là=" chỗ=" cuối=" cùng=" của=" màn=" 3=" kỳ=" dĩ=" tôi=" đi=" nghe=" thử=" ***=" kỳ=" dĩ=" sửa=" được=" rồi=" ly=" đồ=" ha=" hả=" tốc=" độ=" rất=" nhanh=" a=" kỳ=" dĩ=" tạm=" được=" ly=" đồ=" trước=" đây=" đã=" từng=" nghe=" qua=" cậu=" làm=" hậu=" kỳ=" mấy=" vở=" kịch=" cho=" đậm=" ngữ=" kỹ=" thuật=" làm=" hậu=" kỳ=" không=" tôi=" xd=" kỳ=" dĩ=" tạm=" được=" ly=" đồ=" (cười=" nếu=" không=" phải=" lần=" đầu=" tiên=" gặp=" tôi=" còn=" thật=" hoài=" nghi=" có=" phải=" tôi=" đã=" chọc=" cậu=" không=" cậu=" nói=" chuyện=" cũng=" thực=" là=" ngắn=" gọn=" quá=" đi=" mất=" ***=" kỳ=" dĩ=" suy=" nghĩ=" một=" chút=" vẫn=" là=" giọng=" điệu=" lạnh=" như=" băng=" kỳ=" dĩ=" làm=" sao=" thiếu=" thân=" mật=" ly=" đồ=" đây=" chính=" là=" (_)=" cậu=" nói=" kỳ=" dĩ=" cậu=" suy=" nghĩ=" nhiều=" rồi=" ly=" đồ=" vậy=" là=" tốt=" rồi=" ***=" vào=" một=" ngày=" nào=" đó=" sau=" hôm=" ấy=" tổ=" kịch=" muốn=" phát=" kịch=" trong=" diễn=" đàn=" của=" tổ=" kịch=" náo=" nhiệt=" hiém=" có=" chuẩn=" bị=" ừm=" đêm=" nay=" 9=" 10h=" phát=" kịch=" hoan=" nghênh=" mọi=" người=" tới=" xem=" (^o^)/~=" biên=" kịch:o(^o^)= rớt=" cục=" đã=" ra=" rồi!=" trang=" trí=" có=" chút=" khẩn=" trương=" kỳ=" lạ...=" .=" chuẩn=" bị=" sờ=" sờ=" đầu=" trang=" trí=" đại=" nhân=" dừng=" khẩn=" trương=" áp=" phích=" rất=" được=" tán=" dương=" (^o^)/~=" đậm=" ngữ=" ho=" ho=" tốc=" độ=" không=" tôi=" mà=" biểu=" dương=" chuẩn=" bị=" hắc=" hắc=" đa=" tạ=" hậu=" kỳ=" đại=" nhân=" thân=" tốc!=" đậm=" ngữ=" dĩ=" nhiên=" cũng=" không=" xem=" hậu=" kỳ=" nhà=" ai=" (đắc=" sát*)=" (*đây=" là=" từ=" lóng=" ý=" chỉ=" những=" người=" khoe=" khoang=" huyên=" hoang=" ngạo=" mạn).=" ly=" đồ=" là=" của=" nhà=" cậu=" phải=" không?= đậm=" ngữ=" đương=" nhiên=" là=" của=" nhà=" ông=" đây=" ha=" ha=" ha=" ha=" ha=" ha=" hậu=" kỳ=" ...=" .=" ly=" đồ=" đắc=" sát=" đắc=" sát=" đắc=" sát=" quá=" đi=" hậu=" kỳ=" đại=" nhân?= hậu=" kỳ=" đậm=" ngữ=" âm=" thô=" của=" ca=" khúc=" lần=" trước=" cậu=" cho=" tôi=" đã=" làm=" ổn=" rồi=" có=" muốn=" nghe=" chút=" không?= đậm=" ngữ=" muốn=" muốn=" muốn=" a!=" cải=" trắng=" đại=" hiệp=" cậu=" thực=" sự=" là=" thân=" nhân!=" ha=" ha=" ha=" hậu=" kỳ=" q=" riêng=" chuẩn=" bị=" lại=" đi=" jq=" *cào=" tường*= ***=" ly=" đồ=" mất=" mở=" trùng=" trùng=" mà=" nhìn=" đậm=" ngữ=" vui=" vẽ=" chạy=" theo=" sát=" hậu=" kỳ=" nhà=" mình=" quả=" thực=" chính=" là=" cún=" con=" chạy=" theo=" chủ=" nhân=" tuy=" rằng=" một=" thân=" lông=" xù=" rậm=" rạp=" rối=" bù=" bốn=" cái=" chân=" nhỏ=" áy=" lại=" vẫn=" theo=" chủ=" nhân=" một=" tác=" cũng=" chẳng=" buồn=" ly=" đồ=" buồn=" cười=" cách=" một=" hồi=" mới=" đi=" gõ=" qua=" kỳ=" dĩ=" thấy=" thể=" nào=" đi=" nữa=" người=" con=" trai=" kia=" cũng=" không=" nên=" ở=" vào=" trạng=" thái=" đối=" địch=" mình=" mà=" ***=" ly=" đồ=" hậu=" kỳ=" đại=" nhân=" kỳ=" dĩ=" ly=" đồ=" đại=" nhân=" ly=" đồ=" (cười=" kể=" ra=" tôi=" rất=" thưởng=" thức=" kỹ=" thuật=" hậu=" kỳ=" của=" cậu=" kỳ=" dĩ=" cảm=" ơn=" ly=" đồ=" có=" điều=" cậu=" có=" vẽ=" như=" chỉ=" theo=" tổ=" kịch=" chỗ=" đậm=" ngữ?= kỳ=" dĩ=" cũng=" gần=" thế=" tôi=" cùng=" với=" bạn=" bè=" tổ=" kịch=" ly=" đồ=" ha=" ha=" vậy=" tôi=" ngược=" lại=" được=" thơm=" lây=" rồi=" kỳ=" dĩ=" cũng=" gần=" thế=" ***=" bên=" kia=" ly=" đồ=" vuốt=" cảm=" nheo=" mất=" lại=" về=" phía=" màn=" hình=" bản=" tính=" người=" này=" không=" phải=" khách=" khí=" vậy=" là=" chân=" chính=" đối=" với=" mình=" có=" ý=" kiến=" a=" tên=" đậm=" ngữ=" kia=" tán=" dương=" hậu=" kỳ=" nhà=" mình=" kinh=" ghê=" bất=" luận=" nhân=" phẩm="

hay="" là="" kỹ="" thuật,="" sợ="" rằng="" tên="" này="" biểu="" hiện="" vậy,="" nguyên="" nhân="" càng="" có="" thể="" là="" người="" sau.="" về="" phần="" làm="" sao="" mà="" đặc="" tội,="" ly="" đồ="" tin="" rằng="" trên="" thể="" giới="" không="" phải="" chỉ="" có="" người="" quen="" người="" mới="" có="" thể="" gây="" ra="" hiệu="" quả="" khiến="" đối="" phương="" chán="" ghét.="" dựa="" vào="" lý="" giải="" tính="" hướng="" bản="" thân="" nhiều="" năm="" đồng="" thời="" kinh="" nghiệm="" công="" khai="" đã="" lâu="" thì...="" .="" ly="" đồ="" tôi="" tương="" đối="" thưởng="" thức="" người="" nào="" có="" chút="" ôn="" hòa="" nhu="" thuận.="" ly="" đồ="" loại="" hình="" như="" đạm="" ngữ,="" không="" phải="" thức="" của="" tôi.="" ly="" đồ="" hơn="" nữa="" rõ="" ràng="" là,="" cậu="" ta="" ưa="" hậu="" kỳ="" đại="" nhân="" huyền="" diệu="" nhà="" cậu="" ta="" hơn="" là="" đối="" với="" người="" ngoài="" như="" tôi.="" ly="" đồ="" cho="" nên="" hậu="" kỳ="" đại="" nhân,="" cậu="" có="" thể="" đối="" loại="" tư="" thái="" ứng="" phó="" tôi="" không?="" kỳ="" dĩ="" ...="" có="" thể.="" ***="" người="" này="" thật="" là="" sáng="" khoái="" mà,="" ly="" đồ="" bên="" kia="" nở="" nụ="" cười.="" quả="" nhiên="" nắm="" được="" mấu="" chốt="" vấn="" đề="" mới="" có="" khả="" năng="" một="" lần="" đánh="" bại="" a.="" người="" này="" cũng="" tầm="" tàm.="" kỳ="" dĩ="" yên="" lặng="" phán="" định.="" ***="" tình="" nghĩa="" của="" đàn="" ông="" có="" đôi="" khi="" có="" thể="" phát="" triển="" khiến="" con="" người="" ta="" trở="" tay="" chẳng="" kịp,="" hai="" người="" cứ="" vậy="" mà="" hóa="" thù="" thành="" bạn,="" thậm="" chí="" cấu="" kết="" với="" nhau="" làm="" việc="" xấu.="" dưới="" tình="" huống="" cậu="" bạn="" nhỏ="" đạm="" ngữ="" cái="" gì="" cũng="" không="" biết,="" hai="" người="" bởi="" vì="" cậu="" mà="" nổi="" lên="" một="" hồi="" thuốc="" súng,="" lại="" đã="" nắm="" tay="" nhau="" giảng="" hòa="" rồi.="" khụ="" khụ,="" đương="" nhiên="" khói="" thuốc="" súng="" là="" ai="" đó="" đơn="" phương,="" chẳng="" qua="" may="" là="" người="" còn="" lại="" kia="" cũng="" đủ="" nhay="" cảm,="" làm="" một="" cú="" đập="" lửa="" hiệu="" quả.="" ***="" mà="" ở="" trong="" mắt="" kỳ="" dĩ="" rõ="" ràng="" hiện="" ra="" một="" người="" đàn="" ông="" so="" với="" mình="" ôn="" hòa="" lại="" sẵn="" sóc="" hơn="" nhiều="" lắm,="" thẳng="" đến="" sau="" này,="" mới="" đối="" với="" người="" khác="" hơi="" biểu="" lộ="" ra="" dục="" vọng="" chiếm="" giữ.="" kỳ="" dĩ="" động="" lòng="" rồi?="" ly="" đồ="" đưa="" ngốc="" nghiêm="" túc="" khiến="" người="" ta="" thương.="" kỳ="" dĩ="" cậu="" rơi="" vào="" tay="" giặc="" rồi.="" ly="" đồ="" không="" chúc="" mừng="" tôi?="" kỳ="" dĩ="" chờ="" cậu="" thành="" công="" rồi="" lại="" chúc="" mừng="" cậu="" song="" hỷ="" lâm="" môn.="" ======"" lời="" tác="" giả="" phụt,="" cái="" trắng="" đại="" hiệp="" ghen="" rồi="" ======"" (1)bắp="" cải="" xào="" dấm="" (cám="" ơn="" nhường="" nầu="" tiểu="" thư="" ghen="" ~)="" .:hết="" phiên="" ngoại="" 2.:="" phiên="" ngoại="" này="" là="" thời="" điểm="" sau="" khi="" cha="" mẹ="" kỳ="" dĩ="" đã="" chấp="" nhận="" đạm="" ngữ,="" cuộc="" sống="" của="" hai="" người="" đã="" đi="" vào="" quỹ="" đạo,="" mình="" mạn="" phép="" đối="" sang="" anh="" -="" em="" cho="" nó="" ngọt="" ngào="" ^="" >=""

30. Chương 30: Pn3 Dầu Vòng Cải Trắng (thượng)

Kỳ Dĩ cực kỳ xui xẻo bị phân đi công tác vào ngày 1/5, sau khi bà xã Kỳ Dĩ bị mắc chứng quái lạ nào đó, về mặt công việc thì tránh về muộn, hưởng chi là đi công tác. Có điều trận công tác này cũng chẳng có cách nào đẩy cho ai khác, mấy người công nhân viên chức cấp dưới không phải muốn thừa dịp 1/5 kết hôn thì cũng là nghỉ dài hạn về nhà tận hiếu. Kỳ Dĩ cấp bậc quản lý vả lại đơn thân, cha mẹ lại khỏe mạnh thực sự không có ý gì để từ chối cả.

Tuy rằng cậu kỳ thực không phải đơn thân, tuy rằng trong nhà cậu còn có một ai kia cứ tới đêm tối thì một thân yếu đuối và nhu nhược.

Kỳ Dĩ bởi vậy phát sầu, để Đạm Ngữ một mình ở nhà mấy ngày hiển nhiên là không được, cả 4,5 đêm còn không lần qua lần lại hồng mọi người sao? Kỳ Dĩ đã từng thử qua vào đêm trước khi đi công tác đem người ta vận động tới mức uể oải khó chịu, nhưng mà người ta hai mắt vô thần mở to chờ cậu tới bình minh, khiến cho Kỳ Dĩ vừa yêu thương vừa hối hận.

Cho nên đứng ra mà nói thì làm thế nào để dàn xếp tốt những công việc trong nhà này là một vấn đề rất lớn. Nhiệm vụ công ty phân công đi làm đã sớm mua vé máy bay sớm mấy ngày trước rồi, chính là ngày nghỉ mừng 1/5, nếu tới ngày ấy mới mua khẳng định là không mua được, suy nghĩ mang Đạm Ngũ đi cùng cũng chết non rồi.

Ly Đồ: đang sầu cái gì vậy? (screenshot kí tên QQ: rau cải trắng: phát sầu)

Kỳ Dĩ: tôi ngày 1/5 phải đi công tác.

Ly Đồ: thảm vậy!

Kỳ Dĩ: ừm.

Kỳ Dĩ: phiền a, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Ly Đồ: vị trong nhà kia?

Kỳ Dĩ: để cậu ấy ở nhà 4, 5 ngày khẳng định không phải chuyện tốt.

Ly Đồ: bệnh của cậu ấy, chữa không hết?

Kỳ Dĩ: không muốn bắt buộc cậu ấy.

Tôi thấy cậu trên thực tế cũng có chút hưởng thụ nhỉ, người ta đem sự tồn tại của cậu trở thành trọng yếu như tính mệnh thế. Ly Đồ ngẫm nghĩ, vừa khéo lại không khéo, quê nhà Ly Đồ có một cô em vừa lúc ngày 1/5 kết hôn, về mặt huyết thống vẫn là họ hàng gần, nhân ngày nghỉ muốn làm lớn, Ly Đồ cũng không có ý từ chối, cũng là ngày 1/5 phải đi xa nhà bay về phương Nam.

Ly Đồ: tôi ngược lại có một chủ ý.

Kỳ Dĩ: cái gì?

Ly Đồ: đem vị này nhà tôi qua phối với vị kia nhà cậu.

Kỳ Dĩ: = =cậu bỏ được?

Ly Đồ: kỳ thực là 1/5 tôi vừa lúc phải về nhà cũ một chuyến, vốn cũng không thể bồi cậu ấy.

Kỳ Dĩ: vậy được, cậu trước khi đi thì đem người tới.

Ly Đồ: ừm, cậu để lại địa chỉ nhà cậu cho tôi, tôi muốn đem người tới tận cửa nhà.

Ly Đồ: được rồi, dặn dò vị nhà cậu, phải xem chừng Tiểu Uyên.

Kỳ Dĩ: xem chừng cái gì?

Ly Đồ: vị nhà tôi... cũng có chút bệnh.

Kỳ Dĩ: gì?

Ly Đồ: chính là... Dễ đi lạc.

Kỳ Dĩ:

Hôm trước ngày nghỉ 1/5, Ly Đồ rất biết nắm bắt thời cơ đem vị nhà mình ẩn trên giường chà đạp một bữa, quãng thời gian này bản thân rất là bận, vốn đang nghĩ 1/5 sẽ cùng cậu ấy vui đùa, kết quả một chuyến hành trình về quê, thuận tiện phải thăm hỏi bà con cô bác, sợ rằng không 3,4 ngày thì đi không được, hơn nữa hành trình qua lại quả thực gần như tiêu hết toàn bộ ngày nghỉ.

Ly Đề tắm cho người ta thơm ngào thơm ngạt rồi gói kỹ lưỡng vào trong ngực: “Ngày mai đưa em tới nhà Kỳ Dĩ.”

Bí Uyên miễn cưỡng tựa ở trên người Kỳ Dĩ, dây thanh do lúc này vận động, ngay cả tiếng nói cũng không tự giác mang theo chút ý tứ làm nũng: “Được mà, đã biết nha. Cùng Đạm Ngữ mà.”

“Ừ, chúng ta cũng không cần qua sớm quá,” Ly Đề từng từng chút vuốt sơ mái tóc ngắn mềm mại của Bí Uyên, kỳ thực rất là luyến tiếc a, “Kỳ Dĩ đáp máy bay lúc chạng vạng, phỏng chừng bọn họ sáng sớm cũng sẽ không dậy sớm. Chúng ta ăn xong bữa trưa rồi hẵng đi.”

“Ừ, ” Giọng Bí Uyên dần theo chút buồn bực, “Sư huynh anh cũng bốn giờ chiều đáp máy bay, hai người có thể đi cùng nhau.”

“Ừm, trưa mai muốn ăn cái gì?”

“Tùy.”

“Không có tinh thần sao? Mệt rồi à?” Ly Đề xoa nắn thất lưng cậu, giống như đùa giỡn hỏi.

Bí Uyên gian nan xoay người trong lòng Ly Đề, cọ tới chỗ cổ anh: “Sư huynh anh ra ngoài chú ý an toàn, ... sớm về chút nhé.”

Ly Đề nhẹ giọng cười: “Sẽ nhớ anh chứ... Nhớ gọi điện thoại đó.”

“...Ừm.”

“Không phải đã nói qua rồi sao, sao lúc này còn chưa thấy bóng dáng thế?” Đạm Ngữ một bên đánh trứng gà, một bên nhìn ra khoảng không xa xa xuyên qua tấm kiếng cửa sổ phòng bếp.

“Đừng nóng vội, ” Kỳ Dĩ đã dựa tới trước, sờ tới đằng sau tạp dề, “Ở đây không đau sao? Kỳ thực chúng ta có thể ra ngoài ăn.”

Đạm Ngữ dùng chiếc đũa sạch sẽ gạt bỏ móng vuốt xấu thói: “Ông đây có chừng mực.”

Kỳ Dĩ thối lui sang một bên, chờ người có chừng mực làm cơm cho anh ăn. Cũng sắp mười hai giờ rồi, bên kia cũng không có thấy bắt chuyện, xem ra là không dự định qua ăn, may mà hai người sáng dậy sớm nhất đây tử lạnh. Kỳ Dĩ có chút ảo não, sớm biết vậy thì nên trân quý buổi sáng được nghỉ này ở trên giường mới phải.

Hai người ăn xong bữa trưa, Đạm Ngữ thu dọn phòng bếp, sau khi rửa tay xong thì lại giúp Kỳ Dĩ kiểm kê lại hành lý lần nữa, xác định không có quên cái gì rồi mới khóa rương lại. Kỳ thực thời gian hai người chia xa cũng không nhiều lắm, ngược lại thời gian hai người cùng một chỗ tương đối nhiều, ngày lễ quý báu này, chia xa thật là chuyện chẳng dễ chịu gì.

Đạm Ngữ đứng dậy, chỉnh sửa cà vạt chỉnh tề cho Kỳ Dĩ, lôi kéo cổ áo anh cảnh cáo: “Phục vụ khách phòng không nên kêu bậy, nếu như biết anh ở bên ngoài xằng bậy, hừ...”

Kỳ Dĩ kéo tay cậu xuống nắm chặt: “Đừng suy nghĩ nhiều. Sẽ không đâu.”

Chuông cửa leng keng thùng thùng vang lên, cái gì nên tới cũng tới rồi. Kỳ Dĩ đi ra mở cửa, quả nhiên Ly Đề một thân áo mũ chỉnh tề lưu loát đứng ở cửa, đằng sau lộ ra một cái đầu của cậu bé thanh tú trong lòng ôm một con mèo hoa lông xù, Bí Uyên vẩy vẩy chân trước của con mèo nhỏ nói: “Hi~, chúng tôi tới ở nhà nè ~”.

Con mèo nhỏ bị phe phẩy chân trước: “Meo meo ~”.

“A! Mèo con!” Hiển nhiên rằng phân lượng của hai người đàn ông chẳng bằng một con mèo nhỏ, Đạm Ngữ mang ánh mắt tràn ngập yêu thương bao phủ trên người chú mèo nhỏ, ôm con mèo qua rồi mới mang theo hai người vào trong phòng. Con mèo nhỏ ngược lại chẳng có ý kiến gì mà chuyển dời địa điểm ôm ấp qua người khác, Bí Uyên nhìn khoảng không vắng vẻ trước ngực thầm thì: ai nói mèo thì không háo sắc, cọ trong ngực mỹ nam rõ ràng hiền lành hơn.

“Mỹ nam” ôm mèo dời bước phòng khách, đặt chú mèo lên sô pha, rồi mới đi rửa tay rót trà mời khách đến nhà.

Ly Đồ đặt túi sách thật to của Bí Uyên trên sô pha, rồi mới cùng ngồi xuống với Bí Uyên, Bí Uyên nhẹ nhàng vỗ đầu mèo con bất mãn: “Mèo con mày ăn cây táo, rào cây sung!”

“Meo meo~” Mèo con dùng đôi mắt nhỏ áy náy hơi chút oan ức giống như đang cầu xin tha thứ liếc nhìn Bí Uyên, Bí Uyên dùng sức biểu hiện ra bộ dáng hằm hừ không thèm để ý tới nó, Mèo con giống như tự trách yên lặng mà đem đầu xoay qua, vẫn không nhúc nhích nằm sấp xuống, cả người lộ ra một cảm giác đáng thương vô cùng.

Bí Uyên ôm mèo nhỏ lên bầy trên đầu gối, con mèo nhỏ meo meo một tiếng, hết sức chuyện chú đi cọ mu bàn tay Bí Uyên.

Ly Đồ ở một bên nhìn đến mức say sưa.

Kỳ Dĩ theo Đạm Ngữ đi bưng chén trà ra, đi ra đã thấy Bí Uyên đang xoa mèo nhỏ, Ly Đồ đang tham quan học tập Bí Uyên.

“Hai người các cậu, dọn dẹp một chút rồi ra sân bay đi, đừng tới lúc đỉnh điểm tan tầm mới hối, ” Đạm Ngữ khom lưng buông chén trà xuống, một bên đưa tay ra sờ soạng mặt Bí Uyên, “Nhóc kia, ở cùng ai kia, đã đói chưa ha ha.”

Ly Đồ vội kéo người về, cẩn thận nhướn mi về phía Kỳ Dĩ: “Gia giáo?”

“Thao, ông đây mới là gia trưởng!” Đạm Ngữ kháng nghị.

Ly Đồ đứng lên, sửa sang lại áo khoác: “A Dĩ, chúng ta xuất phát?”

Kỳ Dĩ gật đầu. Xách hành lý lên theo Ly Đồ đi ra ngoài, Đạm Ngữ và Bí Uyên ôm mèo nhỏ đưa hai người đến cửa lớn, ngại có người ngoài ở đây, chia tay cũng rất nhẹ nhàng khua tay biểu thị tạm biệt mà thôi. Ai cũng biết người ta đã sớm trong thế giới hai người tiến hành nói lời chia tay rồi.

Cửa lớn loảng xoảng tiếng đóng cửa, trong cửa ngoài cửa thế giới hai người.

Hai người ngoài cửa kia, một người trong đó có chút lo lắng: “Để hai người cùng chỗ thực sự không thành vấn đề sao?”

Người kia không hề nghi ngờ: “Không cần lo lắng, không xảy ra việc gì.”

Bên trong cửa, Đạm Ngữ giống như lưu manh đảo hai vòng qua người Bí Uyên, lộ ra nét cười đáng khinh cứ như là đang đùa giỡn gái nhà lành vậy, thế nhưng vốn là người đẹp, nét cười này nhất thời chẳng thành cái thứ gì hết.

=====

Lời tác giả:

Cái gọi là dầu vừng cải trắng chính là ý nghĩa không có cải trắng, đây là cuộc sống khuê mật (khuê phòng ngọt ngào) của hai tiểu thụ.

~oOo

~Mèo nhỏ nhảy xuống khỏi lòng Bí Uyên, chạy đến chỗ cửa lớn dùng sức cào hai cái, quay đầu lại u buồn nhìn Bí Uyên.

Bí Uyên đi qua rồi ngồi xổm xuống, đem mèo nhỏ lần nữa bế lên, thở dài một hơi về phía cửa.

“Nè nè, tôi nói các cậu một người một mèo có cần bi thương thế không hả, ông đây sẽ bạc đãi các cậu sao?” Đạm Ngữ giơ chân, tỏ ra bất mãn của chủ nhân, vuốt cái đầu của mèo nhỏ cũng không tỏ ý tốt, “Bé cưng, may là cún nhà tao hai ngày không ở nhà, nếu không thì mày nào có thời gian thương xuân nhớ thu chứ.”

“Cún nhà cậu đâu Đạm Ngữ?” Bí Uyên buông mèo nhỏ ra, thế nhưng mèo nhỏ hiển nhiên có vẻ thích vô giúp vui,

cứ vòng quanh hai người chạy tới chạy lui đến mức vui vẻ.

“Hai ngày này ở nhà của chú dì Kỳ gia mà, ở chơi với bọn họ hai ngày.”

“Các cậu? Cùng nhà Kỳ Dĩ?”

“Hắc hắc, kháng chiến đã sớm thắng lợi rồi!” Đạm Ngữ lại sờ mó đầu Bí Uyên một phen, tuy rằng Đạm Ngữ vốn cũng chỉ hơn Bí Uyên mấy tháng, về mặt chiều cao còn thấp hơn Bí Uyên 3,4cm, nhưng thế nào cũng phải vươn cánh tay dài ra miễn cưỡng đi sờ đầu người ta, tỏ ra tư thái trưởng giả, tâm tính gì đây nữa!

“Đã thắng lợi rồi?” Bí Uyên hiếu kỳ theo sát phía sau Đạm Ngữ, hết mức biểu thị truy cầu của quyền cảm kích.

Đạm Ngữ lại trực tiếp lôi kéo Bí Uyên đi dạo một vòng, ý bảo thăm quan chút bố cục phòng bếp phòng ngủ, lúc trở lại phòng khách, Đạm Ngữ xách túi sách to dùng trên xô pha lên, đưa cho Bí Uyên, “Nên treo thì treo đi, nên đặt vào nhà vệ sinh thì đi đặt đi.”

Lại lảng sang chuyện khác. Bí Uyên nói thầm. Giật lại túi sách đem đồ dùng rửa mặt về chỗ cũ. Lùi vào cửa buồng vệ sinh, trên bệ rửa mặt đặt song song hai cốc đánh răng, bên trong hai chiếc bàn chải phân biệt đứng hai bên, bên phải là hai chiếc khăn mặt, đều là đặt thành đôi một lam một xám.

Bí Uyên sâu sắc hoài nghi, bố cục nhà mình là sư huynh đã tham khảo kết quả nhà này.

“Bây giờ Bắc Kinh là mười bốn giờ tròn, buổi chiều dự định làm gì?” Đạm Ngữ dựa nghiêng vào cửa buồng vệ sinh, một bộ tư thái giám hộ.

Bí Uyên suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Không biết.” Kỳ thực là trước đó thực nghiệm và kết quả đều xử lý tốt rồi, đặc biệt cả ngày nghĩ đều rảnh, không nghĩ tới... .

“Chơi trò chơi?”

“Ngạch, không biết lắm...”

“Thao, y như là A Dĩ!”

“...”.

“Nếu không chúng ta ghi âm bài hát đi?”

“Bài gì?”

Đạm Ngữ dọn notebook ra, lên mạng, tìm tài ca từ rồi lại đi tìm nhạc đệm: “Ok rồi, Tiểu Uyên qua!”

Đạm Ngữ không biết bắt đầu từ bao giờ không gọi Bí Uyên là tiểu thụ, đổi giọng gọi Tiểu Uyên, khí chất hơn. Bí Uyên cũng thở phào nhẹ nhõm. Tiến gần tới màn hình của Đạm Ngữ, thế là dòng thứ nhất trong txt mở ra trên màn hình là bốn chữ sáng loáng “tuyệt thế công thụ”, Đạm Ngữ cười với Bí Uyên: “Tối, tôi tới hát cái này?”

Bí Uyên cảm thấy nguy hiểm, chẳng qua là ăn nhờ ở đậu, đối phương lại nhiệt tình yêu mến như thế, Bí Uyên không thể làm gì khác hơn là kiên trì ngồi xuống bên người Đạm Ngữ, không cần xem ca từ cậu cũng biết nó viết cái gì, bởi vì ai đó bắt cậu qua hát cùng, đương nhiên hợp ca bản ấy chưa có ai may mắn nghe qua.

“Cậu tới hát ca từ của thụ, ” Mặt Đạm Ngữ đang lộ ra cái biểu cảm “XD”, biểu thị cậu ta vẫn không muốn cùng người khác hợp ca khúc ca này, thật vất vả tìm được một người về mặt ăn uống thấp hơn so với mình, sao có khả năng buông tha đây, “Tối, chúng ta tới cùng hợp thụ.”

Bí Uyên năm ấy đã từng nghe qua giọng ôn hòa dịu dàng mà mềm mại từ trong miệng Đạm Ngữ tuôn ra, lập tức mềm nhũn đầu hàng, thụ thì qua thụ thôi, cũng không phải lần đầu.

Mèo con cọ qua cọ lại vòng quanh chỗ thắt lưng và đầu gối hai người, vẫn cứ vui vẻ chạy tới chạy lui, một hồi rồi còn dùng móng vuốt cào một cái vào cánh tay buông xuống của Bí Uyên, thế nhưng hai người ấy ai cũng không để ý tới nó, mèo con cực kỳ mất mát ngồi chồm hổm bên kia Bí Uyên, chán đến chết mà liếm móng mình, thỉnh thoảng miệng mèo khê nhếch, giống như vừa ngáp một cái.

Bí Uyên hát xong đoạn ấy còn xoa nhẹ cần cổ mèo con, mèo con lập tức ngẩng đầu lên, đem cổ đưa vào trên tay Bí Uyên, Bí Uyên tiếp tục xoa, mèo con hạnh phúc meo meo một tiếng.

Đạm Ngữ buông microphone: “Thao a, tiếng mèo thụ vào rồi.”

“Không sao không sao, không ai chú ý cả.” Bí Uyên thoải mái, cậu cũng chẳng muốn thu lại lần nữa đâu!

Đạm Ngữ click vào mục trữ tài liệu khác, rốt cục đặt một cái tên cho nó, sau đó mở hòm thư ra, gửi một phần qua cho Kỳ Dĩ với một phần nữa cho Ly Đồ, hai người ấy đi vắng khẳng định sẽ buồn chán mà, sẵn sóc thêm a!

Về phần hai người ấy nghe thấy cái này là phản ứng gì, trên bưu thiếp trả lời của Kỳ Dĩ rõ ràng chỉ ra mấy chỗ sai âm, mấy chỗ có tiếng cười cùng với hàng loạt phê phán không tốt. Đạm Ngữ giận, anh một cái trắng đại hiệp không hoàn toàn nắm bắt cảm giác âm nhạc sao phân biệt được người khác có sai âm hay không lại tinh chuẩn như vậy ư, tôi thao!

Về phần bên Ly Đồ, Đạm Ngữ chẳng thu được hồi âm gì, thế nhưng đương lúc Đạm Ngữ lần nữa ném thư trả lời thuyết phục tuyệt đối tránh không kịp của tiểu ngốc hợp ca thì khẳng định là bị đại thần sửa chữa rồi, Đạm Ngữ suy đoán.

Tối nay Đạm Ngữ đầu bếp Bí Uyên trợ thủ, kỳ thực bình thường ở nhà Ly Đồ căn bản ngay cả ra tay đều không cần cậu giúp, đương nhiên loại trừ tình huống Ly Đồ một mình trong bếp buồn chán tìm người cùng làm.

Bí Uyên nhìn Đạm Ngữ động tác thành thạo, một lát sau cơm canh thơm ngào ngạt bung ra bát.

“Đạm Ngữ à, nhà cậu đều là cậu làm cơm sao?”

“Ừm.” Đạm Ngữ thuận miệng đáp, bỗng lại cười hắc hắc, “Nhà cậu, là đại thần nuôi cậu chứ gì?”

Bí Uyên chẳng hé răng.

Trước khi ăn, Đạm Ngữ đem cá nhỏ trộn cơm tẻ đổ vào một chiếc bát plastic nhỏ, một bên do dự hỏi Bí Uyên: “Như vậy thực sự có thể? Không cần đi mua thức ăn cho mèo gì gì đó sao?”

“Có thể. Mèo con ở nhà tôi vẫn trải qua như thế, chúng tôi ăn gì thì nó ăn đó.”

Đạm Ngữ cầm bát đặt tới trước mặt mèo con, mèo con tiến qua ngửi thử, sau đó cũng rất hưng phấn mà tiến bước, xọch xọch ăn đến tấm tắc ra tiếng. “Tôi thoả nó thật đúng là thích ăn à.” Đạm Ngữ sợ hãi than.

Trên bàn cơm, một người một mèo ăn đồng dạng đều là khỏe miệng phát sáng. Đạm Ngữ chọc chọc bàn đồ ăn hỏi Bí Uyên, ở giữa còn đánh cách một cái: “Tay nghề đại thần, cùng tôi so thế nào?”

“Thao a, sao có khả năng!” Đạm Ngữ không tin, “A Dĩ vẫn nói ăn ngon!”

Bí Uyên không dám cãi lại đó là Kỳ Dĩ đang dỗ cậu đó, chỉ là cũng không dám nói mình hoàn toàn công chính liêm minh, thế nhưng ăn lâu như vậy, về phương diện khẩu vị cũng là tương đối quen đồ ăn của sư huynh nhà mình.

Đạm Ngữ không phục hừ một cái: “Bộ sách ẩm thực khỏe mạnh của sư huynh nhà cậu vẫn là ông đây xem chán rồi sau truyền lại cho cậu ta đó.”

Sau khi dọn dẹp thỏa đáng xong xuôi hai người ngồi trong phòng ngủ lên mạng, Đạm Ngữ đặt mèo con vào, cũng may mèo con không bắn lăm, dù có đặt nó lên chần giã qua giã lại thỉnh thoảng lẩn chút cũng không sao. Mèo con ở nhà Bí Uyên đã lâu, thế nhưng vẫn không thay đổi được bộ dáng an phận, sự đáng thương và vẻ an phận lúc mới tới, khiến cho đôi chồng chồng Ly Đồ rất cực xác nhận đó không phải vấn đề tuổi tác của mèo con, đó chính là vấn đề tính cách ấy!

Mèo cũng là có cách tồn tại kiểu này.

Khi đó Ly Đồ chuẩn bị vở kịch lịch sử không tưởng cực lớn còn chưa xong, diễn đàn tổ kịch vẫn khỏe mạnh như cũ, Đạm Ngữ nằm sắp trong diễn đàn tán gẫu.

Đạm Ngữ: người a người a người a.

Cô nàng A: ôi, Đạm tiểu thụ a, lại khuê phòng tịch mịch rồi?

Cô nàng C: đã gặp rồi, công quân không ở nhà sao XD.

Đạm Ngữ: hừ hừ, con nào đó a lẩn trên giường ông đây ha ha ha ha ha.

Cô nàng B: mèo con hay cún con?

Đạm Ngữ: cũng không phải! Là một tiểu mỹ nhân tú sắc khả xan

.

Cô nàng C: Đạm tiểu thụ cậu không biết xấu hổ nói ai khác là mỹ nhân đây? __ .

Lam xoa xoa:

Cô nàng B: vì vậy... không phải Lam tiểu thụ ở nhà cậu chứ?

Lam xoa xoa: ... Ủ.

Đạm Ngữ: ha ha ha ha ha ha ha, gia sờ một cái, ừm, non mềm a (cười hèn mọn).

Cô nàng A: phụt, thụ thụ yêu nhau là không có tiền đồ! Tĩnh tĩnh, tĩnh tĩnh a!

Cô nàng C: nè, Kỳ Dĩ đại nhân với đại thần sao lại đem hai cậu cùng chỗ vậy? Chủ ý thiên tài của ai vậy? Thật là khôi hài, *nặng đầu*!

Đạm Ngữ: (ngoáy mũi) đúng vậy, là đại thần thiên tài của các cô “tự mình” đem người tới tắm cung của gia ha ha.

Cô nàng B: phỏng chừng chính là hai tiểu công nghĩ đem tiểu thụ nhà bên đặt vào cùng nhau rất an toàn thì mới đồng ý ha XD.

Cô nàng A: nghỉ nghỉ tốt, hai tiểu thụ hoạt sắc sinh hương lại bị ném tới cùng nhau sống nương tựa sao, quá lãng phí đi mất, *giận*

Lam xoa xoa:

Lam xoa xoa: tôi đi xem phim... .

Đạm Ngữ: ai ai ai chờ một chút! Cùng nhau đi!

Cô nàng B: =.=, thật đúng là ở chung rồi, kinh khủng không thể nói chuyện.

Đạm Ngữ thật sự cùng Bí Uyên đi xem phim, xem một cuộn băng huyền nghi án tình, hai người vẫn đang suy luận tới lui. Đạm Ngữ biểu hiện trong quá trình hiển nhiên kém Bí Uyên không chỉ một cấp, Đạm Ngữ phì một hơi cười: “Nhìn không ra nhỉ, Tiểu Uyên cậu đừng cảm như thế à nha!”

Bí Uyên thật thành khẩn trả lời cậu: “Bình thường, bình thường cùng sư huynh xem, tình huống tôi thua trận nhiều hơn chút.”

Thao thao, các cậu một học khoa lý một học khoa y, ông đây hèn mọn học khoa văn đương nhiên không bằng các cậu rồi.

Đạm Ngữ bình thường một mình vào ban đêm thường thường là không buồn ngủ, thực không phải là cố gắng không đi ngủ mà là chẳng có tí buồn ngủ nào cả, Ly Đồ đã từng giám định cậu ta là lo nghĩ dưới tình cảnh đặc thù, sẽ vào tình huống đặc biệt khuyết thiếu cảm giác an toàn lại có lo lắng khác thường phần khởi kích động khó đi vào giấc ngủ.

Thế nhưng giờ thì có cậu bạn nhỏ Bí Uyên làm bạn ban đêm, Đạm Ngữ đã cảm thấy có chút mệt nhọc, 11h tối, thậm chí thời gian ngủ so với bình thường còn sớm hơn một giờ. Đó là tự nhiên thôi, lúc ai kia ở đây, hai người cọt cọt vui đùa cũng không phải chỉ là chuyện qua loa vài phút.

Đạm Ngữ khóa cửa: “Mệt rồi mệt rồi, rửa ráy rồi đi ngủ?”

Bí Uyên được người ta tự dưng đổi ý mà vừa mừng lại vừa lo sợ, cậu đương nhiên biết mình bởi vì lý do gì mà được đưa tới, lẽ nào hiệu quả có người ngủ cùng thực sự rõ ràng như thế! Đạm Ngữ nói buồn ngủ, Bí Uyên tất nhiên là không có ý kiến gì, rửa xong trở về thấy mp4 đầu giường của Đạm Ngữ có vẻ như đang trong lúc truyền phát tín hiệu, cậu hiếu kỳ cầm qua nghe một lát.

Bí Uyên thật hi vọng có nước bọt để cậu phun một bùm, để biểu hiện hiệu quả đầy đủ của việc nội tâm kịch liệt ngạc nhiên thể hiện ra ngoài: nè nè hai người cũng quá có tình thú rồi đi nhá, Đạm Ngữ sắp sửa trước khi ngủ thì nghe! Nghe cái gì bí mật hóa ra là ghi âm Kỳ Dĩ đêm cừu! Thật sự là đêm cừu, từng con từng con như vậy đếm ra, cứ nhắc đến một chút biến báo* cũng không có! (*biến báo: thay đổi một cách không có nguyên tắc dựa theo tình hình khác nhau)

Đạm Ngữ trở về đã thấy Bí Uyên cầm mp4 ghen cười vẻ mặt đau đớn.

“Đản đông(1) a?” Đạm Ngữ lấy mp4 qua, nhưng mặt xoay chuyển không đủ mau chóng, bên gò má một vết đỏ vẫn không thoát khỏi đường nhìn của Bí Uyên.

(1) đã từng giải thích, xem lại chừng chương 11, 12: nguyên văn ‘nhàn đến đản đông’ tức là buồn chán đến mức làm ra sự việc khác với bình thường

Lời tác giả:

Ồ nháo, phiên ngoại này viết được dài quá ha, tôi quả nhiên là quá tưởng niệm Lam tiểu ngọc mà

~oOo

~Ngày hôm sau thức dậy tinh thần hai người cũng không tốt lắm, hai người đều là lần đầu nằm cùng giường với một người đàn ông khác, Bí Uyên mới đầu còn khấn trương, trộm liếc sang bên Đạm Ngữ kia cơ, kết quả Đạm Ngữ nghiêng người hơi cuộn tròn hệt như là đang ngủ vậy. Dù sao có thể khiến Đạm Ngữ ngủ là ổn rồi, Bí Uyên cũng tự mình thoải mái. Chỉ là tên kia thoạt nhìn, thực sự là tư thế ngủ chẳng có cảm giác an toàn gì hết.

Ăn xong bữa sáng, Đạm Ngữ mang theo ví tiền và ba lô, vỗ vỗ vai Bí Uyên: “Đi, theo tôi ra ngoài đi.”

“Ồ, đâu cơ?”

“Chợ bán thức ăn.”

“Tủ lạnh không còn đầy đó sao?”

“Đi chợ bán thức ăn xong tới nhà Kỳ Dĩ?”

“Gì cơ?”

“Đi làm cơm cho cha mẹ cậu ấy.”

Vì vậy hai người từ sáng sớm đã ra ngoài rồi, hầu như là cả ngày đều tiêu hao ở Kỳ gia, ba Kỳ thích món ăn nhà, mẹ Kỳ lại chung tình với mấy đồ ăn sáng phương nam đặc sắc, hai người bình thường đều là ăn ở ngoài, lúc Đạm Ngữ qua thì cũng ở nhà hưởng một bữa.

Buổi tối về nhà thừa dịp Đạm Ngữ đi tắm, Bí Uyên vội gọi điện cho Ly Đồ, nói một chút sinh hoạt một ngày qua.

“Sư huynh em nói cho anh nghe nè, ha ha, anh không thấy ánh mắt của mẹ Kỳ Dĩ chứ aha ha, ” Bí Uyên ở trên giường lộn một vòng, “Thật là phòng bị a, cứ như là sợ em bắt cóc Đạm Ngữ ấy.”

“Con dâu mà, đương nhiên phải coi chừng.” Ly Đồ ở bên kia một bên xoa tóc cười. Nếu như Tiểu Uyên ngày nào đó mang theo một người đàn ông để cha mẹ mình thấy được, phỏng chừng cũng phải lo lắng mất một hồi.

“Ha ha.”

Mèo con tiến qua: “Meo meo ~”.

Đạm Ngữ tắm xong đi ra thấy Bí Uyên mặt cười tươi rói lăn trên giường, mèo con trên giường đợi không được, đảo quanh bốn phía giường.

“Làm cái gì a? Đánh tiết gà chác?”

Bí Uyên tiếp tục lăn, không cẩn thận đạp gối đầu xuống giường, mắc phải giữa ngăn kéo và mép giường, Bí Uyên đứng lên xấu hổ muốn đi nhặt lên, Đạm Ngữ cuống quýt tiến lên, nhưng mà chẳng kịp, cậu bạn nhỏ Bí Uyên đã xốc ngăn kéo lên, mắt mở trừng thấy được thứ không nên thấy trong đó.

“Gì kia, tôi đi tắm rửa, tắm rửa ha!”

Hai người đùa đùa chơi ngược lại thời gian cũng qua rất nhanh, hai người còn đi leo núi một lần. Đạm Ngữ có đôi khi may mắn là đã đem mình và Tiểu Uyên lưu lại, nếu như Kỳ Dĩ và Bí Uyên đợi một chỗ có phải chết đói không chừng.

Ngày 3/5 hôm đó trời đổ mưa, nhiệt độ không khí cũng không khỏi có chút giảm, Đạm Ngữ trong nhà không phơi chăn bông tốt, hai người chui chung một ổ chăn bông, con mèo nhỏ ngồi chồm hổm ở giữa.

Đạm Ngữ nằm thẳng tốt rồi đưa tay qua sờ soạng hai cái trên người Bí Uyên, ngại không gian chật hẹp Bí Uyên căn bản chẳng tránh được: “Oa thảo, Tiểu Uyên da cậu thật là trơn mềm, hắc hắc, dùng sản phẩm bảo vệ da gì vậy?”

Bí Uyên trong lòng không để bụng, cái người có vẻ mặt trơn mềm mịn còn dám đi khinh bạc người khác kia, ngoài miệng cũng không thẳng thắn như thế, Bí Uyên vẫn là đứa trẻ ngoan, chưa bao giờ từng thay đổi cả, vì vậy lời ngay lẽ thẳng: “Sản phẩm bảo vệ da gì chứ, tôi làm hóa học đó, không chú trọng vấn đề này!” Về phần Ly Đồ lén nghiên cứu hương vị ai đó tắm rửa tương đối dễ chịu, các loại nước làm tinh thần sảng khoái thoải mái tương đối tốt, kia không phải phạm vi nghiên cứu và cảm kích của Bí Uyên.

Đạm Ngữ đối với đáp án từ chối cho ý kiến, thoải mái cuộn một vòng trong ổ chăn ấm áp.

“Nè, chăn bị cậu cuốn đi rồi.” Bí Uyên kháng nghị.

Đạm Ngữ lùi lại một chút, để Bí Uyên cuốn chăn trở lại: “Làm cậu lạnh rồi cảm thì có mà đại thần giết chết tôi.”

Nhà Đạm Ngữ tuy rằng không ở khu náo nhiệt, bên ngoài đèn đường cũng là một mảng sáng cả tối, Bí Uyên nhìn đường viền duyên dáng và lông mi dày rậm của người bên cạnh trong ánh sáng nhàn nhạt nhẹ nhàng nảy ra một phần do dự, rốt cục cố lấy dũng khí hỏi: “Đạm Ngữ à, tôi có chút hiếu kỳ.”

“Hiếu kỳ là phẩm chất tốt.” Đạm Ngữ biểu thị khẳng định, quay đầu lại lộ ra ánh mắt xấu xa.

Trước đây Bí Uyên chính là một đứa trẻ tốt hôm nay càng có phẩm chất tốt ắp a ắp ứng hỏi: “Cậu và Kỳ Dĩ... Làm sao quen biết nhau?”

“Thì cứ quen biết vậy thôi.”

“...”

“Chúng tôi là bạn cùng một đại học cậu biết chứ?”

“Ừm.”

“Ông đây anh tuần thân vô, sau đó bạn học cùng trường cảm giữ không nổi, sau đó thì...”

“Cậu ấy không phải đã từng làm hậu kỳ rất nhiều lần cho cậu sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, đó chính là thủ đoạn cậu ta xum xoe nha, ai ai, Lam tiểu ngọc, đại thần nhà cậu theo đuổi cậu thể nào a? Nói nghe qua chút xem.”

“...”

“Nói a nói a.”

“... Tôi mệt rồi, ngủ ngon.”

Đạm Ngữ nhào tới lay Bí Uyên: “Thao, nói không nói không!”

“Tôi nói tôi nói!” Xin khoan dung là cần thiết, Bí Uyên sẽ không làm chuyện có lệ, đại khái đem quá trình sơ lược mình và sư huynh từ khi quen biết tới khi hiểu nhau như thế nào mền nhau kể sơ ra một lần.

“Nghe ra thì lãng mạn nhỉ, ” Đạm Ngữ bản tính linh tinh bị triệt để kích động phát ra, không có ý tốt cùng với Bí Uyên tham khảo vấn đề trình tự sâu xa, tỷ như tình thú các loại kia a, tới nửa đường còn nhắc chần lên quan sát một chút vị trí đặc biệt của thân thể Lam tiểu ngọc, vẻ nghiêm trang kiến nghị cho cậu một vài tính chất thường thức.

Bí Uyên bối rối chết được, khuôn mặt nóng nóng vùi vào trong ổ chăn, cậu nên cảm tạ trời xanh a.

Kỳ Dĩ đáp máy bay hừng đông ngày hôm sau đến Bắc Kinh, Ly Đồ lo lắng Bí Uyên một mình xấu hổ, vì vậy sát tới hành trình của Kỳ Dĩ thì mua vé chuyển về. Chuyến bay của Kỳ Dĩ có hơi chút muộn, nhưng thật ra Ly Đồ ở sân bay đợi cậu một hồi mới cùng đi xe về nhà.

Đẩy cửa phòng ngủ ra khi đó mới hơn tám giờ sáng, ánh nắng ôn hòa sáng sớm xuyên qua rèm cửa sổ nhàn nhạt mà trải vào phòng ngủ, trên giường hai người tách biệt nằm hai hướng ngủ, Đạm Ngữ ngủ dựa vào cửa bên này, trên gương mặt còn có chút nhàn nhạt đo đỏ, môi còn hơi vểnh lên, Kỳ Dĩ kéo một thân lữ đồ uể oải, nhưng vào giờ khắc này tình cảm suy tư hàng vạn hàng nghìn: đã bao lâu rồi, vào lúc phong trần mệt mỏi trở về không nhìn thấy gương mặt ngủ ngọt ngào của người này? Đã bao lần, mình hừng đông trở về, thấy người này trên giường mở to hai mắt vô thần sắc mặt u ám?

Ly Đồ đứng ở đằng sau Kỳ Dĩ nhẹ nhàng huých cậu một phát: “Cậu cứ từ từ mà coi. Tôi đi mang vị kia nhà tôi về.” Nói xong Ly Đồ nghiêng người qua hướng Kỳ Dĩ đi, Bí Uyên ngủ rất say, chỗ vai còn hơi lộ ra ngoài, Ly Đồ kéo chăn tốt cho cậu xong, vẫn không cam lòng đánh thức.

Đạm Ngữ ngược lại mơ mơ màng màng tỉnh giấc, nhìn mặt Kỳ Dĩ gần ngay trước mắt, không chút do dự ngẩng đầu hôn đối phương một cái.

Ly Đồ bất mãn, thấp giọng kháng nghị: “Nè, hai cậu, khác chế chút a.”

Hai người vừa mới trở về ngồi ở phòng khác ăn bữa sáng không đợi lâu lắm, trong phòng hai người kia cũng đều đã dậy. Ly Đồ mang theo Bí Uyên ra cửa, Đạm Ngữ ôm lấy Kỳ Dĩ đi vào phòng ngủ.

Khi về nhà thì nói lại, Ly Đồ nhìn Bí Uyên lúc mình không có đây được nuôi rất khá: “Lần tới tuyệt đối không mượn ngoài nuôi.”

Sư huynh lại ghen, Bí Uyên lấy lòng tiến qua hôn cậu: “Mượn ngoài có thể a, lần tới thu phí đi.”

=====

Lời tác giả:

Phiên ngoại thật dài này rốt cục đã xong, ta tiếp tục tưởng niệm Lam tiểu ngọc

.

..Hết phiên ngoại 3:.

~oOo~

31. Chương 31: Pn4 Cải Trắng Bóp Tương

Lúc điện thoại vang lên, Đạm Ngữ đang gặp ác mộng, mơ tới một nơi không tìm được Kỳ Dĩ. Đạm Ngữ bị tiếng chuông đánh thức, đằng sau lưng còn ra một tầng mồ hôi lạnh, lao qua đầu giường tiếp điện thoại, tầng mồ hôi lạnh sau lưng ấy còn giống như ngấm vào da xương, đâm vào khiến người ta đau đớn.

Sao lại thế, ác mộng đã trở thành sự thật rồi ư?

Chờ ở bên ngoài phòng cấp cứu, khi đó trong lòng mắt mắt bảy tám phần là không cần phải nói rồi, chuyện cũ quay lại trong đầu, một lần một lần lại thuật lại bất hạnh hôm đó, giống như là lời nguyện đeo bám.

Đích xác, có chút bi ai, là đau đớn không chịu nổi mà sinh mệnh tưởng tượng tới, tỷ như sinh mệnh chưa rõ của ai kia trong phòng cấp cứu, cùng với lời hứa hẹn người kia đã từng nói rằng sẽ không rời khỏi mình, những thứ mình không muốn cũng không thể mất đi.

Người bên trong kia đang vào giai đoạn sống chết, người bên ngoài cũng không đi đâu được, thẳng đến khi bác sĩ ra thông báo người nọ đã thoát khỏi nguy hiểm, Đạm Ngữ mới ra ngoài báo cho hai lão Kỳ gia đi công tác bên ngoài một cuộc điện thoại.

Lúc bệnh viện liên hệ người nhà thì cùng lúc liên lạc với Kỳ gia và Đạm Ngữ, đúng lúc hai lão không ở Bắc Kinh, sợ rằng bây giờ cũng vội hờ hết chạy tới Bắc Kinh thôi, Đạm Ngữ nhắc điện thoại báo cho hai lão tin tức tốt bên này. Giờ mới phát hiện mình đứng chẳng nổi, vội vàng vịn vào cổng bệnh viện.

Kỳ Dĩ tái nhợt nghiêm mặt, ngược lại vẫn bày ra nét cười trấn an Đạm Ngữ sắp nổi khùng lên rồi ấy.

“Anh TMD ra viện thì từ chức cho em!”

Kỳ Dĩ đưa tay ra kéo lấy cậu: “Anh vừa mới tốt nghiệp, đổi công việc cũng không phải dễ dàng như vậy.”

Đạm Ngữ hệt như bị tâm thần tức điên lên: “Anh không đổi? TMD anh không đổi công việc em đổi anh.”

“Anh đổi anh đổi.” Kỳ Dĩ biết mình đã dọa đến cậu, kéo người xuống ngồi bên cạnh mình.

“Đồ đểu, anh nếu như lần nữa bị vậy, em...”

“Ngoan, đừng khóc.”

“Là ai đáp ứng sẽ không rời bỏ, anh...”

“Đừng khóc, sau này sẽ không đâu.”

Hai người vừa mới tốt nghiệp, cuộc sống vợ chồng son mới đi thuê phòng cái gì cũng chi tiêu, hưởng hồ là vật giá ở cái đô thị lớn này. Đạm Ngữ tìm công việc lại là công việc cậu thích, tuy rằng tiền lương bình thường cũng tạm tạm rảnh rỗi, Kỳ Dĩ bên kia thì đãi ngộ không tồi, thế nhưng theo tính chất quan hệ của công việc thì người luôn luôn mệt đến chết khiếp, nếu không phải mệt nhọc quá độ, hơn nửa đêm mà lại bị công ty kêu đi đẩy nhanh tiến độ, lúc lái xe đi tự động phải dãi phân cách.

Loại công tác muốn tiền không cần mạng này vẫn là không cần cũng được.

“Kham khổ chút không sợ, anh đừng có giao thân xác khỏe mạnh để ông đây khiêng. Tuổi tác còn trẻ, cái được không bù đủ cái mất.” Đạm Ngữ trước đây đã từng khuyên qua Kỳ Dĩ rồi.”

Chỉ là Kỳ Dĩ cũng không nghĩ vậy, tổng thấy nam nhân thừa dịp tuổi còn trẻ mệt thêm chút không phải chuyện lớn gì, cậu còn đang tính mua phòng, mua phòng rồi tên kia có thể tự do mà nuôi thú cưng rồi.

Hôm nay xem ra, quả nhiên là cái được không bù đủ cái mất, còn dọa người này một phen.

Kỳ Dĩ vuốt mặt người đang nằm úp vào mép giường bệnh, hai vành mắt đen thui, sắc mặt cũng u ám ghê gớm, quả thực so với mình còn giống bệnh nhân hơn, thoát nhìn đã biết có mấy ngày không nghỉ ngơi tốt rồi.

Hai lão Kỳ gia chạy tới lúc Kỳ Dĩ nằm viện ngày thứ hai, thấy con trai đầy người cảm những ống là ống, Kỳ mục mục lòng đau muốn khóc ra, ban ngày đều ở bệnh viện trông, buổi tối mới bị khuyên về. Kỳ mục mục dù sao đối với Đạm Ngữ có chút để ý, Đạm Ngữ cũng không muốn

lại khiến Kỳ mụ mụ không được tự nhiên, ban ngày cố gắng đi làm, buổi tối mới tới gác đêm.

Kỳ Dĩ có lúc đã khuyên cậu về nhà đi ngủ, Đạm Ngữ luôn luôn cọ cọ vào tay Kỳ Dĩ: “A Dĩ à, em phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng.”

“Làm sao vậy?”

“Ngày hôm trước mẹ anh không phải kiên trì muốn trông đêm sao, em ở nhà, một mình trợn mắt tới hừng đông.”

“Bác sĩ đã nói anh không sao rồi mà, không cần lo lắng.”

“Em cũng không biết làm sao nữa, chính là,... ngủ không nổi, vừa nhắm mắt thì đêm đó gặp phải ác mộng, đổi tới đổi lui vẫn không tìm được anh...”

“... Vành mắt đen thui trên mắt em là do như thế?”

“Ừm...”

“Vậy em ở đây ngủ đi, anh ở đây.”

“Ừm...”

“Ngủ như vậy có khó chịu không?”

“A Dĩ, anh nói lại câu vừa nói kia lần nữa đi.”

“Cái gì?”

“Anh ở đây.”

“Anh ở đây... . Anh ở đây.”

Cậu cứ như thế mà ngủ. Tay Kỳ Dĩ còn dừng ở trên mặt cậu, một lần một lần nhẹ nhàng xoa nắn, anh đã đáp ứng sẽ vẫn ở cùng em, hãy tin anh. Đình Dịch.

Kỳ Dĩ cũng chìm vào giấc ngủ trong sự trầm mặc đồng ý của Đạm Ngữ.

“Uống cái này đi!” Đạm Ngữ đem bát thuốc đã sắc rồi đưa cho người ngồi trên giường, một bên nhận lấy notebook của mình.

Hai ngày trước Kỳ Dĩ mới ra viện về nhà, đợt trị liệu tính ra đã khỏi hẳn rồi, việc kế tiếp cần làm chính là cứ tĩnh dưỡng ở nhà thôi, trong khoảng thời gian này Đạm Ngữ mệt quá chừng, chỉ là người này đã bị lần qua lần lại thì chớ lại còn muốn đi hát.

“Em cũng không mệt sao?” Kỳ Dĩ nhận lấy bát thuốc trong tay Đạm Ngữ, nhìn người trước mắt lại đang gõ microphone.

“Đây là thực hiện lời hứa mà.” Đạm Ngữ bận ghé gối, thuận miệng tiếp một câu. “Em thao, microphone hình như lại có vấn đề rồi, chất lượng gì chứ!”

Đoạn thời gian Kỳ Dĩ ở viện Đạm Ngữ đã từng đi miếu thờ, không liên quan tới mê tín, cũng là lại cầu an lòng thôi mà. Quay về thì sửa lại phần kí tên của trang chủ web cá nhân nào đó thành “Nguyễn quân* bình an, tất thực hiện lời hứa! (quân: vua, ở đây ý chỉ Kỳ Dĩ)”

Sau đó một đám người quan tâm xem đã xảy ra chuyện gì rồi, sao Đạm tiểu thụ bỗng khí chất thế, Đạm Ngữ không nói rõ lắm, chỉ đáp lại một câu “Bạn đang ở bệnh viện”, không quá mấy ngày thì xuất hiện mấy lời chúc phúc an ủi và những hạng mục công việc cần thiết khi chiếu cố bệnh nhân gì gì đó dài thết là dài, vào khoảng thời gian ấy đích xác là một trong những nguyên nhân khiến tinh thần thoải mái thêm.

Dù sao thì vào cái lúc một bên là Kỳ Dĩ đang thương nặng, một bên là người Kỳ gia chưa tiếp nhận mình, cùng với căn phòng vắng vẻ, chút tình cảm ảm áp đến từ internet ấy lại giống như được phóng đại vô hạn lên, trở thành một trong những cột chống cho Đạm Ngũ khỏi những uể oải của cuộc sống. Khi Kỳ Dĩ xuất viện, Đạm Ngũ cuối cùng đem phần kí tên đổi thành “Tất cả bình an”, bên dưới lại là một loạt chúc mừng, có cô nàng nhiệt liệt kêu gào yêu cầu Đạm Ngũ hát sẽ thực hiện lời hứa, nhận được hàng loạt đồng ý, Đạm Ngũ cười cười, ở bên dưới trả lời một câu ok.

Lần hát ngày trước... là lúc còn chưa tốt nghiệp, thì ra đều đã qua lâu như vậy. Đạm Ngũ cảm khái thở dài, vẫn tốt là, microphone rốt cục lại được rồi.

Buổi tối ngày thứ bảy, số người online cao hơn bình thường, phòng ca hát sáng sớm đã bắt đầu có không ít người ngồi chờ rồi, chờ Đạm Ngũ lên mạng, số người càng tăng thêm nhiều.

Lần ca này so với lần trước đây còn muốn thỏa mãn khán giả hơn, “Ngạo kiều Đạm tiểu thụ” trong truyền thuyết hát còn có mấy người cùng hát theo với cả thỉnh thoảng có mấy người tới đùa vui, lúc khán giả nghe thấy tiếng nhạc cộc lốc, trong tiếng ca còn mơ hồ xen lẫn giọng người khác.

“Đưa giúp anh cái khăn mặt.”

Đạm Ngũ rời khỏi sóng, đem đồ đưa vào tay cái trắng đại hiệp, xác nhận không có vấn đề gì mới trở lại ngồi trước vi tính.

Vì vậy Đạm Ngũ thấy lòng hiếu kỳ của mọi người ngập tràn xung quanh:

“Người nhà!”

“Oa! Oa!”

“Người nhà người nhà sao????”

“... Người bạn kia?”

“Bạn gì vậy?”

“A a a a, nhất định là “Bạn bè” A!”

“Bạn sống chung?”

“Thì ra không chỉ là bạn bè, còn là người sống chung *che mặt* ...”

Cho nên nói, cho bạn một câu nói thì có thể sáng tạo ra một hồi YY. Đạm Ngũ khụ hai tiếng: “Ôi, bên dưới hát cái gì kia?”

Thế nhưng lòng hiếu kỳ vẫn ngày ngày đánh ra, diễn viên có lòng tốt, người con trai trong phần âm nền, rốt cục có người nhà không đây?”

Kỳ thực bên dưới phần kí tên cá tính cũng đã sinh ra một khắc hiếu kỳ, dưới tình huống người bạn bình phục lại như vậy chính chủ tâm tình tốt đẹp, hơn nữa vừa lúc có gợi ý tới người bạn cùng học trong phần âm nền này, mục đích chung nhất Đạm Ngũ đã bị bức cung rồi.

“Là bạn cùng phòng mà, ừm, tiếp tục hát thôi.” Đạm Ngũ không mặn không nhạt ném ra một đáp án, không để ý tới mọi người kêu trời hú đất tiếp tục hát. Là bạn cùng phòng mà, chỉ là bạn cùng phòng ngủ chung một giường.

Hai tiếng trôi qua, Kỳ Dĩ ấn mí mắt cay xót, buông quyển sách trong tay xuống, chậm rãi cọ vào bên Đạm Ngũ, hơi có phần mềm nhũn ôm thắt lưng người trong lòng: “Có muốn ngủ hay không?”

Những lời này Kỳ Dĩ cơ hồ là ghé vào trước microphone nói, những người nghe đương nhiên là nghe được rõ rõ ràng ràng. Vì vậy cái vấn đề bị cưỡng ép đè nén kia lần thứ hai lại đầy màn hình. Kỳ Dĩ nhẹ nhàng xoa thắt lưng cậu, Đạm Ngữ rất cục chịu thua, qua loa tán nói chúc ngủ ngon rồi muốn đi săn sóc bạn cùng phòng.

“Làm gì chứ?” Đạm Ngữ biết rõ còn có giả vờ giận hờn, một bên dời notebook đi.

Kỳ Dĩ không nói lời nào, nhẹ nhàng cọ đi cọ lại trên gò má Đạm Ngữ. Đạm Ngữ rất cục không kiên nhẫn, đẩy người Kỳ Dĩ ra: “Cả người bệnh tật, anh nằm ổn ở đây đi, em tới!” Nói xong thuần thục cởi quần áo hai người, xong đầu đó tự ngồi lên trên.

Đạm Ngữ ở trên giường không phải người câu nệ, nhưng là cũng không thích tư thế khổ cực lắm, hôm nay cái trắng đại hiệp chịu thương nằm giường, coi như... coi như là an ủi với người bệnh đi!

=====

Lời tác giả:

Cái này, có thể coi là một phiên ngoại cuối cùng rồi

~oOo

~“A Dĩ, ” Đạm Ngữ trần trụi trườn vào lòng Kỳ Dĩ, suy nghĩ đôi chút, lại trượt ra nằm song song với cậu ấy, “Em thấy anh hai ngày nữa hãy từ chức đi.”

Kỳ Dĩ trầm mặc sờ đầu của cậu.

“Nè, ” Đạm Ngữ hơi nhồm người dậy, cảnh giác mà nhìn người bên gối, “Anh không phải muốn đổi ý chứ?”

“Sẽ không.” Kỳ Dĩ ôm người qua, “Anh cũng không muốn lại liều mạng nữa.” Còn muốn giữ mạng này cùng em trải qua cuộc đời này nữa.

“Mua phòng gì gì đó, anh cũng đừng vội, ” Đạm Ngữ lúc này mới yên tâm, thuận theo mà nằm xuống, “Hai người chúng ta chen chúc chút, muộn mấy năm cũng được.”

Trong bóng tối, Kỳ Dĩ không tiếp lời.

em chỉ hy vọng chờ em tương lai tìm được việc có phòng ở, đem cún của em trở về.

Kỳ Dĩ nhắm mắt lại, khuôn mặt thiếu niên nghẹn ngào hai mắt đỏ hồng còn phảng phất như gần ngay trước mắt, mấy năm này, loại đau thường nhân nhật một mực lưu trú trong trí nhớ, không cam lòng, không cam lòng khiến cậu không có cuộc sống mộng tưởng, không

cam lòng còn chưa thỏa mãn tâm nguyện cho cậu.

“Chúng ta sẽ có nhà của mình.” Kỳ Dĩ hôn nhẹ thái dương cậu, giống như hứa hẹn ngàn năm.

“Còn hơn những điều ấy, anh quan trọng hơn.”

Phòng ở của hai người vẫn là không lâu sau thì mua được, Đạm Ngữ không biết con số cụ thể, thế nhưng xác định Kỳ ba ba phụ không ít vào.

Kỳ Dĩ vốn là không chịu, Kỳ ba ba nhướn mi lên tuyệt đối là hiệu quả gấp mấy trăm lần so với khuôn mặt lạnh của Kỳ Dĩ: “Con là con ta, ta là cha con, con từ nhỏ tới lớn lúc nào không ăn của ta mặc của ta, thế nào, đến bây giờ chơi trò tự trọng hả? Lấy tiền của bố mày thì tự tôn bị làm nhục sao? Con ở bên ngoài như vậy vì mua nhà mà liều mạng khiến cha mẹ lo lắng thì hiểu thuận lắm sao?”

Kỳ Dĩ thừa nhận, Kỳ ba ba không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng thì không ai tranh cãi được bằng. Chỗ Kỳ mù mù vẫn là an bình như thế, lão cha nhà mình khẳng định là lực mạnh.

Ý tứ của Đạm Ngữ ngược lại sáng khoái hơn so với Kỳ Dĩ, dù sao cũng là cầm lấy rồi đảm đương hiểu thuận với cha mẹ, về mặt tài vụ có chút nợ không phải là không thể chịu được, cùng với việc để Kỳ Dĩ làm cái cọc tâm sự cả ngày nhớ thương, còn không bằng nợ người ta nhân tình, cũng đỡ phải để ý tên kia không màng sống chết.

Chuyện mua phòng rất cục đã xác định như thế, thế nhưng chân chính xem phòng lắp đặt thiết bị chờ một chút rồi một loạt sự việc cũng gần như trôi qua gần hết, lại đã là đầu xuân năm sau rồi.

Mùa xuân ấy dọn tới nhà mới, Đạm Ngữ rất cục đã hoàn thành mộng tưởng nhiều năm của mình, đem cún con từ nhà cậu mang về. Ngày đó Đạm Ngữ và cún con cọ qua cọ lại nửa ngày, Kỳ Dĩ thực sự nhìn không nổi mới vội giật người ta lại.

Buổi tối lúc đi ngủ, cún con lại còn cùng theo vào phòng ngủ, mắt cún lóe ánh nước ngồi xổm trước giường, Đạm Ngữ luyến tiếc đuổi nó đi, Kỳ Dĩ đen mặt, tuy rằng là thể giới hai “người”, nhưng muốn cậu để một đôi mắt cún trong tầm mắt tính trí thì vẫn là quá ép buộc rồi nha!

Kỳ Dĩ tàn bạo đem ánh mắt Đạm Ngữ và cún con cách xa xa ngưỡng vọng trong bóng tối ra, Đạm Ngữ cả người bị cuộn giữa ổ chăn và cánh tay Kỳ Dĩ: “Ê. Đồ đều anh làm gì a, thử không được rồi!”

Kỳ Dĩ không để ý tới cậu, ôm càng thêm chặt, hai người tuyệt đối đều rất khó chịu.

Cún con tỏ vẻ lo lắng cho chủ nhân bị bắt nạt, sâu trong cổ họng phát ra tiếng ô ô giống như muốn nhảy lên trên giường. Kỳ Dĩ càng thêm đen mặt, Đạm Ngữ cười ha ha, cuối cùng hơn nửa đêm đêm cún con khuyên ra ngoài phòng ngủ.

Tết năm nay Kỳ Dĩ về nhà ăn bữa cơm tất niên, Kỳ mù mù ăn cơm nước con trai mang tới cửa trong đủ tư vị, bà cũng đoán được đầu bếp của bữa cơm tất niên này là ai, chỉ là loại vấn đề này, luôn luôn mơ hồ tồn tại, không đi va chạm nó thì có thể coi rằng nó không tồn tại, một khi nhớ tới một khi đối mặt thì cả người liền trở nên khó chịu. Kỳ thực phải nói rằng bà không biết mình đang chú ý cái gì, Kỳ mù mù tựa hồ đối với việc không có con nối dõi cũng không chú ý quá như vậy, đại khái vẫn là chức trách của mình đối với con trai khi tuổi còn nhỏ chưa hết, giờ đây con trai không thể trải qua cuộc sống bình thường vốn là tội do mình tạo thành từ khi nó còn nhỏ.

Loại quan hệ không thể nói rõ là thân mật hay là cừu hận này một mực chìm nén trong trầm mặc nổi lên cơ hội bạo phát, có lẽ thành toàn, có lẽ tan vỡ.

Hai ba năm sau đó, con nó quan tâm cũng không còn tốt quá như thế, chỉ là ôn ôn hòa hòa, nhưng đầy rẫy những góc góc gách gách. Bánh chưng đoàn ngộ hằng năm, bồn hoa cẩn thận tỉ mỉ nhỏ trồng thực tốt, quần áo và đồ dùng hàng ngày thay đổi theo mùa mà đưa tới, đương nhiên thường thường còn có cơm hộp... Cũng không phải thứ gì đó đáng giá, nhưng vẫn hơn là các con hiếu cháu hiếu quanh năm suốt tháng ngay cả điện thoại trong nhà cũng không gọi về, quả nhiên là tấm lòng thấy ngay trước mắt.

Đợi tới sau đó Kỳ mù mù thực sự suy nghĩ, có một đứa con rể cẩn thận tỉ mỉ mà tri kỷ không phải chuyện xấu gì, tới lúc nghĩ thông suốt có khả năng tiếp thu rồi thì, Đạm Ngữ đã rất ít xuất hiện trước mặt mình.

Đứa nhỏ ấy, sợ rằng đã thực bị thái độ nhà mình thương tổn rồi? Kỳ mù mù thở dài, lạnh lùng và lạnh tránh kinh niên đã đem chờ mong tất cả đều đã biến thành thương tổn. Nhưng muốn Kỳ mù mù mở lời chủ động cúi đầu vậy càng chuyện thêm trở ngại.

Cứ như vậy kéo dài tới khi Kỳ mụ mụ sinh bệnh nằm viện, thật ra cũng không phải vấn đề gì lớn, thế nhưng hai đứa trẻ đều bị dọa một phen.

Đạm Ngữ trước đây còn ổn thỏa, nghĩ từ từ sẽ tới thôi, hai lão mà, dù sao luôn luôn có thể đỡ động tới, bây giờ lại bỗng dưng cảm thấy, cho dù không có thiên tai nhân họa gì, kỳ thực con người cũng là rất yếu đuối. Không thừa dịp năm tháng còn tốt đi hầu hạ, sau này chờ hai ông bà đều đi hết thì cũng chẳng còn lộc mà ăn nữa, thị lực không tốt thì một đồng hưởng thụ đều không có ngày sau nữa.

Nghĩ là như vậy, Đạm Ngữ ở nhà đợi hai ngày thì đợi chẳng nổi nữa, ngày thứ ba theo Kỳ Dĩ tới bệnh viện.

Kỳ mụ mụ đương nhiên hiểu rõ cơm nước con mình mang tới khẳng định đều là thằng bé trong nhà chuẩn bị, chỉ là hai hôm trước chưa thấy bóng dáng đứa nhỏ, tưởng là lại một lần nữa tránh được, không khỏi thở dài.

Nhưng mà hôm nay Kỳ Dĩ đẩy cửa phòng bệnh ra, Kỳ mụ mụ đã thấy phía sau Kỳ Dĩ còn theo một bóng người sợ hãi rụt rè.

Kỳ Dĩ mang theo bình đi lấy nước, Đạm Ngữ ngồi bên giường bệnh bổ táo, một già một trẻ ai cũng không muốn mở miệng.

Đạm Ngữ đem hoa quả đã xử lý tốt xong đưa cho Kỳ mụ mụ.

“Dì à, ” Đạm Ngữ suy nghĩ một chút, vẫn là nói ra, “Dì muốn lúc nào thì mới cho qua, coi như nhặt một đứa con, dì nếu như thực không bằng lòng, coi như... coi như kiếm thêm một kẻ ngốc để có thể có cha mẹ hầu hạ, để kẻ ngốc ấy có cơ hội tận hiếu, được không?”

Kỳ mụ mụ nhìn đứa nhỏ đối diện hai mắt lưng tròng thiếu chút thì khóc theo. Nhớ lại thì quả thực là khó hiểu, mình sao lại kiên quyết nhiều năm như vậy.

“Đứa ngốc.” Kỳ mụ mụ cảm thấy trong miệng ê ẩm chan chát, đưa tay sờ soạng tóc Đạm Ngữ.

Kỳ Dĩ mang theo ấm nước đứng ở cửa không đẩy vào.

Cuối cùng, nên thành toàn đều thành toàn rồi, có thể cho em chu đáo, cũng đều đã cho rồi.

..:Hết phiên ngoại 4:.

~oOo~

32. Chương 32: Pn5 Một Trăm Câu Hỏi

1. Xin hỏi tên cậu?

Đạm Ngữ: có bao nhiêu là người nhớ kỹ gia cũng có một cái tên nhà lành dàng hoàng tốt đẹp nam tính tên kêu Mạnh Đình Dịch ha ha ha ha

kd: nói cho cô tên... cô sẽ nhớ sao?

2. Tuổi?

dn: so với cái trắng đại hiệp hơi... nhỏ chút.

kd: ... nói ra thì tổn hại mặt mũi tác giả (bởi vì bug này đã từng là điều cần thiết trong văn)

3. Giới tính?

Đạm Ngữ: ông đây là gì cơ, cô nói coi.

Kỳ Dĩ: giống cậu ấy.

4. Xin hỏi tính cách cậu là như thế nào?

đn: ông đây phong thần tuần lãg == nè, hỏi chính là tính cách, không cần mẫn cảm với khuôn mặt mỹ nhân của cậu vậy chứ

kd: cậu ấy nói có chút ngốc.

5. Tính cách đối phương?

đn: rất ... ngốc? Được rồi, là thiên nhiên ngẫu ngốc tôi thao.

kd: (dáng vẻ nghiêm túc) rất đáng yêu.

6. Hai người khi nào gặp nhau? Gặp ở đâu?

đn: ()... Cô hỏi là gặp nhau thế nào? Online hay hiện thực? Cái kia kỳ thực oa blablabla... cậu ấy chính là chốt dạ mà thôi ==.

kd: chiều ngày XX tháng XX năm XX.

7. Ấn tượng đầu tiên đối với đối phương?

đn: nhân tài nào hồng không đáng tin phổ nhạc .

kd: rất khả ái ca ngài có thể đổi từ khác không (_)?

8. Thích điểm nào nhất ở đối phương?

đn: ngạch, thích... Thao ai nói ông đây thích cậu ta.

kd: rất dễ thương, rất thiện lương chọn vợ tiêu chuẩn như một ==

9. Ghét đối phương điểm nào nhất?

đn: giả man, cậy mạnh, cố chấp, âm hiểm Đạm Ngữ cậu xác định cậu không phải m chứ?

kd: oan cho anh ==.

10. Cậu cảm thấy mình và đối phương hợp nhau chứ?

đn: đó là cái gì vậy?

kd: ừ, tốt.

11. Cậu xưng hô với đối phương thế nào?

đn: cải trắng đại hiệp, hậu kỳ đại nhân, A Dĩ hỗn đản, ... and so on.

kd: Đình Dịch.

12. Cậu hi vọng đối phương xứng hô như thế nào?

đn: xứng hô sao cũng không tổn hại được khí độ phong thần tuấn lãng của ông đây .

kd: ... theo cậu ấy đi.

13. Nếu như lấy động vật làm thí dụ, cậu nghĩ đối phương là?

đn: sư tử buồn ngủ vì sao không phải là ngủ say (_)?

kd: cún con đang trong trạng thái dựng thẳng lông.

14. Nếu như muốn tặng quà cho đối phương, cậu sẽ đưa?

đn: ai nha A Dĩ, kể ra thì em chưa tặng anh quà gì cả (_), ờ, thân ái anh muốn gì?

kd: ừm, như vậy cũng rất tốt.

15. Vậy ngài muốn tặng quà gì?

đn: quà? giống như hứa hẹn sao? Ờ, ông trời đánh một tiếng sấm để cậu ấy không cần nhớ tới điều ấy nữa.

kd: ừm, bây giờ cũng rất tốt.

16. Đối với đối phương có chỗ nào không vừa lòng không? Bình thường là chuyện gì?

đn: từ trước tới giờ đều rất hài lòng, cô muốn gây xích mích hả? Biến xa cho ông đây một chút.

kd: ừm, tình trạng hiện nay rất là tốt đại hiệp ngài thực sự là thỏa mãn với những niềm vui bình thường ha = = .

17. Tật xấu của cậu là?

đn: ông đây toàn thân đâu có bệnh ha ha ha ha ha ha ha ha.

kd: cậu ấy nói gì thì là cái đó.

18. Tật xấu của đối phương là?

đn: thao vãn đề này khẳng định đã hỏi qua!

kd: ừ, đồng ý.

19. Đối phương làm chuyện gì sẽ khiến cậu không hài lòng?

đn: chuyện gì cũng tự gánh vác, nè, hổng đả ông đây không phải phụ nữ cần anh nuôi = = .

kd: chờ phát hiện rồi nói cho em.

20. Cậu làm chuyện gì sẽ khiến đối phương không vừa lòng?

đn: câu tam đáp tứ(1)? Sờ cằm, tới, cải trắng đại hiệp cười một cái cho gia, đêm nay gia thưởng thị tẩm.

kd: có việc gạt em ấy.

(1)câu tam đáp tứ là câu nói dùng để chỉ những người ló lảng, không đành hoàng, không đứng đắn(nhất là về mặt nam nữ)

21. Quan hệ của các cậu đã đạt tới trình độ nào rồi?

đn: thao này cũng hỏi! còn có câu càng dễ nổi giận hơn = =.

kd: nên làm không nên làm đều làm làm... .

22. Hai người lần đầu hẹn hò ở đâu?

đn: hẹn hò? Nè đại hiệp chúng ta đã từng hẹn hò qua sao? Cùng nhau nghịch nước có tính không? Hay là cùng nhau dậy tự học? Hoặc là cùng nhau ăn ở cần tin, thao ông đây nhớ tới có bữa ăn anh còn nhìn chăm chăm tên mặt trắng bàn bên cạnh = = *giận*.

kd: ... cùng đi vườn bách thú xem dã thú đi... .

23. Bầu không khí của hai người khi đó thế nào?

đn: ông đây đâu nhớ kỹ thực sự không nhớ rõ mà bịa

kd: ừm, tốt đại hiệp ngài lên nói cho tôi biết có phải ngài sợ về quỳ tấm chà quần áo o()o?

24. Khi đó tiến triển tới loại trình độ nào?

đn: thì theo trình độ hẹn hò vậy, ai, đại hiệp chúng ta thực sự đã từng hẹn hò qua rồi sao?

kd: so với cậu ấy muốn thì tôi muốn nhiều hơn chút đại hiệp cậu tưởng mình là cái gì = =.

25. Địa điểm hẹn hò bình thường?

đn: .

kd: ... bếp.

26. Cậu sẽ vì sinh nhật của đối phương làm chuẩn bị như thế nào?

đn: cơm ngon canh ngọt không phải còn có mỹ nhân sao XD.

kd: con người thích ứng với hoàn cảnh.

27. Là do bên nào thông báo trước?

đn: cô nói cái gì a cô lặp lại lần nữa tôi vẫn chưa nghe thấy a.

kd: tôi.

28. Cậu thích đối phương nhiều không?

đn: ô... xem tình hình đã.

kd: cậu ấy hiểu nè đại hiệp chúng tôi không hiểu a!!!

29. Như vậy, cậu yêu đối phương không?

đn: thích và yêu có khác nhau sao?

kd: không nên chuyển hướng trọng tâm câu chuyện!

đn: tốt mà.

kd: ừ các cậu có thể đỡ có lẽ chút không hở = =

30. Đối phương nói gì sẽ khiến cậu cảm thấy bó tay?

đn: lúc tỏ ra yếu kém .

kd: kiến nghị cô biến vấn đề thành “lúc đối phương nói chuyện với cậu thì cậu hoàn toàn bó tay không trung khuyển = =

31. Nếu như hoài nghi đối phương đổi lòng đổi dạ, cậu sẽ làm thế nào?

đn: thao anh ta dám!

kd: sẽ không đâu.

32. Có thể tha thứ đối phương thay lòng đổi dạ không?

đn: nè cô có ý gì? Lại tới! Gây xích mích ly gián hả, cô được lắm.

kd: sẽ không đâu.

33. Nếu như lúc hẹn hò đối phương tới muộn hơn 1h thì làm sao?

đn: ai ~, đại hiệp, chúng ta cần phải thương lượng một chút coi rốt cục đã từng có vụ hẹn hò này chưa.

kd: chờ em ấy.

34. Biểu tình khêu gợi của đối phương?

đn: ... Lúc mát mát .

kd: cái này không thể nói cho cô.

35. Lúc hai người cùng một chỗ, lúc nào sẽ khiến tim đập bình bịch?

đn: anh anh anh anh anh anh đại gia! Ông đây việc gì phải nói cho cô! vừa kiêu ngạo vừa đáng yêu (_)#

kd: ừm, không nói cho các cô thì có vẻ tốt hơn.

36. Lúc làm chuyện gì cảm thấy hạnh phúc nhất?

đn: ông đây lúc nào cũng rất hạnh phúc cô đồ kị nha đồ kị nha thao

kd: ừ, lúc nào cũng hạnh phúc.

37. Đã từng cãi nhau chưa?

đn:

~(>_<)

~ cái trắng đại hiệp em sai rồi, sau này sẽ không đuổi anh đi TOT. kd: không tính là cãi nhau. *** 38. Cãi nhau vì cái gì? đn: mới không cãi lộn cho cô coi, ông đây đầu giường cãi nhau cuối giường hòa không được chắc?! được, được quá ý chứ! kd: không cãi. *** 39. Sau đó hòa hảo như thế nào? đn: có còn để yên không, tôi thao. kd: *** 40. Sau khi chuyển thể có còn hi vọng làm người yêu không? đn: ông đây là người theo chủ nghĩa duy vật không tôn giáo tín ngưỡng. kd: sống tốt những ngày tháng hiện tại đã. *** 41. Lúc nào sẽ cảm thấy mình được yêu? đn: lúc nào cũng cảm thấy ha ha ha ha ha ha ha ha. kd: tôi biết là tốt rồi == đại hiệp cậu *** 42. Phương thức bày tỏ tình yêu của cậu là? đn: phòng bếp và phòng ngủ ha ha ha ha ha ha ha. kd: phòng ngủ và phòng bếp có người đã hiểu rồi sao == *** 43. Lúc nào sẽ khiến cậu cảm thấy “đã không còn thương tôi nữa”? đn: cô mới bị người ta vứt bỏ, cô mới bị bội tình bạc nghĩa == cậu thực sự không phải đàn bà chứ == kd: sẽ không đâu. *** 44. Cậu cảm thấy đối phương xứng với hoa gì? đn: thao đại lão gia hoa cái gì mà hoa, biển! kd: cây cỏ xấu hổ *phun một bùm máu* đại hiệp cậu nhầm rồi sao? Ai ~ đó là hoa sao? *** 45. Giữa hai người có chuyện gì giấu diếm nhau không? đn: ông đây thẳng thắn vô tư. kd: không muốn khiến em ấy lo lắng. đn: (bóp lấy cổ) anh có gì giấu diếm ông đây hở?! Nói hay không nói hay không. kd: ... cái gì cũng không có. đn: thao, sớm nói chứ. kd: xen vào hỏi: đại hiệp cậu không nghi ngờ chỉ số thông minh của xù lông nhà cậu chứ? Đại hiệp: trước đây không nghi ngờ *** 46. Phức cảm tự ti của cậu đến từ? đn: ông đây không cha mẹ kd: còn chưa đủ mạnh đại hiệp chẳng lẽ cậu muốn thiên thu muôn đời nhất thống giang hồ (_)? *** 47. Quan hệ của hai người là công khai hay bí mật? đn: (bi phẫn gần chết) chuyện cũ nghĩ lại mà kinh! kd: đối với người quan trọng là công khai. *** 48. Cậu nghĩ tình yêu của mình và đối phương có khả năng duy trì vĩnh cửu hay không? đn: không thể? ông đây chém anh ta! kd: tôi sẽ một mực. *** 49. Xin hỏi cậu là bên công, hay bên thụ? đn: ... ông đây từ chối trả lời! kd: công. *** 50. Vì sao lại quyết định như vậy? đn: thao cô có để yên không?! kd: dựa theo từng người mà đưa ra phương pháp giải quyết thích hợp đại hiệp anh còn “người” khác sao (_)? *** 51. Cậu thỏa mãn với tình trạng hiện tại không? đn: có người hầu hạ không có gì không tốt (_)#. kd: ừm, tốt. *** 52. Địa điểm H lần đầu? đn: không nên hỏi ông đây loại vấn đề này a thao thao thao thao thao thao. kd: trên giường đại hiệp anh phải lưu lại cho chúng tôi chút không gian tưởng tượng chứ == *** 53. Cảm giác lúc đó? đn: ông đây xuyên qua 2 phút ==. kd: tốt. *** 54. Bộ dáng lúc đó của đối phương? đn: xuyên qua chưa quay lại ==. kd: sợ đau đại hiệp anh thật trung thực == *** 55. Câu nói đầu tiên của cậu vào buổi sáng ngày hôm sau là? đn: xuyên qua xuất hiện trực trặc, tiếp tục ngưng lại == kd: ... tôi không nhớ rõ. *** 56. Số lần H mỗi tuần? đn: a a a ông đây yêu cầu lần thứ 2 xuyên qua. kd: tùy từng tình huống mà áp dụng phương pháp thích hợp. *** 57. Dựa theo tình huống lý tưởng nhất, mỗi tuần mấy lần? đn: ... kd: xem tình huống của em ấy đi. *** 58. Như vậy, H là như thế nào vậy? đn: bình thường! Thao! Tuyệt đối là bình thường! kích động như vậy làm cái gì == cậu có muốn khai báo một chút xem Lam tiểu ngọc đã nhìn thấy cái gì trong ngăn kéo nhà cậu không hở? kd: vẫn chưa tận hứng. *** 59. Chỗ mẫn cảm nhất của bản thân? đn: ... Hỏi anh ta! kd: vai vì sao lại là chỗ ấy? *** 60. Chỗ mẫn cảm nhất của đối phương? đn: Chỗ có dấu răng của ông đây! kd: em ấy... tôi không muốn nói cho cô. *** 61. Dùng một câu nói hình dung đối phương lúc H? đn: rất nghiêm túc rất ôn nhu ==|||. kd: rất dễ thương nè vì sao lại dễ thương... TVT. *** 62. Nói thẳng ra thì, cậu thích H không? đn: ... Tầm, tầm tạm. kd: ừ. *** 63. Nơi H bình thường là? đn: thao đương nhiên là trong a! vì sao cậu không trả lời là trên giường =0= kd: đúng vậy quả nhiên == *** 64. Nơi cậu muốn ném thử H? đn: hắc hắc hắc hắc là có ý gì == kd: cơ bản đều dựa theo tình huống thực tế dù sao thụ nhà cậu cũng rất là hợp tác *** 65. Tắm trước hay sau H? đn: Liên quan quái gì tới cô?! kd: không nhất định. *** 66. H thì có quy ước gì không? đn: vì sao lại có thứ quy ước này (_)? kd: tính ra thì... không có. *** 67. Cậu đã từng phát sinh quan hệ với ai khác ngoài người yêu chưa? đn: anh dám! kd: anh không dám. *** 68. Đối với loại suy nghĩ “Nếu như không chiếm được tâm, chí ít cũng phải đạt được thân thể”, cậu tán thành hay phản đối? đn: thật thật như sấm vang bên tai khiến ông đây chấn động! kd: suy nghĩ rất biến thái ừm, điểm này đại hiệp cực kỳ hiểu rõ *** 69. Nếu như đối phương bị côn đồ cưỡng gian, cậu sẽ làm thế nào? đn: ha! Cái trắng đại hiệp? Ha ha ha ha ha ha ha ha ha sao có khả năng?! kd: sẽ không. giả thiết cũng không được sao TOT. *** 70. Cậu trước khi H có xấu hổ không? Hoặc là lúc nào? đn: ông đây thẳng thắn vô tư. kd: sẽ không. *** 71. Nếu như có người bạn tốt nào đó nói rằng “Tôi rất cô đơn, cho nên chỉ có tối hôm nay, xin...” cũng muốn cầu cậu, cậu sẽ? đn: A Dĩ chúng ta có loại bạn này sao? kd: không có. đn: hì hì nếu như Lam tiểu ngọc nói... kd: hử? đn: ông đây chưa nói gì cả == cậu quả nhiên là có ý đồ với Lam tiểu ngọc >0< thế=”” nhưng=”” cậu=”” đã=”” hai=”” cậu=”” đều=”” là=”” đẽm=”” sao=”0=””

***=" 72.=" câu=" nghĩ=" bản=" thân=" có=" am=" hiểu=" h=" không?=" đn:=" ...=" hỏi=" anh=" ấy!= " kd:=" tạm=" được=" câu=" thật=" không=" khiêm=" tón. = " ***=" 73.=" như=" vậy=" còn=" đối=" phương?=" đn:=" tôi=" thao,=" đại=" hiệp=" ông=" đây=" đã=" sớm=" muốn=" thăm=" tra=" anh=" rồi,=" nói=" kỹ=" thuật=" học=" ở=" đâu?!= " kd:=" ...=" trên=" người=" em=" đn:=" != " ***=" 74.=" lúc=" h=" câu=" hi=" vọng=" đối=" phương=" nói=" gì?=" đn:=" ...=" anh=" ta=" biết!= " kd:=" ừ,=" tôi=" biết=" đây=" là=" trả=" lời=" kiểu=" gì!! = " ***=" 75.=" câu=" ư=" loại=" biểu=" cảm=" nào=" của=" đối=" phương=" lúc=" h?=" đn:=" ...=" ông=" đây=" mắt=" nhắm=" không=" thấy=" gì=" hết=" cả=" =." kd:=" em=" ấy=" bình=" thường=" nhắm=" mắt.= " ***=" 76.=" câu=" nghĩ=" h=" cùng=" với=" người=" khác=" ngoài=" người=" yêu=" cũng=" có=" thể=" chứ?=" đn:=" anh=" dám?!=" kd:=" anh=" không=" dám=" =." ***=" 77.=" câu=" có=" húng=" thú=" với=" sm=" không?=" đn:=" anh=" dám?!=" kd:=" tôi=" không=" dám=" thực=" sự=" không=" có=" đáp=" án=" khác=" với=" đề=" trên=" sao=" = " ***=" 78.=" nếu=" như=" đối=" phương=" bỗng=" không=" còn=" tác=" cầu=" thân=" thể=" câu=" nữa,=" câu=" sẽ?=" đn:=" ha=" ha=" ha=" ha=" ha=" ha=" ha=" ông=" đây=" sẽ=" cầu=" anh=" ta=" đúng=" không!!!...=" nè,=" a=" dĩ,=" câu=" sẽ=" không=" ...=" chứ?=" kd:=" ừ,=" anh=" sẽ=" không.= " ***=" 79.=" cái=" nhìn=" của=" câu=" với=" sm?=" đn:=" nhóc=" con=" đó=" là=" phạm=" tội!!=" kd:=" thủ=" đoạn=" rất=" ti=" tiện=" hậu=" quả=" rất=" nghiêm=" trọng.= " ***=" 80.=" chuyện=" có=" về=" thống=" khổ=" trong=" lúc=" h=" là?=" đn:=" a=" a=" a=" a.= " kd:=" em=" ấy=" sợ=" đau=" đại=" hiệp=" câu=" thực=" sự=" phải=" về=" quỳ=" tẩm=" chà=" quần=" áo=" rồi=" a=" -=" men. = " ***=" 81.=" trong=" lúc=" h=" tới=" tận=" mới=" đây,=" nơi=" khiến=" câu=" cảm=" thấy=" hưng=" phấn,=" lo=" nghĩ=" là?=" đn:=" ...=" nhà=" vệ=" sinh=" công=" cộng=" (ông=" đây=" rót=" cục=" nói=" ra=" rồi!!)= " kd:=" ừ.= " xen=" vào=" hỏi:=" các=" cậu!= " các=" cậu=" lại=" làm=" ở=" loại=" chỗ=" như=" thể=" sao?=" bầu=" không=" khí=" gì=" ảnh=" hưởng=" gì?! = " đại=" hiệp:= " câu=" ấy=" nói=" muốn=" đi=" xem=" gay=" bar=" =." cô=" nàng=" xen=" vào=" hỏi:=" các=" cậu=" tự=" do...=" .=" ***=" 82.=" đã=" từng=" có=" chuyện=" bên=" thụ=" chủ=" động=" quuyến=" rũ=" chưa?=" đn:=" ông=" đây=" cần=" thiết=" đi=" quuyến=" rũ=" sao.= " kd:=" cam=" chanh(1)= " tính=" không.= " (không=" hiểu=" ý=" kd=" lăm,=" mọi=" người=" có=" thể=" xem=" thông=" tin=" về=" cam=" chanh=" ở=" wiki,=" với=" tên=" khoa=" học=" là=" citrus=" sinensis=" osbeck)= " ***=" 83.=" biểu=" cảm=" khi=" đó=" của=" bên=" công?=" đn:=" đã=" nói=" ông=" đây=" không=" thêm=" quuyến=" rũ.= " kd:=" có=" chút=" kích=" động.= " ***=" 84.=" công=" đã=" từng=" có=" hành=" vi=" sm=" chưa?=" đn:=" anh=" ta=" dám?!=" kd:=" anh=" không=" dám=" các=" cậu...=" nội=" dung=" còn=" chưa=" xóa=" bỏ=" sao=" = " ***=" 85.=" phản=" ứng=" khi=" đó=" của=" bên=" thụ=" là?=" đn:=" đã=" nói=" là=" không=" có,=" tôi=" thao,=" cô=" có=" để=" yên=" cho=" tôi=" không=" a.= " kd:=" ừ.= " ***=" 86.=" đối=" với=" câu=" thì,=" "đối=" tượng=" làm=" h=" lý=" tưởng=" là?=" đn:=" cô=" quản=" được=" chắc?!=" kd:=" anh=" quản=" được.= " đn:=" được=" rồi,=" đại=" hiệp.= " kd:=" ừ.= " ***=" 87.=" đối=" phương=" bây=" giờ=" có=" phù=" hợp=" với=" lý=" tưởng=" của=" câu=" không?=" đn:=" cô=" quản=" được=" sao?!=" kd:=" anh=" quản=" được.= " đn:=" được=" rồi,=" tạm=" được.= " kd:=" hử?=" đn:=" rất=" được!= " kd:=" ừ=" *roi=" lệ=" đây=" mặt*= " rót=" cục=" thay=" đối=" nội=" dung=" "cọp"=" rồi.= " ***=" 88.=" trong=" lúc=" h=" có=" từng=" sử=" dụng=" dụng=" cụ=" chưa?=" đn:=" hắc=" hắc=" lại=" nghĩ=" tới=" ngăn=" kéo=" nhà=" cậu=" rồi=" = " kd:=" ừ=" oa=" thao=" đây=" là=" đáp=" án=" khăng=" định=" à! = " ***=" 89.=" lần=" đầu=" tiên=" của=" cậu=" phát=" sinh=" vào=" lúc=" nào?=" đn:=" hỏi=" anh=" ta,=" ông=" đây=" đâu=" nhớ=" rõ!= " kd:=" nghĩ=" đông=" năm=" 3.= " ***=" 90.=" đối=" phương=" khi=" đó=" là=" người=" yêu=" hiện=" tại=" sao?=" đn:=" khi=" đó=" là=" hậu=" kỳ=" đại=" nhân=" bây=" giờ=" là=" cái=" trắng=" đại=" hiệp=" (_) = " kd:=" ừm.= " ***=" 91.=" cậu=" thích=" nhất=" được=" hôn=" ở=" đâu?=" đn:=" hỏi=" anh=" ta,=" ông=" đây=" đâu=" nhớ=" kỹ=" cậu=" cũng=" lười=" lăm=" rồi=" đó=" = " kd:=" em=" ấy=" là=" chỗ=" cổ=" họng,=" tôi...=" vai=" đi.= " ***=" 92.=" cậu=" thích=" nhất=" hôn=" chỗ=" nào="

của=" đối=" phương?=" đn:=" hắc=" hắc=" hắc=" hắc=" đây=" là=" ý=" nghĩa=" gì?=" đn:=" ý=" nghĩa=" ." kd:=" đầu=" cũng=" được=" ***=" 93.=" chuyện=" có=" thể=" lấy=" lòng=" đối=" phương=" lúc=" h=" nhất=" là?=" đn:=" ...=" giã=" dựa=" các=" cậu=" thực=" sự=" không=" phải=" sm=" chứ?!=" (= ")=" kd:=" cái=" này=" không=" thể=" nói=" cho=" cô.=" ***=" 94.=" lúc=" h=" thì=" cậu=" sẽ=" nghĩ=" tới=" những=" cái=" gì?=" đn:=" thao=" ai=" còn=" có=" thể=" nghĩ=" gì=" gì=" đó=" chứ!=" kd:=" em=" ấy.=" ***=" 95.=" số=" lần=" h=" một=" đêm?=" đn:=" cô=" cho=" là=" ông=" đây=" không=" cần=" làm=" việc=" không=" cần=" nấu=" cơm=" không=" cần=" làm=" việc=" nhà=" chắc?=" người...=" .=" kd:=" xem=" em=" ấy.=" ***=" 96.=" lúc=" h,=" quần=" áo=" cậu=" tự=" cỏi=" hay=" đối=" phương=" giúp=" cậu=" cỏi?=" đn:=" ,=" ông=" đây=" lại=" không=" phải=" tay=" què=" chân=" tậ!=" kd:=" đúng=" vậy.=" ***=" 97.=" đối=" với=" cậu=" mà=" nói=" h=" là?=" đn:=" nhiều=" không=" tốt=" thiếu=" cũng=" không=" tốt=" thật=" giận=" thật=" khó=" hầu=" hạ=" kd:=" một=" phương=" thức=" trực=" tiếp=" thân=" cận=" em=" ấy=" thực=" sự=" là=" quá=" gần=" nha = " ***=" 98.=" xin=" nói=" 1=" câu=" với=" đối=" phương:=" đn:=" nè,=" anh=" cho=" là=" bệnh=" dạ=" dày=" là=" bả=" sinh=" có=" chắc?!=" uống=" ít=" rượu,=" không=" nên=" ăn=" cay,=" ăn=" dầu=" mỡ,=" không=" ăn=" no,=" ăn=" ít=" bla=" bla=" bla=" bla...=" .=" kd:=" anh=" sẽ=" không=" chết=" sớm=" hơn=" em.=" đình=" dịch,=" anh=" ở=" đây.=" (nắm=" tay)=" toàn=" vãn=" ">

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-choi-gia-lam-that-di>